

OĞUZ DESTANI

Reşideddin Ođuznâmesi, tercüme ve tahlili

Zeki Velidi TOGAN

2 Baskı

İstanbul 1982

ENDERUN YAYINLARI : 10

ENDERUN KİTABEVİ

Beyazsaray, Kitapçılar Çarşısı

No. 46 Beyazıt - İstanbul

Tel. : 22 40 51

MODERN ANKARA
OFSET BASIMEVİ

27 87 04-27 37 88

İ Ç İ N D E K İ L E R

Önsöz, kısaltmalar	9—14
[I. Bölüm]	
Oğuzların ve Türklerin Tarihi	17—78
[II. Bölüm]	
Notlar	81—114
[III. Bölüm]	
Oğuz Destanına Ait Mülâhazalar	115—152
Oğuz Destanı'nın yazılış yeri, tarihi ve yazılış şartları	117—127
Oğuz Destanı'nda bahis konusu olan Hü- kümdarlar, sülâleler, şahıslar ve hâdiseler	128—147
Oğuz Destanı'na ait araştırmaların neticesi	148—151
Tetkiklerin son neticeleri	152
Dizin	153—164

ÖNSÖZ

Bu eser merhum Ord. Prof. Dr. A. Zeki Velidî Togan'ın üzerinde çalıştığı son iki eserden biridir. Uzun zamandır bu eserle ilgili çalışmalarını sürdürüyordu. Tercüme ve notlarını peyderpey hazırlamıştı. Lâkin Oğuz Destanının kendisinin de ümid etmediği geniş bilgi muhtevası karşısında bu tercüme ve notlarını da yerine göre düzeltilmiş ve geliştirmişti. Bu destan üzerinde daha esaslı ve temel neticeler elde etmek safhasında iken hastalığı buna engel oldu. Ancak hastânedede bile çalışmaktan geri durmamıştı. Son günlerine kadar J. R. Hamilton'un «Tokuzoguz et Onuygur» makalesi elinden düşmüyor, bazı notlar hazırlıyordu. Bunlar ne yazık ki, burada kullanılmadı. Bunlar gibi ilerde çıkabilecek notları, Tanrı nasib ederse gelecek baskılarında kullanmak ümidiyle bu eseri biran önce yayınlamak istedik. Bu aynı zamanda onun bir arzusu, vasiyeti idi.

Burada eserin hazırlanışı hakkında da kısaca bilgi vermek isterim. Tercümeğe 1965-66 yıllarında başlamış, en son olarak 1970 şubatında Antalya'daki kısa tatillerinde bir daha okuyup tashih etmişlerdi. Burada sunulan tercümenin esası budur. Lâkin bazı eski kelime ve tâbirler yenileştirilmiş, biraz da üslûb düzeltilmiştir. Bu bakımdan tercümede görülebilecek yanlışlar, asla Zeki Velidî Togan'a ait sayılmamalıdır. Onlar ifâdeyi güzelleştirme niyetindeki bu satırları yazana aittirler.

Bu eserin asıl ehemmiyeti destanın tahlilidir. Ancak bu eserde destanın tam olarak tahlil edildiği de iddia edilemez. Burada sadece destanın Türk tarihi bakımından ehemmiyeti umumî olarak kesinlikle gösterilmiştir. Bu gerçi pek itinalı bir plâna göre yapılmamıştır. Lâkin Türk tarihinin girift meselelerini böyle ancak umumî hatlarıyla ortaya koymak da herhalde yeterli sayılmalıdır. Merhum hocam, çeşitli zamanlarda birçok yönlerden tahliller yapıp kaleme almıştı. Bunlar sıralanınca bazı tekrarlar görüldüğü, bunları son defa kendileri gözden geçiremedikleri için bunları düzenlemeye cesâret ettik. Bu hususta son yazdıkları esas olmuştur. Tahlil kısmında veyâ diğer yerlerdeki tekrar gibi görünen hususiyetleri bu bakımdan tam olarak ortadan kaldıramadık. Bu tahliller bazen notlarda, fakat çokluk tahlil bölümündedir. İtiraf edelim ki, Oğuz Destanının azametini, onun tarihimizi anlamak yönünden önemini, elbette bu tahliller tam ola-

rak izah edecek değildir. Oğuz Destanının incelenmesindeki güçlükler, herhalde bu eserle giderilmiş olacak ve bu Türk Destanı daha geniş ve açık olarak incelenecektir. Bu çok önemli gelişmelerin ve ilerlemenin de bir başlangıcı olacaktır.

Tercümede esas olan metin, kendisindeki metindir. Bu metni de 1923 Aralık'ında Paris Bibliothèque National, Spl. Persan 1364 numaralı yazmadan istinsah ettiği metni, diğer nüshalarda karşılaştırarak elde etmiştir. Fakat bu nüsha üzerinden yaptığı tercümeyle, daha sonra Prof. A. Ateş'in Câmî'üt-tevârih neşrinde kullandığı üç nüsha ile karşılaştırıp düzeltmiştir. Bu şekilde elde edilen, kısmen bu satırların yazarının da sonradan ikmal ettiği bu farsça metni de yakında neşredebileceğimizi ümit ediyoruz. Bir hususu burada izahta fayda vardır. Tercümede görülen satır numaraları, yazısı okunaklı ve özel isimlerin imlâsındaki doğruluğu ile fotoğraf neşri için elverişli S nüshasına göre verilmiştir. Oğuz-nâme metni neşredilinceye kadar bu satır numaraları herhalde faydalı olacaktır. Zaten Prof. K. Jahn'ın almanca tercümesinde bir fotoğraf metni verilmiştir.

Zeki Velidî Togan'ın tasavvuru, Oğuz Destanının bu rivâyetinin tercümesini, Ebülğazi Han'ın metni ile beraber neşretmekti. Bu neşir aynı sahifede her iki rivâyetin aynı mâlumâtı yanyana getirilmek suretiyle yapılacaktır. Şimdilik böyle yapılmamakla beraber, ileride bu şekilde bir neşir yapılacaktır. Bir diğer düşüncesi de Oğuz Destanını diğer Türk destan ve rivâyetleri ile birlikte neşretmekti. «Destanlara göre Eski Türk Tarihi veyâ Türklerin menşe' efsâneleri» adını verdiği bu eserin bir bölümünü Oğuz Destanı teşkil ediyordu. Ancak Oğuz Destanı bizim için daha önemli olduğundan bu bölümün daha önce neşrine de çalışmıştı. Diğer efsâne ve destanları ihtiva eden kitabını da yakında neşredebileceğimizi ümit ediyoruz.

Bu eserde transkripsiyon sistemi yerine, Prof. Z. V. Togan'ın ötedenberi kullandığı daha sade sistem tatbik edildi. Yâni başlıca kaf yerine «q» ile sert ha harfi yerine «x». Fakat bu sonuncu harf pek nadir olarak kullanıldı. «Han» vs. gibi gereği olmayan yerlerde bu harfi kullanmadık. Keza destanın aslı farsça metnindeki türkçe kelimeleri de korumaya gayret ettik. Böyle kelimelerin ilk geçtiği yerlerde aslı imlâsına uygunluk esas alındığı halde, çok geçtiği hallerde günümüz imlâsı tercih edildi. Notlarda şüpheli isim ve kelimeler izah edilmiş, aslı imlâları verilmiştir.

Bu eserin birçok eksiklikleri olduğunu da biliyoruz. Bunların başlıcası bibliyografyanın olmamasıdır. Diğer taraftan destanın metnini vermemek de eksikliklerdir. Bunu kısmen Prof. K. Jahn'ın verdiği metin karşılayabilir. Bibliyografya için de yine Prof. K. Jahn'ın verdiği bibliyografya ile Prof. A. N. Kononov'un «Şecere-i Terâkime» neşrinde verdiği bibliyografya mükemmeldir.

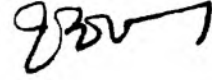
Oğuz Destanının bu rivâyetinin Türk okuyucularına sunulması, herşeyden önce merhum Prof. Zeki Velidî Togan'ın büyük Türklük aşkı ile olmuştur. 1970

bahar aylarında, gecenin geç saatlerine kadar çalışıp bu eseri bitirmeye gayret etti. Onun korkunç enerjisi ve gayreti olmasa idi, herhalde Oğuz Destanı üzerindeki bu eser daha çok beklerdi. Eserin yayın alanına çıkmasında muhterem eşi Nazmiye U. Togan'ın büyük emeği geçmiştir. Muhterem Orhan Şaik Gökyay'ın eserin hazırlanışındaki gayretlerini özellikle zikretmeliyim. İlim yolunda daha ilk adımlarını atan bu satırların yazarı ise, sadece metni daha iyi anlaşılır hale sokmaya gayret etmiştir. Notlarda ve diğer kısımlarda, köşeli parentez içindeki ifadeler de, bana aittir; Asıl terciünedekiler ise Resideddin'e ait olduğu tahmin edilenlerdir. Benim bu çalışmalarım sırasında yardımlarını benden esirgemeyen aziz arkadaşım Dr. F. Ferzannejad'a ve baskısı sırasında her türlü kolaylığı sağlayan Ahmet Sait Matbaasına teşekkür ederim.

Sinan'a

3. 2. 82

Dr. Tuncer BAYKARA

23.V.1971
Erzurum

OGUZ DESTANLARI ÖĞRENİMINE AIT KAYNAKLAR VE KISALTMALARI

«Böritegin» ve Oğuz Destanları ile muvâzi olarak bu iki destan şekillerinin Temür ve oğulları devrinde vücûda getirilen karışık rivâyetleri vardır. O D rivâyetlerinin esas kaynağı Reşîdeddin(kısaltma ile R ş)in Câmî'üt-Tevârih kitabının ikinci cildinde «Târih-i Oguzân ve Türkân» ünvanıyla nakledilmiştir. Oğuz Destanlarının uygun harfleriyle yazılan bir parçası (O D U), çağatayca yazılmış ve Uzunköprü'de bulunmuş parçası (O D U K), Dede Korkut hikâyeleri (D D Q), ayrıca bu rivâyetlerin Yazıcıoğlu Ali tarafından naklolunup Selçuknâme'sine eklenen ve ayrı mevzuların bir fihrist şeklinde hülâsaları vardır (O D Y O). Ayrıca Oğuz Destanının Reşîdeddin'in birinci cildinde verilen kısa şekli vardır.

Reşîdeddin'de nakledilen Oğuz Destanı (O D), Oğuz Han ve halefleri ile Oğuz uruklarının, Batı Türkistan ve Edil sahaları esas olmak üzere Türk dünyasının batı kısımlarında cereyan etmiş hâdiselerin tasvîrinden ibârettir. Reşîdeddin'in her iki Oğuz Destanı rivâyeti bize müteaddit nüshalar halinde gelmiştir. Bunlar şu şekilde kısaltmalarla belirtilmiştir :

H a : Tarih-i Oguzan'ın Reşîdeddin daha hayatta iken istinsah edilen ve minyatürlerle tezyîn edilen, daha sonra Hafız Abru'nun Muçmal at-tevârih kitabı içine alınan yazması. Topkapı Sarayı, Hazine 1653 numarada, vr. 375-391. Öte beride eksîği var.

X- : Aynı eserin yine Reşîdeddin hayatta iken istinsah edilen ve Topkapı Sarayı, Hazine 1654 numarada kayıtlı nüshası. Minyatürlerle süslenmiş, ancak bazı sahifeler eksik : vr. 237b-250b.

S : Aynı eserin Topkapı Sarayı, III. Ahmed kütüphânesi 2935 numaralı nüshası olup, Uluğ Bek'in kütüphânesi için istinsah edilmiştir : vr. 309a — 324a. Tercümemizdeki satırlar bu nüshanın satır numaralarıdır.

B : Aynı eserin Topkapı Sarayı, Bağdat Köşkü, No : 282'deki nüshası.

- D** : Aynı eserin Süleymaniye, Damad İbrahim Paşa kitaplığı 919 numaralı nüshası.
- R ş, C t I, X e t** : Reşideddin, Câmî'üt-tevârih, C. I, rusça yeni tercümesi; Xetagorov ve arkadaşlarının neşri : Moskva 1952-60.
- R ş, C t. I, B e r e z i n** : Reşideddin, Câmî'üt-tevârih, c. I'de Oğuz Han'a ve Türkmen kabilelerine ait kısım; rusça tercümesi ve haşiyeleri : Sbornik Letopisey, c. I, Petersburg 1861.
- R ş, A l i z â d e** : Reşideddin, Câmî'üt-tevârih, farsça metin, c. I. H. Alizâde neşri, Bakü 1965.
- R ş** : Reşideddin Fazlullah.
- A g** : Ebûlgazi Bahadır Han, Şecere-i Terâkime, A. N. Kononov neşri, türkçe metin, rusça tercümesi ve notları; Moskva-Leningrad 1958.
- O D U** : Uygurca Oğuz Kağan Destanı : Bang - R. Rahmeti neşri, İstanbul 1936; A. M. Şçerbak, Moskva 1959.
- D D Q** : Dede Korkut hikâyeleri : O. Şaik Gökyay neşri, İstanbul 1938; M. Ergin neşri, Ankara 1958, 1962.
- O D U K** : Oğuz Destanının Uzunköprü rivâyeti : H. Namık Orkun neşri, Oğuzlara Dair, Ankara 1935.
- Y O O D P** : Yazıcıoğlu'nun Tevârih-i Âl-i Selçuk adlı eserinin başındaki Oğuz Destanından bir parça, Türk Tarih, Arkeologya ve Etnografya Dergisi, sayı II, (1934) s. 243-250.
- O D** : Oğuz Destanı.
- O N** : Oğuz-nâme.

OĞUZLARIN ve TÜRKLERİN
T A R İ H İ

(Reşideddin Fazlullah Câmî'üt-Tevârih, Cilt II)

OGUZLARIN ve TÜRKLERİN TARİHİ

Ha: 375b
X: 237b
S: 309b

Olçay Han

Dîb Yavqu Han

Kara Han

Oğuz'un doğuşu

¹ Türk tarihçileri ve dili çabuk râviler şöyle anlatırlar: Nuh Peygâmbere A.S. ² yeryüzünü oğulları arasında bölüştürdüğü zaman büyük oğlu Yafes'e Doğu illeri ile Türkistan'ı ve o tarafları verdi. Yafes, Türklerin deyişine göre ³ Olçay Han^a diye lâkâp alır. O göçebe olarak yaşıyordu. Yaylaq ve qışlaq'ı Türkistan'da olup yaz aylarını ⁴ İpanç şehri^a yakınlarındaki Ortaq ve Kürtaq'da^b, kışları da aynı yörelerdeki, [Qaraqurum diye meşhur olan] Qaraqum'daki Borsuq adlı yerde *geçiriyordu*. Burada iki şehir ⁵ vardı: Birisi Talas, birisi Qarı Sayram ki, *bu son şehrin* çok büyük kırk kapısı vardı. [Bugün orada müslüman Türkler yaşıyorlar ⁶. Qunçî'nin memleketine yakındır ve Qaydu'ya aittir.] Olçay Han'ın paytahtı bu yerde idi. Onun ⁷ Dhîb Yavqu Han adında bir oğlu oldu. Dhîb'in mânâsı taht ve makam, Yavqu ise halkın önderi demektir. O büyük ve tanınmış bir padişahdı. Dört muteber ve şöretli ⁸ oğlu vardı: Qara-Han, Or-Han, Kür-Han ve Küz-Han. Kara-Han veliahd olduğundan babasının yerine geçip *padişah oldu* ⁹. Onun çok talihli ve padişahlığa lâyük bir oğlu dünyaya geldi. Üç gün ve üç gece anasının sütünü emmedi. Anası artık onun hayatından ümidini kesmiş, kederli ¹⁰ ve endişeli idi. Bir gece rüyâsında oğlunun kendisine *birşeyler* söylediğini gördü: «Eğer sütünü emmemi istiyorsan biricik Tanrı'yı ikrar ve itiraf et; ¹¹ üzerine olan hakkını olduğu gibi farz bil». Kadın üç gece bu hâli rüyâsında gördü. Bu kavim kâfir dininde olduğu için kadın ¹² meseleyi onlara anlatamadı. Kocasından gizli olarak Tanrı'ya imân etti. Elini göğze kaldırıp dua etti ve dedi ki: «Ey Tanrım, bâri ben biçârenin sütünü ¹³ } bu çocukcağızın zevkine uydurup tatlı kıl». Oğuz^a o anda anasının göğsüne yapışıp emmeye başladı. Bir yıl geçince babası

X: 238a

onda olgunluk ve asâlet belirtileri gördü¹⁴. Onun temizlik ve güzelliğinden hayrette kaldı ve dedi ki: «Bizim kavim ve uruğumuzda bundan daha güzel bir çocuk dünyaya¹⁵ gelmemiştir». Çocuk bir yıl sonra, [aynı İsa Peygâberinki gibi] dili açılıp konuşmaya başladı ve «ben bir otağda^a doğduğum için adımlı¹⁶ Oğuz^a koymak gerekir» dedi. Oğuz çocukluğunda ve büyüme çağında, ergin oluncaya kadar daima Tanrı'yı anıp ona şükrederdi¹⁷. Her fırsatta ister uykuda, ister uyanık halde, yaratıcı Tanrı'yı muhakkak anardı. Ona Tanrı'nın nurlu feyzi erişti. *Her türlü* bilim ve hünerde¹⁸, ok atmada (kargı kullanmada, kılıç çalmada ve bilgi hususunda âleme ün olacak şekilde gelişme gösterdi. Babası ona amcası Küz-Han'ın kızını nişanladı¹⁹. Oğuz kadını eve getirdi. Onu Tanrı'ya imâna çağırdı. Kız kabul etmedi; Oğuz da ona yakınlaşmaktan kaçındı. Babası²⁰ oğlunun *bu kıza* yüz vermediğini görünce, diğer kardeşi Kür-Han'ın kızını ona istedi. Oğuz ondan da aynı şeyi istedi. Kız²¹ çekindi ve «eğer beni bu hususta zorlarsan *meseleyi* babana anlatırım; sonra o seni öldürür» dedi. Oğuz *da* aralarındaki münâsebeti kesti²². Kara-Han Oğuz'un her iki kızdan nefret ettiğini anlayınca küçük kardeşi Or-Han'ın kızını istedi. Tesâdüfen²³ bu kız, birgün kendi cariyeleri ile su kenarında gezip seyretmekte idi. Cariyeler *suda* çamaşır yıkıyorlardı^a. Oğuz da bir avdan²⁴ dönüyordu. Konuşmaya başlayıp Oğuz ona kendi maksadını anlattı: «Eğer dediklerime uyar, onları kabul edersen, seni zevceliğe kabul ederim²⁵; aksi takdirde öteki gelinler gibi senden de kaçınır, uzaklaşıp ayrılırım». Kız şöyle dedi: «Ben senden bir parçayım; her ne²⁶ emredersen ona baş eğer, itaat ederim. Nerede senin halkan(küpen) bulunuyorsa orası bana kulak, nerede (saçlarını tutturan) çember^a varsa orası bana başdır». Oğuz bu kıza eve getirdi²⁷, ona yakınlaştı; onu çok seviyordu. Kadın da aynı şekilde ona bağlılığını ve sevgisini gösteriyordu. Oğuz önceki iki geline yüz çevirmekte²⁸ devam ediyordu. Bir gün Oğuz bütün yakınları ve dostları ile ava gitmişti. Babası kâfir Kara-Han bu arada bir toy tertip etti. O, Oğuz'un eşleri olan^a²⁹ her üç gelinine kâse tuttu^a ve yemek sırasında bir ara «evvelki iki gelin, sonraki geline nisbetle

daha temiz, daha güzel ve daha üstün oldukları halde Oğuz niçin onu ³⁰ daha çok seviyor; bunun sebebi nedir?» dedi. Bu iki gelin *içlerini dökmek için böyle bir fırsat bekliyorlardı* ve şimdi tam sırası olduğunu gördüler. Kinle ve düşmanlıkla ³¹ dediler ki: «Oğuz bizi tek bir Tanrı'ya *inanıp* ona ibâdete dâvet etti. Biz *böyle bir Tanrı* tanımıyoruz dedik. O buna kızarak bizden uzaklaştı. Bu gelin ³² onun emrine uydu; böylece ona şefkât ve sevgi gösterdi. Şimdi bu karı-koca yeni dini tutmuşlardır; atalarının dinini inkâr edip ³³ ona yüz çevirmişlerdir». Kara-Han bunu o gelinden sordu, kız inkâr etti. Kara-Han öfkelenildi ve kinle ³⁴ dolu. { Hemen o zaman kardeşlerini ve akrabalarını toplayıp onlara dedi ki: «Oğlum Oğuz çocukluğunda mes'ud, talihli ve ³⁵ padişahlığa istidatlı idi. Şimdi işitiyorum ki, kendi dininden dönmüş ve başka bir Tanrı seçmiş ³⁶. Bir çocuğun bize ve mabudumuza ihânet edip onu küçümsemesi rezâletine nasıl katlanabiliriz?». *Kengeş* * ederek Oğuz'u öldürmeye³⁷ karar verdiler. Onu ezecek asker ve kuvvet topladılar. Oğuz'a karşı sevgi ve şefkât hissi ile dolu olan küçük zevcesi bu haberi duyunca, komşularından bir kadını ³⁸ kocası Oğuz'a haber vermek için gönderdi. Oğuz *da* savaşa hazırlandı. }

S: 310a

X: 238b

³⁹ OĞUZ'UN BABASINA, AMCALARINA, HISIM VE AKRABALARINA KARŞI SAVAŞI ⁴⁰ VE OĞUZ'UN DÜŞMANLARINI YENMESİ

Ha: 376b { ⁴¹ Oğuz avdan dönüp evin yakınlarına gelince babası ve amcalarını kendi yakınları ile birlikte savaşa hazır halde buldu. Kendi nökerlerinin ^a başında onlarla ⁴² çarpıştı. Bu savaş sırasında babası Kara-Han, *amcaları* Kür-Han ve Küz Han ^a öldürüldüler. Oğuz yerinde dayandı ve yetmişbeş yıl ⁴³ amcalarının uruğları ile daima çarpıştı. Nihâyet onları yenip ezdi. On-

* *Kengeş* etmek, danışmak, meşveret etmek, müşâvere etmek mânâsında bir türkçe kelimedir. Bunu müşâvereye veya meşveretle karşılamak istemiyerek aynen koruduk (Kâşgarlı, III, 365; Doerfer, III, 613-614; A. Caferoğlu, *Eski Uygur Türkçesi Sözlüğü*, 105-106; *Drevnetyürkskiy Slovar*, Leningrad 1969, s. 299).

ların vilâyet ve uluslarını ⁴⁴ ta Karakurum ötelere ^a kadar kendi idâresine aldı. Kılıç artıkları nihâyet onun hâkimiyetini kabul ettiler. Dediler ki ⁴⁵ : Biz senin aslından ve soyundanız; aynı kökten türeyen dal-budaklarınız ve onların yemişleriyiz. Niçin bizi yok etmek için bu kadar uğraşıyorsunuz?». Oğuz dedi ki: «Eğer sizler Tanrı'ya inanır, birliğini ⁴⁶ kabul ederseniz canınız aman bulur ve size oturmak için Türkistan'ı ^a veririz.» Fakat onlar inkâr gösterdiler. Oğuz onları Karakurum'a kadar sürdü. Onlar da ⁴⁷ ister istemez yoksulluk içinde Tuğla Irmağı ^a kenarındaki çöl ve vadilere göçüp yaşamaya devam ettiler. Orasını kendilerine yaylak ve kışlak ⁴⁸ yaptılar. Bunlar fakirlik, yoksulluk, acz ve kırıklıktan her vakit üzüntülü ve gamlı idiler. Oğuz onlara «*Muval*» ^a diye ad verdi; yâni her zaman ⁴⁹ kaygılı, gönlü dar ve zavallı olunuz; köpek derisi giyip av eti yiyiniz ^a; bundan sonra artık Türkistan'a gelmeyiniz». [Bu yüzden, Türkmenlerin inancına göre ⁵⁰ Moğollar Kür-Han, Küz-Han ve Or-Han'ın neslinden türemiş ve doğu taraflarına sahip olmuşlardır. Amma onların ne oldukları hususu doğru olarak belli değil ⁵¹. Öteki iki kızın durumu, Tanrı'nın birliğini kabul edip etmedikleri ve *Oğuz'un* onları kendi yamna alıp almadığı da bilinmiyor] ^a ⁵². Oğuz *bu savaşıardan sonra* atından inince ^a altın evin kurulmasını buyurdu ve orada kendi taraftar ve dostlarıyla bir toy yaptı ⁵³. Kendisine yardım etmek üzere iltihak etmiş olan bir kavme «*Uygur*» adını verdi ^a; Türk dilinde izinden giden, uyan demektir. Diğer bir ⁵⁴ kavim de, *düşmanları* yağma edip ganimet, *olcay* alındığında, hayvanlar bunları taşımak için yetişmediğinden «*Qanqlı*»lar yaptılar. Bundan evvel ⁵⁵ tekerlek yoktu; (arabayı) ilk defa bunlar inşa ettiler ^a. Levazım, ağırlık ve «olcay»ları bunun üzerine *koyarak* taşıdılar, gittiler. } Oğuz bundan dolayı ⁵⁶ } onlara Qanqlı (yâni arabalı)lar adını verdi ^a. Talas, Sayram ve o tarafların askerleri, Oğuz'un ülkesinde dikbaşlılık gösterdiler ^b. Oğuz onların üzerine ⁵⁷ yürüyüp yendi. Talas ve Sayram'dan başlayıp Maverâünnehr, Buhara ve Horezm'e kadar zaptedip idâresine aldı. Memleketin ⁵⁸ dörtbir tarafında oturan yakınları ile anlaşmasını yeniledi ki, evine ve yakınlarına saldırmasınlar ve o da cihangirliğe *güvenle* girişebilsin.

Ha: 384a

59 OĞUZ'UN CİHANGİRLİK İÇİN SEFERE
ÇIKARAK MUHTELİF 60 ÜLKELERE
ELÇİLER GÖNDERMESİ

61 Oğuz kendisiyle yakınları arasındaki çekişmeleri düzene koyduktan sonra *il** olmaları ve baş eğmeleri için Hindistan'a elçiler gönderdi ve mâl(vergi) istedi 62. Hindistan halkı ve büyükleri(âyân) sert ve kaba cevaplar verdiler. Elçiler döndüler. Hind ve Sind halkının isyân ve taşkınlığı devam etti. Oğuz 63 Hindistan üzerine sefere çıktı ve bu ülkeyi doğu tarafından işgal etmeye başladı. Önce 'Uludaq^a vilâyetine varıp, bir müddet orada 64 oturdu. Oradan İqariyye'ye^a gitti. Burası deryâ(büyük nehir) ile büyük ve sağlam kaleler arasında bir dağdı^b. Nehri gemi ile geçmek imkânsızdı. Oğuz 65 kelek(tulum) şekline benzeyen sal yapılmasını emretti. Bununla nehri^a geçtiler ve bu tedbirle İqariyye'yi aldılar. 66 Hindistan'ın doğu tarafında bir büyük ülke daha vardı. Padişahı Sınmî(Tinesi) Oğul Yağma Han^a Oğuz'un Hind ülkesine saldırıp, orayı istilâ ettiğini haber alınca *il* olmak 67 } ve itaat etmek niyetini gösterip vergi *vermeyi* de kabul etmişti. *Fakat* Oğuz onun ülkesinden dönünce düşmanlık gösterdi, karşı koyup isyân etti 68. Oğuz geri dönerek onu yakalayıp öldürdü ve memleketini de zaptettirdi. Oradan yola çıkarak ulaştığı heryeri aldı^a 69. Böylece bütün Çin'i, Maçin diyarını ve Nenkiyas'ı^a ele geçirdi. Orarlardan pek çok mal ve ganimet alıp kendi vatani olan Türkistan'a dönerek 70 Ortaq ve Alataq'a indi. Almalıq^a yakınlarında Turqunlutaq ve Turqanlutaq çok yüksek ve başdöndürücü 71 iki dağdır. «Turqan» ve «turqun»^a bu dağlarda biten iki çeşit ottur; dağlar bu otlara göre adlandırılmışlardır 72. Oğuz buraya varıp indikten sonra ondört gün orada oturdu. Bu yörenin padişahı olan İnal Han^a Oğuz'la savaşmak için 73 asker topladı. İki ordu karşılaşp savaştılar. Muharebe sekiz gün sürdü ve her iki taraftan da çok *asker* kırıldı 74.

S: 310b

* Burada «*il*», tâbi olan, Türk devletinin ve ülkesinin bir parçası olup itaat eden mânâsında bir türkçe kelimedir (Doerfer, II, 194-201. Asım Efendiye göre de dost, muvafık, muti, cemaat ve âşiret anlamındadır. Geçtiği yerlerde aynen koruduk).

Nihâyet sekizinci gün develeri ve katırları birbirine bağlayarak bir saf yapıp } askerın önüne koydular. Evleri, çadırları ve yükleri barikat yaptı⁷⁵. Bunun ardından yağmur gibi ok yağdırdılar. Böylece Oğuz galib geldi ve İnal Han'ı öldürdü; memleketini aldı. Buradan kendi yurdu olan⁷⁶ Ortaq ve Kürtaq'a hareket etti. Maksudı burada atlarını semirtmekti. Çünkü Kuzey Ülkelerini fethetmeye^a kararlı idi. Beyleri ile⁷⁷ yolda kengeş etti. *Burada Hind yörelerinin meselelerini halletme yolunda bazı kararlar alındı.* Şöyle ki, ilk olarak Amuy nehrinin Pencab'ından geçmeye karar verildi. İl olup itaat etmeleri için Gur, Garcistan ve⁷⁸ o taraflara elçi göndererek vergi vermeyi kabul etmelerini bildirdi. Eğer kabul ederlerse ne âla, yoksa savaş olacaktı. Ordu ilk olarak⁷⁹ Garcistan taraflarına yürüdü ve elçiler gönderdi. Gur hükümdarı elçileri son derece saygı ile karşılayıp ağırladı. İtaat ve illik keme-rini can beline bağladı.⁸⁰ Kendisi hemen Oğuz'un yanına gidip her yıl vergi vermeyi üzerine aldı. «Vilâyetimizin yakınlarında ve çevresinde düşman⁸¹ çoktur» dedi. Oğuz, önceden yüz seçme süvariye Gur hükümdarı ile berâber haberci olarak o vilâyete gönderdi: «Eğer il olup itaat ederlerse iyi,⁸² yoksa onlarla savaşınız» dedi. Oğuz'un buyruğu gereğince bütün Gur vilâyetini, Garcistan'ı, tâ Gazne, Zâbil ve Kâbil'e kadar il yapıp zaptettiler⁸³. Onlara her yıl hazineye gönderilmek üzere vergi tâyin ettiler. Muzaffer ve galib olarak dönüp Oğuz'a katıldılar⁸⁴. *Bundan sonra* hep berâber kuzey ülkelerine doğru göç edip, G.r.k. ve Başgurd^a tarafına yöneldiler. İlk olarak Ulu Bagur adındaki yüksek bir kaleye eriştiler. Buranın hâkimine⁸⁵ Qara-şit Yağı^a derlerdi. Oğuz onun ordusunu yenerek o yöreleri itaat altına aldı. Bu sıralarda Oğuz herke-se⁸⁶ şefkât ve sevgi gösterdiğinden^a yaşlılar ve büyükler kendisine «Oğuz Aqa» adını verdiler. Gürk ve Başgurd seferine⁸⁷ başlarken doksan bin ev ahali Oğuz'un etrafında toplandıklarından bunlara «*On tokuz Oğuz*»^a denilmiştir. Oğuz «yolda⁸⁸ kim geri kalırsa yasa ile cezalansın, geç kalmasınlar^a» diye ferman çıkardı. Bunların arasında hayli yaşlı ihtiyarlardan ibâret bir topluluk vardı ki, vücutlarına⁸⁹ dermansızlık köktüğünden *Oğuz'un* bu gibi emirlerini yerine getir-

mekten aciz idiler; onların harbedip savaşması da mümkün değildi⁹⁰. Onlar acz ve zayıflıklarını Oğuz'a bildirdiler. Oğuz «*O halde* hepiniz burada kalmız»^a diye emretti. Bu yer, Almalıq yakmında Aq-qaya^b adında bir yerdi⁹¹. [Aq-qaya farsçada beyaz dağ geçidi demektir.] Bu ihtiyarlar arasında pek dirâyetli, akıllı, görmüş geçirmiş ve dünyanın acı-tatlı günlerine⁹² erişmiş Yuşu Hoca^a adında birisi vardı [ki Türk dilinde yaşlı adam demektir. Moğol dilinde ise Qalsanqu (?; Bilgutay ?) deniliyor^b. Türkçede yaşlılara «*Khoca*» derler⁹³, zira «*khoca*» kelimesi aslında türkçedir, farsça veyâ arapça değildir.]^a Onun Qara-sülük adında bir oğlu vardı. Baba⁹⁴ oğula dedi ki: «Siz bilmiyen bir yola çıkıyorsunuz. Aranızda bilgili yaşlı kimse de yok. Eğer zor durumda kalırsanız ne yaparsınız⁹⁵? *İyisi mi* beni yanınıza alınız, bir gün işinize yararım». Oğul dedi ki: «Ey baba, Oğuz'un buyruğuna nasıl karşı gelebilirim?». Sonunda onu⁹⁶ bir sandığa iyice yerleştirip develerin üzerine yüklediler ve kendileri ile beraber götürdüler. Gürk ve Başgurd *ülkesine* varınca onlar çok⁹⁷ zorba ve hilekâr bir kavim idi. Kibir ve gururları yüzünden hiçbir hükümdara başlarını eğmemişlerdi. Oğuz Kara-şit adındaki padişahlarını⁹⁸ yakaladı. Gürk ve Başgurd il oldular ve vergi vermeyi kabul ettiler. Oradan yola koyulduktan sonra önlerine susuz bir sahra çıktı⁹⁹. Öyle ki bir damla gülyacağına bir damla su vermezlerdi. Kara-sülük insanların susuz kaldığını babasına bildirdi. } Yuşu Hoca dedi ki¹⁰⁰ } : birkaç ineğin başını biraraya bağlayıp onları çok susayınca kadar devamlı koşturunuz. Sonra onları bırakın; bu inekler tırnaklarını bir yere vurup kazmaya¹⁰¹ başlarsa orada su bulunduğuna işârettir». Kara-sülük bir yerde böyle denedi; su çıktı ve insanlar suya kandı. Oğuz da bu durumu görünce¹⁰² Kara-sülük'e pek çok bağışlarda bulundu (soyurgadı),^a onu bütün ulusun yurtçısı^b tâyin etti. Oradan Atıl^c nehri üzerinde¹⁰³ Oq (uruq) kıran kök bulut (oq kıran köl yatub?)^a adında bir yere geldiler. Buranın halkı Oğuz'un geldiğini işitince artık mağlup olduk diye sayısız hayvan ve¹⁰⁴ eşya bırakıp kaçtılar. Asker nehrin kenarına gelince suya baktıklarında, suyun berraklığında altın ve gümüşten eşyalar, leğen¹⁰⁵, ibrik ve kazan gö-

Ha: 378a
S: 311a

rerek bunları suya dalıp çıkarmak istediler. *Fakat suyun* içinde gördüklerinden hiç birşey bulamadıklarından hayret ve dehşet içinde kaldılar ^{a 106}. Kara-sülük bu hususu babasına söyledi. Babası ona «acaba suyun kenarında yüksekçe bir yer yok mu?» diye sordu ¹⁰⁷. Kara-sülük «evet» dedi, «suyun kenarında kocaman bir ağaç var». Babası «o halde suda görülenler ağaca gizlenmiş ¹⁰⁸ eşyanın akisleri olacak». Kara-sülük gidip ağacı dikkatle araştırdı ve *orada gizlenmiş olan* altın ve gümüş eşyayı bulup ¹⁰⁹ hepsini Oğuz'un önüne yığıdı. Oğuz bu münâsebetle Kara-sülük'e bir daha sayısız bağışlarda bulundu ve hayli iltifat etti. Oğuz bu arada şöyle düşündü: «Biz cihanı fethetmek gâyesiyle dünyanın her tarafına gideceğiz. ¹¹⁰ *Hucavur* ^a yâni asıl vatan ve yurdumuz olan Talas ve Sayram geride kaldı. Eğer düşmanlar bizim yokluğumuzda *buraları* alırlarsa bizim için talihsizlik (*bednâmlık*), düşmanlar için de bir şöhet vesilesi olacaktır ¹¹¹. Faizli kâr ümidiyle sermayeyi harcamak olmaz ^a dedi. Esas yurtlarının muhafazası için *Oğur* ^b kavimlerini görevlendirdi. *Oğur kavimleri* Talas ve Almalıq vilâyetine ¹¹² geri döndü ve bu yurtların muhafazası için orada yerleşti.

**Oğuz'un
Kıl-Barak ile
savaşı**

OĞUZ'UN OIL-BARAK İLE SAVAŞI

Kıl-baraq ^a dünyanın ¹¹³ karanlık tarafında bir ülkedir. Bu kavmin erkekleri kara renkli, çirkin yüzlü ve köpek gibi, kadınları ise temiz yüzlüdürler. Oğuz onların yakınlarına gelince ¹¹⁴ dokuz atlıyı elçi olarak onlara gönderdi. Dedi ki: pek çok şehir ve ülke bize il olup, itaat etmiş, vergi vermeyi kabul etmişlerdir ¹¹⁵. Eğer siz de illiği ve vergi vermeyi kabul edip söz verirsiniz ne âlâ; aksi halde savaş ve dövüşe hazır olunuz ki ¹¹⁶, hemen geliyoruz. Onlar elçilere şu şekilde cevap verdiler: «Siz dokuz kişi eğer bizden iki kişi ile savaşır ve galib gelebilirsiniz ¹¹⁷ vergi vermeyi kabul ederiz. Yenilirsanız buradan geri döneceksiniz». Elçiler bu şekilde karşılıklı dövüş teklifini reddettiler ve dediler ki ¹¹⁸: «*Madem ki dövüşmek istiyorsunuz bizden iki, sizden de iki kişi dövüşsün*». *Kıl-baraqıların* âdeti şöyle idi: dövüş olacağı zaman iki havuzdan ¹¹⁹ birisini kara, birisini de ak tutkalla doldururlardı. Dö-

vüştten önce ak tutkal havuzuna çıplak olarak ¹²⁰ girerler, bu tutkal onların kıllarına yapışırdı. O havuzdan çıkınca beyaz kumda yuvarlanırlardı. Oradan kara tutkal havuzuna girerler ¹²¹ ve kara kum üzerinde yuvarlanırlardı. Bu madde üç defa vücutlarında kuruduktan sonra, gövdelerine hiçbir silâh ¹²² tesir etmezdi. *Kıl-baraqlılardan dövüğe giren* bu iki kişi böyle yapıp Oğuz'un iki elçisi ile vuruşmaya başladılar. Silâhlarla gövdelerine yapılan vuruşlar hiç ¹²³ tesir etmedi. Sonunda bu iki elçi, *onların elinde* öldüler. Yedi kişi de oradan dönerek durumu Oğuz'a anlattılar ¹²⁴. Oğuz *buna* hiç aldırış etmeyerek *Kıl-baraklılara* karşı gidip savaştı. Düşmanlar galip geldiler ve Oğuz'un askerlerinden pek çok kimse öldürüldü ¹²⁵ diğerleri de dağıldılar. Oğuz bu işte savaş ve mücâdelenin fayda vermeyeceğini anladı. Döndü ve ¹²⁶ büyük bir ırmağa geldi. *Askerin bir kısmı* bunu gemi ve sallara binerek, bir kısmı da yüzerek geçtiler. Kıl-baraklılar ¹²⁷ köpekler gibi çıplak ve yaya olduklarından onların bu ırmaktan geçmeleri imkânsız idi. Oğuz «iki su arası»^a na indi ve perişan olup dağılan ¹²⁸ *askerlerini* toplamak üzere orada yerleşti. Oğuz'un adamlarından birisi, tesâdüfen Baraklılar arasında kalmış ve kadınlar arasında gizlenmişti. Bu kadınların kocaları ¹²⁹ pis vücutlu, çirkin yüzlü ve köpek gibi olduklarından kadınlar onu çok beğendiler ve hepsi yanına toplandılar. Onunla münâsebeti arzu ettiler ve ¹³⁰ bir hediye olarak, onların bü-yüğü olan İt-baraq'ın kadını huzuruna götürdüler. Kadının bu erkekle konuşması ve münâsebeti çok hoşuna gitti. Çünkü kendisi kocası ¹³¹ ile temasda bulunamadığından çok kederleniyordu. İt-baraq'ın karısı bu cinsî arzusu ve sevinci yüzünden Oğuz'un tarafına meyil gösterdi ve gizlice Oğuz'a elçi ¹³² göndererek «eğer düşmanı yenip *ülkesini* almak istiyorsanız *tutacağınız* yol şudur» diye haber gönderdi: «Demirden dikenli çiviler yaptırınız ve askerlerinizden herbiri bu demir ¹³³ } dikenlerden bir mikdarını terkiye bağlasınlar ve savaşta bunları düşman üzerine serpsinler. Fakat kendi atlarınızın ayaklarına ¹³⁴ *bu dikenli demir parçalarından* bir zarar gelmemesi için uygun nallar yaptırmanızdır. Sonra da düşmanların burunları ve vücutlarının kenarları çıplak ve tutkalsız olduğundan *oralarına* ok yağdırı-

S: 311b

niz»¹³⁵. Oğuz bu durumu işitince çok sevinip memnun oldu ve bu «iki su arası»nı kendisine üs edindi. Gemiler yaptırdı ve yakışıklı kimselerden *It-baraq'ın* kadınlarına arka arkaya elçiler¹³⁶ gönderdi. Kadınların çok yardım ettikleri bu elçiler, Oğuz'a gerekli bütün âlet ve malzemeyi¹³⁷ yavaş yavaş temin edip hepsini Oğuz'a gönderdiler. Bazı kadınlar da bu *erkekleri* çok sevdiklerinden onlarla birlikte döndüler. Bu¹³⁸ yolla bu ülke alındı. Oğuz bu yerde onyediy yıl *kalıp* dinlendi. Askerlerini düzene koydu ve silâhlarını yeniledi. Bu zaman içinde çocuklar ve bebekler¹³⁹ delikanlılık ve ergenlik çağına yetiştiler. Oğuz'un da bir hatunundan dört oğlu olmuştu, *onlar da büyüdüler*. Bu arada¹⁴⁰ Oğuz'un askerlerinden birisinin karısı hâmile kalmış, kocası da savaşta öldürülmüştü. Bu savaş yerinde kadının doğum yapması yaklaşıyordu¹⁴¹. Yakınlarda içi (oyulmuş bir ağaç vardı. Kadın o ağaca gidip çocuğunu doğurdu. Çocuğu Oğuz'un yanına getirdiklerinde durumu¹⁴² ona anlattılar. Oğuz adını Qıpçaq koydu [ki, Qıpçaq, qabuq kelimesinden çıkmıştır^a. Türk dilinde içi çürümüş ve oyulmuş ağaca derler¹⁴³. Diğer Türklerin fikrince bütün Kıpçak kavimleri bunun neslinden olmuşlardır.] Oğuz Kıl-barak'ı aldıktan sonra iki yıl daha o ülkede¹⁴⁴ oturdu. Herkesi yasalarla disiplinli bir idâre altına aldı^a. Bir gün, bu sınırlara hayli yakın olan «Karanlık Ülkesi»ne hareket etti.

Ha: 378b

Kıpçak'lar

Oğuz'un
Karanlık
Ülkesine
götmesi

145 146 OĞUZ'UN KARANLIK ÜLKESİNE SEFERİ ve O YERİN DURUMU

¹⁴⁷ Oğuz Qara-Hulun^a sınırına, yâni Karanlık ülkesine *vardığında* karanlık dolayısıyla orada gitmek mümkün olmadı. Oğuz yakınları (moqarrebân) ve akli erenlerle kengeş yapıp *danıştı*¹⁴⁸; hiç fayda vermedi. Kara-sülük güç işlerini halledip onların müşküllerini çözen babasının yanına gitti. İçinde buldukları zor durumu anlattı¹⁴⁹. Babası Yuşı Hoca dedi ki «dört tâne taylı kısrağ ile dokuz tâne sıpalı eşek seçip alınız ve adamları bunların üzerine bindiriniz. *Bu hayvanların yavrularını karanlık ülkesine girilen*¹⁵⁰ yere bağlayınız. Onlar *karanlığın* içine girsinler; istedikleri yere gidip, sonra geri dönecekleri zaman, o kısraklarla eşek-

ler, yavrularının sevgisi ve kokusu ile ¹⁵¹ o adamları geri getirir ve yolda hiç hata yapmazlar». Kara-sülük bu hâl çarcesini Oğuz'a anlattı ve ¹⁵² onca da uygun gelip kabul edildi. Onun söylediğine göre karanlığa dalıp, üç gün üç gece böyle yola devam ettiler. Bir ara sağdan soldan sesler işitilmeye başladı: ¹⁵³ «Bu karanlıkta yolda birşey bulup yanına alan dışarıya çıktığında pişman olur ¹⁵⁴; hiç birşey almayan da pişman olur». Gidenlerden çoğu hiç birşey almadı; bazıları biraz birşeyler aldılar. Dönüşlerinde o kısrakların yardımı ile *karanlıktan* çıkıp aydınlığa geldikten sonra baktılar ki ¹⁵⁵ aldıkları şeyler hep mücevher ve kıymetli taşdır. Az alanlar da, almayanlar da her ikisi pişman oldular. Oradan ¹⁵⁶ Kılbarak ile Atıl arasında ıssız bir sahra olan ^a ülkesine hareket etti. Onlarla savaştı ve hükümdarı orada öldürüldü ¹⁵⁷. O memleketi de alarak ülkenin tertip ve düzeni, vergilerin tesbiti ve şahnelerin tayini için üç yıl burada kaldılar. ^a Oradan ¹⁵⁸ Hazar *Derbend*'i üzerine göç etti. Bu *Derbend* sınırlarına geldikleri sırada Yuşu Hoca, oğlu Kara-sülük'e şöyle dedi: «Ordumuz ¹⁵⁹ bir defa yenilip bozuldu; bu haber ile ve yağıya * (*dosta düşmana*) erişti. Onun için buradan yüz kadar atlıyı ^a *yurdumuza* geri gönderelim ¹⁶⁰. *Onlar* bizim sağlığımızı, fetih ve zaferimizi, evimize ve yurdumuza iletinler. Uruğ ve askerlerimiz sevinip memnun olsunlar; düşmanlar ¹⁶¹ da hâkir, rezil ve itibarsız olsun. Elimize geçen bütün zahire ve hazineleri oraya götürsünler de ünümüz gökleri tutsun». Kara-sülük *bu*

Ha: 379a *teklifi* Oğuz'a ¹⁶² arzetti. } O da bundan gelecek faydaları düşünerek iyi buldu ve *Kara-sülük'e* bağışlarda bulundu. Kendi elbisesini ona ¹⁶³ giydirdi. Yüz Kanglı atlısını bu mühim işle görevlendirip bütün hazine ve zahirelerini onlara vererek *kağnularla* gönderdi ¹⁶⁴. [Şimdiki zamanın yarlıg ve payza usulü yerine] Oğuz'un zamamında altın uçlu ok ^a ve yay vardı. Oğuz kendisinin iki altın uçlu ok ve yayını ¹⁶⁵ *kendisinin işâreti olmak üzere* onlara vermişti. *Kanglılar* gittikleri her vilâyette bunları gösterince *halk kendilerine ve hayvanlarına yiyecek ve içecek* alefe ve ulufe ^a vererek gereken hizmet ve hürmeti gösteriyordu ¹⁶⁶. }

S: 312a

* Yağı düşman, hasım anlamında türkçe kelime. Geçtiği yerlerde aynen koruduk.

başında *Barmakluk Çosun Billig*^a vardı. Oğuz bunlara ev, hazine ve uğruğunu^b kendisi dönünceye kadar koruyup kollamalarını emretti¹⁶⁷. Bunları gönderdikten sonra Oğuz yedigün daha kaldı ve oradan göç ederek Derbend'e yöneldi. Buranın ahali¹⁶⁸ hırsız ve yol kesici idiler. Yolbaşlarını tutarak yolculara engel oluyordular. Oğuz'un askerlerinden çoğunun atlarını çaldılar. Oğuz Kara-sülük'ü¹⁶⁹ çağırıp şöyle emretti: «Bu yer dar ve hayli sarp bir geçit. Bizi buraya sen getirdin ve burada hırsızlar da çok; onlara karşı nasıl bir tedbir¹⁷⁰ alalım? Bu yerin bir tarafında deniz, öte tarafında sarp dağlar var» Kara-sülük ne yapılacağını babasından sordu. Yaşlı adam şöyle dedi: ¹⁷¹ «Bu Derbend vilâyetinin dört bir yanındaki ekili-dikili yerleri tamamen yağmalayıp harap etmeye çalışmalı. Bu vilâyet gâyet dardır¹⁷²; bir tarafı deniz, bir tarafı dağ olduğundan bütün harekât bu *şehrin* çevresine yöneltilmeli¹⁷³. Ta ki vilâyet halkı aciz kalıp mecburen itaat etsinler..» Kara-sülük bu hususu olduğu gibi Oğuz'a söyledi¹⁷⁴. Oğuz da onun dediğini kabul ederek onların vilâyetlerini her taraftan harap edip yağma ve talan ettiler¹⁷⁵. Yaz aylarından ilkbahara kadar orada kalarak *Derbend*'i kuşattılar. Derbend halkı, bu durumu görünce çaresizlik ve¹⁷⁶ perişanlık içinde kaldılar. Toplanıp birbirleriyle danıştılar: Oğuz'un yakınlarındaki şehirleri istilâsı meydanda idi¹⁷⁷. Hayli kudretli olan Kılbarak'ın başına gelenleri de işitmişlerdi. Sekiz ay süren¹⁷⁸ kuşatmadan sonra hep berâber *barış yapmak için* Oğuz'un huzuruna geldiler. Ona hediye olarak dokuz tâne kır at getirdiler ve ül oldular. Oğuz gelenleri gördükten sonra buyurdu ki: «Onlardan¹⁷⁹ sorun: Biz buraya geleli bu kadar zaman oldu; niçin yanımıza gelmediniz de dikbaşlılık ve isyan¹⁸⁰ yolunu tuttunuz.» Onlar cevap olarak dediler ki: «Bizim aramızda akıllılar olduğu gibi, divâneleri de vardır. Biz şimdiye kadar bu akılsızların sözüne bakıp¹⁸¹ gelmedik. Kötü yaptığımızı da biliyorduk. Şimdi akıllı insanlar bizim dikkatimizi çektiler ve öğüt verdiler. Böylece ne yapacağımız¹⁸² aydınlandı. İtaat etmenin gerekli olduğunu bildik ve kulluğuna yüz sürdük». Oğuz şöyle buyurdu: «Mâdem ki, suçunuzu böyle itiraf¹⁸³ ettiniz, ben de günahınızı bağışladım. Fakat benim iki tâne tayımı alıp götürdüler. Bunlardan biri İraq-qula olup,

¹⁸⁴ Iraq-qula Arıqlı (Azqıllı?)ya ^a benzer bir attır. Diğerinin adı Süt-aq'dır ve o da Süt-qula'ya benzer, bembeyazdır. Bu at rahvan olup pek güzeldir ¹⁸⁵. Gerçi suçunuzdan vazgeçmişim, fakat tarif ettiğim bu iki at bana getirilmezse ¹⁸⁶ sizlerden hiçbirinizi sağ bırakmam». Bunlar çalınmış atların hepsini buldular ama, tarif edilen iki *attı* hiçbir yerde ¹⁸⁷ bulamamışlardı. Oğuz'un gönlü bu iki ata bağlandığından bu hususta son derece ısrar etti. *Bunun üzerine* onlar mühlet istediler. Oğuz bir ay *daha* ¹⁸⁸ orada kaldı. Ülkenin her tarafına bu atları aramak üzere adamlar gönderdiler. *Sonunda* bulup Oğuz'un huzuruna getirdiler ^a. Oğuz kendi atlarını ¹⁸⁹ görünce sevindi. Onlara iyi davranıp gönüllerini aldı. Halkın korunması ve vergi toplanması için oraya bir *şahne tâyin* ederek ¹⁹⁰ Şirvan ve Şamahı'ya hareket etti.

Oğuz'un Şirvan
ve Şamahı'yı
alması

¹⁹¹ ¹⁹² OĞUZ'UN ŞİRVAN ve ŞAMAHI'YA ELÇİ GÖNDERMESİ

¹⁹³ Oğuz *Derbend* vilâyetindeki işlerini tamamladıktan sonra Şirvan ve Şamahı'ya elçi gönderip şu haberi verdi ¹⁹⁴ : «Buraya geldiğimizi herhalde işitmiş olacaksınız. Ulaştığımız her ülke, bizden ne emredilmişse *yerine getirdi*. Geçtiğimiz yerlerde ¹⁹⁵ zaptetmedik bir ülke, boyun eğmeyen ve itaat yolunu tutmayan bir hükümdar bırakmadık. Eğer şimdi siz, kendi isteğinizle ¹⁹⁶ bize il olursanız, cevap göndererek kulluk göstermeniz gerekir. Şâyet dikbaşlılık ve isyânda inat ederseniz ¹⁹⁷ savaşa hazır olun; Biz de *bu elçilerin* hemen ardından geliyoruz.» Bu haber onlara erişince, Oğuz'un elçisine her türlü saygıyı ¹⁹⁸ gösterdiler. İtaat ve kulluk yolunu tutup, hediye olarak dokuz kır at gönderdiler. Kendileri şehir dışına *Oğuz'u* karşılamaya ¹⁹⁹ çıktılar. Oğuz'u görüp, kulluk şartlarını gereğince gösterdiler. Oğuz Şamahı'ya varınca ondört gün orada ²⁰⁰ kaldı. O günlerde Şaberan *ahalisi* vergisini getirip hazineye teslim ettiler. Fakat Şamahı ahalisi, (vergilerin ödenmesini geciktirdiler ²⁰¹. *Anlaşma* yolundan ayrılıp, yeniden düşmanlık yolunu tuttular ve karşı koymaya uğraştılar. Oğuz ²⁰² herkesin birer kucak odun getirip, Şamahı kapısına ve civarına yığmasını yasak(emr) etti. Bütün asker gidip herbiri bir kucak

S: 312b

Ha: 379b

odun²⁰³ getirip yığdılar ve ateşlediler. Kapı ve surlar korkunç alevler içinde yandı. Savaşarak şehri aldılar²⁰⁴ ve yağma ettiler. Bu yağmada *Şamahuluların* kadın ve çocuklarını da alıp götürdüler. Onlar yaptıklarından pişman olarak, Şehrin önde gelen büyükleri tekrar²⁰⁵ Oğuz'un huzuruna gelip bağışlanmalarını dilediler. Vergilerini ödeyip, hiçbir şekilde düşmanlık ve²⁰⁶ dikbaşılık göstermemeleri halinde kadın ve çocuklarının geri verilmesi kararlaştı. Fakat Oğuz onların çaresizlik ve imkânsızlık içinde olduklarını görünce acıyıp²⁰⁷ kadın ve çocuklarını geri verdi. Vergi aldı, şahnesini tâyin etti ve oradan Arran ve Mugan taraflarına yola çıktı.

Oğuz
Azerbaycan'da

²⁰⁸ ²⁰⁹ OĞUZ'UN ARRAN ve MUGAN TARAFINA HAREKETİ

²¹⁰ Oğuz, Şirvan taraflarından kalkıp Arran ve Mugan'a geldiği zaman yaz mevsimi idi. Hava son derece sıcak ve bu sıcaklıktan dolayı orada²¹¹ kalmak mümkün olmadığından, anlaşarak yaylak olan dağlara gittiler. Kış gelince, tekrar inerek²¹² bu vilâyetleri alır, yağma ederiz dediler. *Yaz aylarında* bu vilâyetlerin bütün yayla ve dağ mıntakalarını, Sebelân dağlarına, Alataq ve Ağdıböri^a dağlarına kadar tamamen²¹³ işgal ettiler. [Rivâyetlere göre Alataq ismini onlar koymuşlardır ve Sebelân^a diye de onlar adlandırmışlardır. Türkçede²¹⁴ ortaya çıkıp dik duran nesneye sebelân derler.] Yaylakda kaldıkları zaman zarfında bu taraflarda olan bütün ülkeleri²¹⁵ ele geçirip zaptettiler. Azerbaycan vilâyetini de aldılar. Kendi has atlarını, otlakları çok geniş ve güzel olan Ucan^a sahrasının²¹⁶ mer'alarında besledi. Orada bulunduğu sırada birgün herkesin toplanıp, birer etek toprak getirerek²¹⁷ burada bir tepe yapmalarını emretti. Önce kendisi bir etek toprak getirip döktü. Bizzat kendisi toprak döktüğü için bütün asker²¹⁸ birer etek toprak getirip döktüler. Büyük bir tepe oldu. Bu tepenin adına Azerbaycânân dediler.^a [Azer, türkçede yüksek demektir²¹⁹, «baynân» da zenginlerin, uluların yeri anlamındadır. Bu ülke, bu şekilde meşhur oldu. Bugün de Azerbaycan demelerinin²²⁰ sebebi budur.] O yaz mevsiminde Oğuz Aladağ'da(Alataq'da) yaylak yaptı^a. Oradan

Bağdat, Gürcistan, Diyarbekir ²²¹ ve Raqqa taraflarına elçiler yollayarak «geleceğim» diye haber gönderdi. *Gelişinden* haberdar bulunmaları ve *buna* nasıl cevap vereceklerini bilmek istedi. Eğer ²²² baş eğip il olurlar ve vergilerini her yıl muntazaman kendi hazinemize getirirlerse ne âlâ, oraya asker gitmez; eğer ²²³ Oğuz'un fikrine uygun cevap vermezlerse, onları itaata almak üzere harekete geçip üzerlerine yürüyecekti. Elçileri bu ²²⁴ yörelere gönderdikten sonra kışın Arran ve Mugan tarafına geldi. Kür ve Aras ırmakları arasını yurt ve karargâh olarak seçip ²²⁵ kışı orada geçirdi. O diyarın bütün halkını il yaptı, itaat etmeyenlerin hepsini yağma etti ²²⁶. Bahar olunca çeşitli ülkelerin hükümdar ve sultanlarına göndermiş olduğu elçiler döndüler. Diyarbekir, Raqqa ²²⁷ ve Bağdat'a gitmiş olanlar, bu yöreler hükümdar ve büyüklerinin Oğuz'un Arran tarafına gitmesini ²²⁸ başına gelen zorluklardan dolayı geri dönmüş olduğunu zannederek elçilere «Oğuz hele bir gelsin bakalım ²²⁹, savaş mı ederiz, yoksa il mi oluruz, o zaman cevap veririz» dediklerini söylediler. Gürcistan, elçilerine «biz savaşa hazırız ²³⁰, harbedeceğiz» diye cevap vermişlerdi. Oğuz önceden Gürcülere adam gönderip «hemen *üzerinize* gelmem gerek; hepiniz uyanık ve haberli olun ve *sonra* ²³¹ Oğuz ansızın boş bir gaflet anımızda habersizce üzerimize geldi demeyin. Savaş ve muharebe yerini siz tâyin edin ve hazır olun; biz geleceğiz» ²³². (İlkbahar olup atlar semirince Oğuz Gürcistan'a karşı harekete geçti. Gürcistan yakınlarına vardığında Gürcüler üç-dört ²³³ günlük yol ileri gelerek savaşa hazır halde duruyorlardı. Hemen saf düzerek durmaksızın savaşa ²³⁴ başladılar. Oğuz'un ordusu galib geldi. İki gün ve iki gece devam eden savaştan sonra onları kaçırdılar. *Gürcüler* bir daha toplanarak yeniden savaşa durdular; ama dayanamayıp ²³⁵ kaçtılar. *Gürcülerin* büyükleri Oğuz'un ordusuna karşı duramayacaklarını anlayınca ²³⁶ Oğuz'un huzuruna gelerek il oldular. Etrafa mektup ve fermanlar göndererek korkup dağılmış olan ahalinin toplanmasını tavsiye edip ²³⁷ vergi kabul ettiler. Oğuz bir ay onbeş gün Gürcistan'da kaldı. Sonraki yaz mevsiminde Aladağ'a çıktı. Aladağ'da birkaç gün ²³⁸ kaldığı sırada, Gürcülerin vergi vermeyip

Oğuz'un şahnesini ülkelerinden kovarak ²³⁹ yağı olduklarına dair haber geldi. Oğuz bunu duyunca kendi altı oğlunu çağırıp } ve onlara şöyle dedi: «Ben bu kavmi (Gürcüleri) denedim, gördüm ve onların ne mal olduklarını gâyet iyi ²⁴⁰ anladım. Onlar bir hamleden fazlasına dayanamazlar. Onlara karşı büyük ordu göndermeye ve benim gitmeme lüzum ²⁴¹ yok». Her oğluna ikiyüzer asker verip savaşa gönderdi. Gürcüler Oğuz'un oğulları oraya varınca savaştılsa da ²⁴² *Oğuz'un oğulları onları yenip yağma ettiler. Hemen sonra babaları Oğuz'dan elçi geldi; ondan bütün askerinin yiyecek ve giyeceğini ²⁴³ bu yazın Gürcülerden toplamak gerektiği buyruğunu getirdiler. Bu haber onlara erişince yağmayı artırdılar. Sayısız yiyecek *toplayıp* ²⁴⁴ babalarına getirdiler. Ayrıca şahne ^a tâyin ederek vergi miktarını kararlaştırdılar ve Aladağ'a geri döndüler ²⁴⁵. Onlar iyi işler yaptıklarından Oğuz onlara takdirlerini bildirdi ve «Benim hayatımda yaptığınız büyük ve faydalı işler ve ²⁴⁶ ad kazanmanız, *ben öldükten sonra da yerimi almaya lâyük olduğunuzu gösterdi*» dedi. Sonra elçiler göndererek, bütün kışlaklardaki ²⁴⁷ askerinin toplanmasını ve Kürdistan'a *doğru* yürümelerini emretti.*

**Oğuz'un
Antakya ve
Anadolu
harekâtı**

248 249 OĞUZ'UN KURDISTAN YOLUYLA DIYARBEKİR ve ŞAM'A ^a HAREKETİ

²⁵⁰ Oğuz askerlerini çağırıp topladıktan sonra Kürdistan'a doğru yol aldı ve üç yıl arka arkaya Kürdistan dağlarında kaldı ²⁵¹. Bu dağları bozgunculardan temizleyip, onların varını yoğunu yağma etti. Şehir halkı ve sahrada yaşayan ülke ahalisini ^a kendi taraflarına çekerek ²⁵² vergi tâyin ettiler. Oradan Diyarbekir taraflarına geldi ve bu ülkelerin Erbil, Musul ve Bağdat'm büyükleri *Oğuz'un* huzuruna gelerek il ²⁵³ oldular; *Oğuz'a lâyük* armağan ve hediyeler getirdiler. Bu kış mevsiminde Dicle kıyısında kışlak yaptı ^a. Bahar olunca Şam yolunu ²⁵⁴ tuttu ve altı oğlunu manqala, (yâni öncü) ^a olarak önden gönderdi; kendisi de bunların ardından hareket etti. Oğulları Raqq'a'ya gelince ²⁵⁵ şehrin bütün ileri gelenleri *onları karşılamak üzere* dışarı çıktılar. Oğuz'un oğulları babaları arkadan geldiği için bunları babalarının huzuruna gönderdiler ²⁵⁶. Onlar Oğuz'un huzuruna vardılar; Oğuz onları görünce

ıyı davrandı ve gonulerini aldı. Bır şanne tayın ece-
rek şehirlerine gönderdi ²⁵⁷. İşte bu şekilde Oğuz, Şam
ülkesinin neresine vardıysa, *halk* tamamen *kendi istek-*
leriyle il oldular. Yalnız, Türklerin Bataq Şehir ^a de-
dikleri ve üçyüzaltı ²⁵⁸ kapısı olan Antakya şehri, inad
edip karşı koymakta direndi. Sonunda bir yıl savaştılar
ve bir yıl sonra *şehri* aldılar ²⁵⁹. Oğuz şehre gitti ve
bir altın taht ^a koyarak üzerine oturdu. Yanında olan
doksan bin askerin hepsini, kadın ve çocuklarıyla bir-
likte ²⁶⁰ şehre götürdü ve orada oturdu. Sonra Dimesq
ve Mısır'a, gelişini haber almaları için elçi gönderdi.
Her elçinin yanına yüz kadar ²⁶¹ adam kattı. Bundan
sonra Oğuz kendi ordusunun her alayından yüz kişi
ayırdı ve bunları altı oğlu ile birlikte Tekür Han'a ^a
gönderdi [ki ²⁶² biz bugün ona tekfur diyoruz.]
Oğuz'un oğulları oraya yaklaştıkları zaman, Tekür on-
ların askerinin nasıl olduğunu öğrenmek için elçi gön-
derdi ²⁶³. Onların örf ve âdetine göre elçi olarak gelene
dokunulmazdı. ²⁶⁴ Oğuz'un oğulları Tekfur'dan gelen
elçileri görüp onlarla konuştular. Onlar dönerlerken
kendi elçilerini de o elçilerle birlikte *Tekür'e* gönder-
diler } ²⁶⁵ ve haber verdiler: «Babamız Oğuz bizi öncü
(manqala) olarak dokuzbin askerle göndermiştir. O ise,
büyük ordu(keçele) ^a ile gelmektedir; eğer il olup ver-
gi ²⁶⁶ kabul eder ve bunu her yıl hazineye gönderdiği-
nizi bilirsek size saldırmıyacağız; savaş isterseniz bir
yer ²⁶⁷ seçin ve savaşmamız için *oraya* gelin. Bu altı
çocuktan en büyüğünün adı Kün ²⁶⁸, yâni âftâb, ikin-
cisinin adı Ay, yâni mâh, üçüncüsü Yulduz, yâni si-
târe, dördüncüsü Kök(Köl) ^a, yâni âsmân ²⁶⁹ beşincisi
Taq, yâni kûh ve altıncısı Tengiz, yâni deryâdir. Bu
oğulların elçileri Tekfur'un yanına vardıkları zaman,
Tekfur ²⁷⁰ «yarım filân yerde savaşalım» dedi. Ertesi
gün *oraya* giderek savaştılar ve Tekfur'u yendiler.
Tekfur'un askerlerinden ²⁷¹ pek çok insan öldürüldü.
Onları iki gün iki gece, Tekfur'un şehri ve ülkesine
kadar kovaladılar. *Bu şehir önlerine* gelince şehir ²⁷²
ahalisi aralarında anlaşarak Tekfur'u yakalayıp onlara
teslim ettiler. Onlar *da* Tekfur'u, yetmiş kişiyle birlikte
Antakya'ya ²⁷³ Oğuz Aqa'nın huzuruna gönderdiler.
Paytahtına ve *bütün* ülkeye el koydular; lâkin yağma-
ya ve halkın öldürülmesine yol vermediler. *Oğuz'un*

S: 313b

oğulları şehrin dışına indiler ve orada oturdular. Babaları Oğuz'a elçiler vasıtasıyla ²⁷⁴ şu haberi gönderdiler: «Eğer Tekfur'u öldürmek niyetinde iseniz, bize emredin ülkeyi yağma edip mal ve hazine (para) ²⁷⁵ gönderelim; buna dair bir işaret buyurun kâfi. Yok eğer bağışlıyarak günah ve kanından vazgeçerseniz, onu ülkesinin başına gönderin ²⁷⁶. Hükümdarlığı ona vermek isterseniz, mal ve hazine vergisini ^a tâyin edip onu geri gönderin. Böylece biz halkın kalbini kazanacağız; kulluğa yüz ²⁷⁷ süreceğiz». Bu elçiler Tekfur'u Oğuz'un huzuruna getirdikleri zaman Oğuz ona savaşın nasıl cereyan ettiğini, kendisiyle oğulları arasında olup bitenleri yeniden ²⁷⁸ sordu. Tekfur vaziyeti bütün açıklığı ile başından sonuna kadar, savaşı { Tekfur'un ordusunun yenilgisini ²⁷⁹, Oğuz'un oğullarının onların ardından paytahta kadar takip etmesini, paytaht ilerigelenlerinin anlaşarak Tekfur'u yakalayıp ona teslim ettiklerini bütün tafsilâtıyla anlattı ²⁸⁰. Tekfur anlattıklarını bitirince Oğuz, Tekfur'a oğullarının ülkeyi yağma edip etmediklerini sordu. Tekfur ²⁸¹ onların yağma ettiklerini görmediğini söyleyip «biliyorum ki, ben orada iken hiç yağma etmediler; şehirden dışarda ²⁸² sahra da kaldılar» dedi. Oğuz oğullarının şehirleri yağma etmemelerini sıkı sıkıya tenbih ettiğinden bu hususa çok sevindi ²⁸³. Ellerini göğsüne koyup ^a yüzünü Tanrı'ya döndürdü ve çocuklarının sözünden çıkmadıklarına ve onların kabiliyetleriyle ²⁸⁴ babalarının yerine geçmeye muktedir oluşlarına şükretti. Oğuz bunları öğrenip { hoşuna gittikten sonra Tekfur'a şöyle hitap etti ²⁸⁵ : «Her ne kadar sen, önceleri bana itaat etmeyip karşı geldin, hattâ savaştınsa da, bütün bunlardan dolayı ben senin suçundan ²⁸⁶ vazgeçtim. Seni kendi ülkenin başına göndereceğim ve saltanatı sana vereceğim. Bundan böyle dosdoğru ve içiniz tertemiz ²⁸⁷ itaat edesiniz. Her sene bulunduğum yere para(hazâne) ve mal ulaştırmanız». Tekfur bu sözü işitince başını yere koydu; kulluk ²⁸⁸ şartlarını ve duayı yerine getirip cevap olarak dedi ki: Bütün ülkeler ve memleketler senin emrinde ve hâkimiyetindedir. Benim gibi ²⁸⁹ ve benden daha iyi milyonlarcası senin itaatına girmişlerdir. Senin hükümüne karşı koymak için benim gibisinin kudreti ve yeri yoktur. Her ne emredersen itaat ²⁹⁰ eder boyun

Ha: 380b

X: 239b

S: 314a

eğirim. Eğer Oğuz, merhamet buyurur, beni bağışlasanız kulluk halkasına girer, her sene mal ve hazine²⁹¹ gönderirim. Bu eşikteki kulluk hususunda inşallah hiç kusur etmem». Oğuz bu faslı kapattıktan sonra²⁹² Tekfur'dan Rum ve Frenk ülkelerinin durumunu, ordularını ve yaşadıkları yerleri, bu ülkelere asker gönderecek olursa *oraları* nasıl²⁹³ zaptedeceğini hep sordu. Tekfur şöyle dedi: «Frenk ülkesini almanın yolu şöyledir. Oğuz buradan²⁹⁴ bilik^a ve hil'atle oraya elçiler gönderin, büyüklerinin gönlünü kazanınız. Onlara hil'at giydirdinler ve vergi vermelerini söylesinler. Ben de²⁹⁵ gizlice onlara, birşeyler yazıp kendi elçimi gönderirim. Şunu iyice zihinlerine yerleştiririm ki bu kavmin çok büyük kuvveti vardır²⁹⁶. Güneşin doğduğu yerden bu ülkeye kadar *her yeri* kendi idârelerine almışlardır ve hiçbir canlı onların kuvvetine karşı koyamaz. İyisi mi²⁹⁷, iş savaşıla sonuçlanmadan, arada bir hayli insanın ölmesine ve ülkenin²⁹⁸ } harab olmasına vesile olmadan itaat ediniz. Vergi miktarını kararlaştırın ve bunu her sene gönderin. Onlar bu söze uyup vergiyi kabul ederler. Oralara askerin gitmesine²⁹⁹ hiç lüzum yoktur. Ama Rum ülkesinin durumuna gelince, onların kışlağı denize yakındır ve pek sıcak olur³⁰⁰. Şöyle davranmalısın: onlar kışlağa inerler ve zamanı gelince tekrar yaylağa çıkmak isterler. Onların yaylağa gelmesinden önce³⁰¹ asker gidip onların yaylaklarını işgal etmeli ve kışlaklarından çıkmaya yol vermemelidir. Kışlaklarında sıcaktan³⁰² ve sinekten oturmak imkânsız olduğundan aciz kalıp, mecburen illiğe gelirler». Tekfur'un bu düşüncesi Oğuz'a uygun geldi ve onu, kendi³⁰³ ülkesine ve saltanat merkezine geri gönderdi. Kendisiyle gelmiş olan elçilerle birlikte, yanlarına onu³⁰⁴ kendi memleketine ulaştırmak ve padişahlık tahtına oturtmak için elliden fazla atlı kattı. Kendi çocuklarına da askerleriyle birlikte gelmelerini emretti. Oğuz'un çocukları³⁰⁵ babalarının huzuruna geldiler. Tekfur Oğuz'a pek çok hazineler gönderdi. Kendi merkezinde oturup kulluk kemerini beline bağladı³⁰⁶. Tekfur'un memleketi *bu şekilde* Oğuzun idâresine girdikten sonra Frenk ve Rum diyarına karşı harekete geçti.

⁸⁰⁷ OĞUZ'UN OĞULLARINI ASKERLE RUM ve FRENK ⁸⁰⁸ TARAFINA GÖNDERMESİ

³⁰⁹ Tekfur il olduktan ve Oğuz'a Frenk ve Rum ülkelerinin durumunu öğrettikten sonra, Oğuz oğullarından üçilnü, Küñ, Yulduz ve Tengiz'i ³¹⁰ dokuzbin süvari ile Rum tarafına gönderdi. Diğer üç oğlu Ay, Kök ve Taq'ı diğer dokuzbin kişiyle Frenk *diyârına* ³¹¹ gönderdi. Onlara deniz kıyısında bir yeri karargâh edip, orada tagar ^a ve ulufe vermesini, elçiler tâyin ederek ³¹² onları gemi ile ^a geçirerek Frenklere göndermelerini emretti. Tekfur bunlarla müttelik ve itaat keme-rini beline bağladığından ³¹³ Oğuz'un buyruğu gereğince deniz kıyısında iyi bir yeri onlara karargâh olarak verdi. Onlara uygun ulufe ve alefe düzenledi; elçileri *de* ³¹⁴ Frenk tarafına gönderdi. Elçiler oraya vardıklarında Oğuz'un hilâatlerini ilettiler ve büyüklere giydirdiler. Tekfur ³¹⁵ Han daha önce kendi elçisini gönderip onlara durumdan haber vermiş ve *Oğuz'un* sözünü ³¹⁶ dinlemelerini, *onların* tarafını tutup itaat etmelerini öğütlemişti. Onlar da karşı koymayıp boyun eğdiler ³¹⁷. Bunlara karşılık olarak mal ve tansuqlar ^a gönderdiler. Oğuz'un oğullarını görüp işlerini onlarla halletmek, mal, hazane ve tansukları *onlara* ³¹⁸ sunmak istediler. Oğuz'un oğulları kabul etmediler ve şöyle dediler: «çaresiz sizin Oğuz'un huzuruna gitmeniz gerek. Getirdiğiniz ne varsa onun huzuruna götürün ³¹⁹. Vergi tâyin edip kararlaştırmak *Oğuz'a* aittir. Biz kardeşler ³ ordu ile birlikte Oğuz emredinceye kadar buradayız. Hele siz gidip babamız *Oğuz'u* ³²⁰ görün, vergi kararlaşsın, geri dönmemizi emrederse hemen döneriz».

X: 240a ³ Onlar Oğuz'un oğullarının *bu hususta* çok ısrar ettiklerini görünce ³²¹ getirdikleri mal(eşya) ^a ve hazâneyi(parayı) alarak Oğuz'a kulluk arzetmeye gittiler. Bunların gelmekte oldukları haberi Oğuz'a erişince, askerini ³²² bütün silâh ve teçhizatıyla alay alay düzenledi ve sahrada onların *geleceği* yola gönderdi. Kendilerini uzaktan *Frenklere* gösterdiler. Frenk ülkesinden gelmiş olan bu topluluk ³²³ *Oğuz'un ordusunu* alay alay iki üç defa görünce, olduğundan fazla sandılar. ³²⁴ Frenkten gelmiş olan bu heyet Oğuz'un huzuruna varınca, kendi söyleceklerini arzettiler. Oğuz onlara şöyle dedi ³²⁵ : «Sizin görmüş olduğunuz bu azıcık as-

keri manqala(öncü) olarak göndermişim. Şimdi ordunun asıl büyük kısmı burada, gidip *onu görün* ³²⁶. Eğer bize karşı koyabileceğinizi düşünüyorsanız savaşalım. *Yok* eğer karşı koymaya gücünüz yetmiyecekse ³²⁷ itaat yolunu tutmaktan gayrisi yoktur; mal ve hazâne *olarak vergi* kararlaştırıp her yıl güvenilir kişiler ve elçilerle bize gönderin ³²⁸. Kesinlikle bilmeniz gerek ki, ordum sizin düşüncenize sığıdığından da daha büyüktür. Siz belki su ve ateşi ^a düşünüyorsanız ³²⁹ bilmelisiniz ki; biz geldiğimiz yerlerde kaç tâne derya(büyük ırmak) geçmişiz. Sizin deryâ ve sularınızın ³³⁰ askerim nazarında kıymeti yoktur. Onlar bunları kolaylıkla, atı sal yerine ve kırbaçı kürek yerine kullanarak bir sal yaparlar, geçerler ve ³³¹ { ülkenizi alt üst ederler». Onlar bunu işitince Oğuz'a dediler ki: «Ey Oğuz Aqa, emredin ordu geri dönsün ³³² ve vergi vermemiz için şahne tâyin buyurun». Oğuz onlara şöyle dedi: «Ne zaman gönüllü olarak vergiyi üzerinize alırsanız ³³³ Tekfur Han nezdine bırakmış olduğumuz şahne *size de yeter*. Her sene vergiyi ona götürün; o bana gönderir; Her iki yılda ³³⁴ uruğunuzdan ^a bir kişi yanıma gelsin. Ben ona hil'at verip geri gönderirim». Bu söz bittikten sonra onları bu ülkenin usulüne göre ³³⁵ ve vergi miktarını tâyin ederek geri gönderdi. *Bu elçiler* bir başka zaman huzuruna gelecekleri zaman, askerim bu defa yaptığı hareketi, *Oğuz'un* ordusunun büyüklüğü onların içine iyice yer tutsun diye aynen ³³⁶ tekrar etmelerini buyurdu. Frenk elçileri *Oğuz'un* ordusunun büyüklüğünü ve sayılarının çokluğunu görüp ³³⁷ kendi ülkelerine varınca, bu ordunun ne kadar kalabalık olduğunu Frenk Padişahına anlattılar ^a. *Padişah* da bu durumdan hayli ³³⁸ endişelenip ister istemez üzerine düşen vergileri kabul edip itaat ve kulluk kemerini can beline bağladı. Oğuz'un saltanat tahtında *oturup* ³³⁹ padişahlık ettiği sürece, *keza* ondan sonraki oğulları ve uruğu *zamanında da* vergi gönderdiler. *Oğuzlara* karşı gelenlerle de ³⁴⁰ savaştı.

Oğuz'un oğullarının Anadolu'daki savaşları

³⁴¹ OĞUZ'UN RUM'A GİTMİŞ OLAN OĞULLARININ SAVAŞMASI, ONLARIN RUM ORDUSUYLA (KARŞILAŞMALARININ) ŞEKLİ ve TAFSİLÂTI

³⁴² Oğuz'un askerle Rum'a göndermiş olduğu

oğulları oraya varınca üç yerde Rumlar harp³⁴³ ettiler ve üç defasında da Rum askerlerini yendiler. Sonunda Rum'un büyükleri onlara karşı koymaya güçsüz olduklarını anlayınca³⁴⁴ hepsi toplandılar ve birbirleriyle danışıp neticede itaat yolunu tutarak Oğuz'un oğullarının yanına gittiler. Her sene göndermek üzere mal-hazane kabul ederek Oğuz'a ve oğullarının herbirine seçkin atlar hediye ettiler. Oğuz'un oğulları bu heyete «niçin daha önce³⁴⁵ il *olup* itaat etmediniz» diye sordular: «Öyle olsaydı arada bu kadar insan ölmez, ülke harab olmazdı». Onlar cevap olarak dediler ki «³⁴⁶ *Sizinle* harbedenler budala insanlardı. Biz ise dünya görmüş, onun sıcakını soğuşunu tatmış adamlarıyız. Çıkar yolun aramızdan savaşı³⁴⁷ kaldırmak olduğunu gördük ve itaat kemerini bağladık, kulluk halkasını takındık. Hep beraber karar verip kulluğa yüz sürdük; kabul edip etmemek³⁴⁸ size aittir. Herhalde aramızda, gönlünde başka fikir taşıyan ve bu dediklerimize aykırı davranabilecek hiçbir yaratık³⁴⁹ kalmamıştır». Oğuz'un oğulları onların sözlerini işitince, onların temiz kalpe Oğuz'un ordusuna³⁵⁰ il olduklarını anladılar. Onlara şöyle dediler: «Babamız bize şu şekilde buyurmuştur: Kim baş eğerse o bizden aman bulur; ona saldırmaz ve³⁵¹ *onlardan* kimseyi cezalandırmayız. Biz de babamızın sözüne aykırı iş yapamayız. Ülkenizin bir kenarında³⁵² oturuyoruz; hiçbir şekilde hiçbir canlıya ve ülkenize hiç saldırmayız. *Bu arada* siz de büyüklerinizden bir heyeti babamız³⁵³ Oğuz Aqa'nın huzuruna gönderin. O ne emrederse, bizim için ancak o *buyruktur*». Bu insanlar bu sözleri kabul ettiler ve Oğuz'un oğulları³⁵⁴ onları, kendi elçileri ile birlikte Oğuz'un yanına gönderdiler. Oğuz onları görünce oğullarının durumunu ve girişmiş oldukları savaşın gidişini³⁵⁵ sordu. Onlar da görmüş oldukları durumu, olduğu gibi } Oğuz'a iletiler. Oğuz onların gönlünü³⁵⁶ alarak her yıl getirecekleri vergiyi kararlaştırdı. Askerini nasıl Frenk heyetine³⁵⁷ göstermişse, birçok defalar *bunlara da* gösterdi. Bu ordunun büyüklüğü onların } ta içine yerleşti. Bu heyete³⁵⁸ hil'at giydiren yola çıkardı. Oğuz'un oğulları asker ile dönüp babalarının yanına geldiler. Oğuz oğullarının³⁵⁹ güzel işler yaptıklarını görüp, onlarda olgunluk ve saâdet be-

X: 240b

Ha: 381b

lirtileri müşâhede edince, onların *şerefine* bir toy verdi ve kâse sundu ³⁶⁰. Her oğluna bir altın kürsü ^a verdi ve oğulları ile birlikte gitmiş olan beylerin hepsine hil'at ^b giydirdi. Bundan sonra oğullarını ve ³⁶¹ beyleri toplayıp onlara «Siz, çocuklarıma niçin altın kürsü verip, size hil'at giydirdiğimi hiç biliyor musunuz?» diye sordu. ³⁶² Çocuklar ve beyler şöyle cevap verdiler: «Onu en iyi sen bilirsin, biz ne bilelim». Oğuz *bunu şu şekilde* buyurdu: Altı oğlumu ³⁶³, bir defasında manqala yapıp Şam tarafına geldim. Onların bütün düzenlerini iyi gördüm. İkinci defa üç oğulu ³⁶⁴ } Frenk, üçünü *de* Rum tarafına gönderdim. Yine pek güzel işler gördüler. Sizin ve onların *tuttuğunuz* yol iyidir. Hattâ *işgal edilen* ülkeleri ³⁶⁵ yağma etmemek hususunda çıkarmış olduğum yasaq ve emirlere tam olarak uyup, gereğini yerine getirdiler. Benim sözümünden hiç dışarı çıkmadılar; kendi fikirlerini *de bana* ³⁶⁶ iletiler. İşte bu sebeple onlardan ve sizlerden gönlüm memnundur. *İyice* bildim ki, onlar padişahlığa lâyıktır; sizler de ³⁶⁷ beyliğe lâyıksınız. *Bundan dolayı* onlara altın kürsü ve size hil'at verdim». Oğuz *bu işleri tertip ve düzene koyduktan sonra* üç ³⁶⁸ yıl daha Antakya, Rum ve Frenk işlerine bir yön vermek için orada oturdu. Bu diyarın işlerine tam bir düzen ve ahenk verip, oradan ³⁶⁹ Dimeşq'e hareket etti.

S: 315a

Oğuz'un bugün-
kü Şam tarafını
alması

³⁷⁰ OĞUZ'UN BÜTÜN ORDUSUYLA DİMEŞQ'E HAREKETİ

³⁷¹ Oğuz Rum, Frenk ve Antakya ülkelerinin düzenini sağladıktan sonra, Dimeşq'a ^a varmak üzere oradan yola koyuldu ve Dimeşq'a geldi. Dimeşqlılar ³⁷² onunla savaşmak niyetinde idiler. *Fakat* Oğuz bu hususta onlara hiç istekli görünmedi. Dimeşq çevresine inip üç gün orada ³⁷³ kaldı ve savaşa girişmedi. Oğulları ona «muharebe hususunda beklemenin sebebi nedir?» diye sordular. Oğuz onlara *şöyle* cevap verdi: «Siz bilmiyormusunuz ki ³⁷⁴ Adem AS. bu topraklarda uyumuştur ^a. Ben bu bakımdan hayrette kaldım ve savaşa başlamakta acele etmedim. Elçi ³⁷⁵ de göndermek istemiyorum; bakalım iş nereye varacak ve onlar ne yapmak isteyecekler». Geleli üç gün *olduğu halde* Oğuz kimseyi ³⁷⁶ onlara göndermeyip savaş arzularına

da yüz vermediğinden Dimeşqliler Oğuz'a elçi göndererek elçiyle berâber on eşek yükü (hârvar) ^{a 877} yay yolladular. *Elçiler* Oğuz'un huzuruna geldiler ve söyleyeceklerini söylediler. Oğuz şöyle dedi: «Sizin ve büyüklerinizin duraklamasının sebebi *acaba* nedir? Ak-lınıza ne geldi de, buraya geldiğim günden beri yanma *ancak* bugün geldiniz? Eğer ³⁷⁸ savaş ve muharebe etmek niyetinde iseniz, herhalde Antakya ordusundan daha kuvvetli değilsiniz. Askerimin hepsi daha buraya gelmediklerinden ³⁷⁹ tamamlanmaları için bekliyorum. Bu sebeple size kimseyi göndermedim. En iyisi siz gidiniz ve büyüklerinize ³⁸⁰ *durumu* anlatın; gelip itaat etsinler. Biz Mısır'a gitmekteyiz ve *bu sebeple* sizinle savaşmayı pek istemiyorum. Zaten sizinle savaşmayı da yersiz ³⁸¹ buluyorum. Verginizi ^a yay olarak kararlaştıracağım ve yaydan başka sizden birşey beklediğim yok». Dimeşq elçisi ³⁸² bu sözü işitip Dimeşq'e döndü ve durumu Oğuz'dan nasıl duymuşsa öylece büyüklerle anlattı. Bu söz onlara da ³⁸³ uygun gelip kabul ettiler. Yüz eşek yükü yay temin edip bunlara birkaç meşhur arap atı katıp Oğuz'un huzuruna ³⁸⁴ gelecek ona takdim ettiler, il ve itaatlı oldular. Oğuz büyüklerinin gönlünü aldı, tatlılıkla muamele edip *şöyle* dedi ³⁸⁵: «Ülkenizin yayları son derece iyi olduğundan askerimiz için gereklidir. Getirmiş olduğunuz ne kadar yay varsa, askere taksim edin. Her ³⁸⁶ birine üç yay verin. Eğer hepsine böyle yetişiyorsa, bundan böyle bu sene getirmiş olduğunuz yetişir. Şimdilik sizler ³⁸⁷ müsâde edin de Mısır'a gideyim. Mısır'dan inşallah ü teâla döndüğümde, isteklerinize uygun şekilde sizin verginizi ³⁸⁸ kararlaştıracağım». Bundan sonra bir ay daha Dimeşq'da kaldı. Bir ay sonra göç edip, ordu ile Mısır'ın üzerine yürüdü.

Oğuz'un Mısır'ı
alması

³⁸⁰ OĞUZ'UN MISIR'A HAREKETİ, ORAYA
VARMASI ve İL YAPMASI

³⁸¹ Oğuz Dimeşq'ı il yaptıktan sonra Mısır diyârını almak kararıyla o tarafa yola koyuldu. Üç günlük yol ³⁸² gittikten sonra *bir yerde* iki gün \int oturdu. Her alayın iki üç defa geceleyin geri dönüp, sabah olunca göç ³⁸³ ederek *asıl kuvvetlere* katılmalarını bütün or-

Ha: 382a duya emretti. { Böylece askerın sayısı, olduğundan daha kalabalık görünecekti. Bundan sonra Mısır'ı ne şekilde ³⁹⁴ almaları ve nasıl il yapmaları konusunda *kengeş* yaptılar. Üç oğlunu, dokuzbin kişi ile öncü olarak gönderdi. Bir başka oğlunu *yine* dokuzbin kişi ile onların keçesi olarak ³⁹⁵ artlarından yola çıkardı. Kendisi büyük ordu ile peşlerinden yola koyuldu. Kendisinin hareket ettiği gün ³⁹⁶, elçilerini üç koşulu atla ^a Mısır'a yollayıp her oğluna ne kadar asker verip «gönderdim ve ben, arkalarından ³⁹⁷ } büyük ordu ile varıyorum» diye haber verdi. Elçiler yola çıktıktan sonra kendisi orada kaldı; oğulları ayrılan askerlerle ³⁹⁸ gittiler. Oğuz Dimeşq ve Guta havalisinde, Kudüs ve Halil vilâyetlerinde ve o ülkelerde kışlak yaptı ve avlandılar. Dimeşqlılar ³⁹⁹ da Mısır'a *bir elçi* gönderip Oğuz'un ordusunun ne halde olduğunu ve *bu bakımdan* savaşmanın iyi olmayacağını bildirdiler. Bu sözler ⁴⁰⁰ Mısırlılar üzerine büyük tesir yaptı. Oğuz'un oğulları Mısır yakınlarına varınca, Mısır'ın bütün ileri gelenleri karşılamaya çıktılar; onlara armağanlar ve tansuklar ⁴⁰¹ getirdiler, il *olup* itaat ettiler. Hazâne vergisi kararlaştırdılar ve Oğuz'un oğulları bir yıl Mısır'da kaldılar ⁴⁰². *Askerlerinden* kimsenin hiçbir canlıya yük olmaması, onlara ilişmemesi hakkında yasaq çıkardılar. Fakat şunu kararlaştırdılar: «Uzak yoldan geldiğimiz için *vergi toplamaya* her defasında ⁴⁰³ buraya gelemeyiz. Üç yılın vergisini önceden vermek üzere hazırlık yapın ve bize teslim edin. Bu şekilde her altı senenin vergisini iki defada ödeyin» ⁴⁰⁴. Bu yıl üç senenin vergisini Mısır'dan aldılar. Orduya pek çok mal getirip, Oğuz'un emriyle döndüler ve ⁴⁰⁵ babalarının huzuruna geldiler. Oğuz bir yıl daha Dimeşq vilâyetinde kaldı ve bu zaman zarfında Dimeşq'in vergisini kararlaştırdı. Oğuz ⁴⁰⁶ Adem AS'ın mezarının orada olduğunu işitmiş olduğundan Mekke ve Medine'ye elçi gönderip, oradan bir miktar toprak getirmelerini emretti ⁴⁰⁷. Elçi oraya gidip toprağı getirdi. *Oğuz bu topraktan* bir miktar vücuduna sürüp Tanrı'ya şükretti. Oğullarına ve beylerine dedi ki: «Adem topraktan ⁴⁰⁸ yaratılmıştı ve *sonunda* toprak oldu. Biz de hepimiz toprak olacağız. İnsan ne kadar güçlü olursa olsun *bunu unutmamalı* ve iyilik yapmalı, kötülük de-

ğil». Bundan sonra ilkbaharda ⁴⁰⁹ Baalbek dağlarına ve serin yerlere *giderek* yayladı: «Yaz sıcaklarında Bağdat'a gitmenin imkânı yoktur; biraz vakit geçip ⁴¹⁰ havalar serinledikten sonra Bağdat'a gideriz» diye söyledi. Bütün yaz mevsimi boyunca orada oturdu ve havalar serinleyince Bağdat'a hareket ettiler ^a.

Oğuz'un Bağdad,
Basra ve
İsfahan'ı almaya

⁴¹¹ ⁴¹² OĞUZ'UN BAĞDAT, BASRA ve
O TARAFLARA GİTMESİ

⁴¹³ Oğuz yaz aylarını Baalbek dağlarında ve o yörede geçirdikten sonra, havalar serinleyince Bağdad tarafına yöneldi. § Bağdad halkı daha önce il olmuş bulunuyorlardı. Oğuz Diyarbekir'e ulaştığı sırada Bağdad'ın bütün ilerigelenleri Oğuz'u karşılamak ve aynı zamanda hizmetine girmek için oraya gelmişlerdi ⁴¹⁵. X: 241b *Bunlar* Oğuz ile birlikte Bağdad'a § döndüler. Oğuz Bağdad'a geldikten sonra takriben bir aydan fazla bir zaman orada oturdu. Memleketin bütün ilerigelenleri ⁴¹⁶ onunla berâberdiler. *Sonra* şehri bırakarak havalar ısınmaya kadar o taraflarda kışlak yaptı ⁴¹⁷. Havalar daha da ısınca Kürdistan dağlarına gidip orada yayladı. Sonbaharda Basra'ya hareket etti ⁴¹⁸. Basra halkı *da* diğer vilâyetler gibi boyun eğmişler, il *olup* itaat ederek vergi verdiler. Oğuz oradan Huzistan tarafına gitti ve bütün ⁴¹⁹ o ülkeleri il yapıp itaat ettirdiler. Hepsi vergi kabul ettiler. Oradan K.r ^a dağları arasından geçip İsfahan'a ⁴²⁰ gitti. Oraya varınca İsfahan halkı itaat yoluna girmediler; karşı koyun direndiler ve düşmanlık gösterip savaşa ⁴²¹ durdular. Hiçbir şekilde *hisardan* dışarı çıkmadılar. Oğuz İsfahan önünde onbin kişilik *bir kuvvet* bıraktı: «*İsfahanlılar* dışarı çıkıp harbedecek olurlarsa ⁴²² savaşınız» dedi. Belirli zamanlarda onbin kişilik kuvvetine karşı aynı miktarda *asker* gönderip, diğerlerini ⁴²³ *geri* alıyordu. Öteki askerleri İsfahan vilâyetini yağma ediyorlardı. Oğuz üç yıl bu ülkede kalıp ⁴²⁴ *bütün* vilâyeti yağma ve talan etti. Üç yıl sonra bütün asker İsfahan *Hisarı* kapısı önüne toplandı. Yedigün yedi gece ⁴²⁵ İsfahan ordusu ile savaştilar. Askerin yarısı bir gün savaşır; diğer yarısı da öteki gün *harbederdi*. Böylece tam yedi gün ⁴²⁶ geçti. Bir faydası olmayınca Oğuz'un işlerinde önderlik eden ve her türlü güvenini kazanan Kara-sülük babası Yuşu

Hoca'nın yanına ⁴²⁷ gitti. Ona danıştı: «**Bunca büyük savaşlar verdik, hâlâ İsfahan'ı alamadık. Bu hususta bize bir çıkar yol ⁴²⁸ göster ve ne yapacağımıza dair bir çâre düşün?**» Yuşî Hoca bu vaziyeti oğlundan işitince ona dedi ki: «**Duvarla ⁴²⁹ savaşmak hiçbir fayda vermez. Siz *saldırıp* duvara vurduğunuz zaman, onlar *ordumuzdaki* insan ve atlara *vuruyorlar*. Tabii ki onların darbesi tesirli oluyor ve *bu sebeple* ⁴³⁰ } sizinkiler bir işe yaramıyor. Bu işin çaresi şudur: askerin bir yarısı, İsfahan halkının görmeyeceği bir yere gizlensinler ⁴³¹. *Onlar* hiç birşey yapmasınlar ki, bu yakın yerdeki pusudaki askerin varlığını kimse bilmesin. Diğer yarısı İsfahan kapısı önünde yeniden savaşa girişsin ⁴³². Eğer *İsfahanlılar hisardan* dışarı çıkmazlarsa, onların şehir dışında bulunan bağlarını ve evlerinin duvarlarını, onlar çıkıncaya kadar yıkıp dümdüz edin ⁴³³. Bundan sonra şöyle bir yol tutmalı: Askeriniz yenilmiş gibi geri çekilip kaçsın; onlar da arkalarından takip etsinler ⁴³⁴. Şehirden hayli uzaklaştıktan sonra *pusuda* gizlenmiş olan asker onların arkalarını çevirsin. Orada *İsfahanlılar* ezilip mağlup olacaklar ve ⁴³⁵ geriye kaçacaklardır. Ancak onların şehre kaçıp sığınmalarına yol vermeyin, hepsini öldürün». Kara-sülük Oğuz'a geleerek *babasından* öğrenmiş olduğu *çareyi* ⁴³⁶ ona arzetti. Bu tedbir Oğuz'a da uygun gelip beğendi. Oğulları kırkbin kişi ile *pusu'da* gizlendiler. Elli bin ⁴³⁷ kişiye de, Kara-sülük'ün buyruğunda, şehir kapısında savaşmalarını. *etrafi* yakıp yıkmalarını emretti. Oğuzla beraber şehir kapısına gelen bu ellibin kişi ⁴³⁸ *bir yandan* savaşıp, *bir yandan da* İsfahanlıların evlerini yıkmakla meşgul oldular. İsfahanlılar onların pek büyük tahribat ⁴³⁹ yapacaklarını, sayılarının da eskisine göre hayli azalmış olduğunu görünce, başlarına yeni bir gaile ⁴⁴⁰ çıkarak *bir kısım* askerin oraya gittiğini zannettiler. Bu güvenle şehir kapılarını açıp şehirden dışarı çıktılar. Kılıç çekip ⁴⁴¹ Oğuz'un ordusu ile savaşa koyuldular. Oğuz'un askeri *plân gereğince* bozuldu ve kaçmaya başladı. Yavaş yavaş buldukları yerden, şehirden hayli uzaklaştılar ⁴⁴² ve onları sahraya çektiler. Oğuz oğulları ve kırkbin askeriyle birden *azrail gibi* onların ardına düştüler. *Şehir* kapısını ve ⁴⁴³ çekilme yollarını tutarak şehirden dışarı çıkmış olanların bir tanesini bi-**

le sağ bırakmadılar. Bu şekilde İsfahan'ı aldılar ⁴⁴⁴. İsfahan'ı almayı başardıktan sonra oğullarından dördünü, Fars ve Kirman taraflarına gidip o ⁴⁴⁵ ülkeleri zaptetmekle görevlendirdi.

446 OĞUZ'UN OĞULLARINI, FARS ve KIRMAN TARAFINA GÖNDERMESİ

447 Oğuz oğullarından dördünün Fars ve Kirman taraflarına giderek o ülkeleri zaptetmelerine karar verip emretmişti ⁴⁴⁸. Oğulları baba buyruğu gereğince, o diyara doğru yola çıkarak ilkönce Kirman'a gidip *orada* savaştılar. İsfahan'ı ⁴⁴⁹ ne şekilde almışlarsa, Kirman'ı *da öylece* aldılar ve çok uğraştılar. Orada *işlerini bitirip* serbest kaldıktan sonra *Fars vilâyetine* geldiler ve önce Şiraz'ı *ş* aldılar ⁴⁵⁰. Bir yıl kadar bu yerlerin alınması *ş* işleriyle uğraşıp orada kaldılar. *Her yeri* aldıktan sonra *babalarına haber* gönderip ⁴⁵¹ *bundan sonraki* vaziyetlerini ve ahaliye nasıl davranacaklarını sordular. Oğuz *şöyle* emretti: «Bu ülke mâdem ki alınmıştır, il ve itaatlıdır; onları ⁴⁵² yağma etmeyin. Vergi kararlaştırıp, gelecek üç yılın *vergisini* alarak dönün». Haberci dönüp ⁴⁵³ Oğuz'un sözünü onlara ulaştırınca *Oğuz'un* buyruğu gereğince vergi kararlaştırdılar ve üç yıllık vergiyi alıp İsfahan'a ⁴⁵⁴ babaları Oğuz'un yanına döndüler. Aynı şekilde sonraki üç yılın vakti gelince Kirman ve Fars'a asker gönderip Fars ve ⁴⁵⁵ Kirman'ı zaptettirdiler. Vergiler kararlaştırdılar ve her yere şahneler tâyin ettiler. Oğuz bu zaman zarfında *hep* İsfahan'da ⁴⁵⁶ oturdu. Oğulları döndükten sonra Irak-ı *Acem'i* almak fikrini taşıyordu ve oralanın durumunu yeniden öğrenmek için *o tarafa* elçiler ⁴⁵⁷ gönderdi.

Oğuz'un
Irak-ı Acem'i
alması

458 OĞUZ'UN IRAK -ı Acem TARAFINA ELÇİLER GÖNDERMESİ

459 Oğuz adigeçen bu ülkelere sahip olduktan sonra, Irak-ı *Acem'i* de zaptetmek istedi. Önce ikiyüz kişi ayırıp Irak -ı *Acem'e* ⁴⁶⁰ gönderdi. Bunlar oralardan haber toplayacaklar, vardıkları yerlerdeki krallardan sakınacaklar, kale ve hisarlara dikkat edeceklerdi. *Oğuz* «*bunlar içinde* ⁴⁶¹ alabileceğiniz küçük yerleri alınız, ama büyük ve müstahkem yerlere hücum etmeyiniz» di-

ye emir verdi ⁴⁶². *Bu* ikiyüz kişi Irak-ı Acem'e doğru yola çıktılar. Vardıkları Rey, Kazvin, Hemedan ve diğer şehirler halkı Oğuz'un ve ordusunun ününü önceden ⁴⁶³ duymuş olduklarından *zaten* içlerinde Oğuz'a karşı büyük bir sevgi doğmuştu. *Buralar halkı, Oğuz'un üzerlerine* asker sevkedip bir kısım insan ⁴⁶⁴ ölüp, ülke harap olmadan evvel itaat ve inkiyad kemerini bellerine bağlamak, il olup, Oğuz'un huzuruna gelerek ülkenin vergisini ⁴⁶⁵ onunla kararlaştırmak ve *bu vergiyi* her sene *hazineye* iletmekten gayri bir çıkar yol görmediler. Bu hususlarda *Irak-ı Acem* halkı aralarında anlaştılar: Teksemış ^a (yâni Oğuz'a hizmet) şerefine ⁴⁶⁶ nail olmak için Oğuz'un yanına gidecekler, vergileri kararlaştıktan sonra Oğuz'un rızasını alarak ülkelerine döneceklerdi. Oğuz'un huzuruna vardıklarında bahar gelmeye başlamıştı ⁴⁶⁷. Oğuz kendi ülkelerine karşı harekete geçmeye karar vermiş, yola çıkmak üzere idi. *Oğuz'un* huzuruna vardılar; *gereken* duada bulunduktan sonra durumlarını ⁴⁶⁸ arz ettiler. Oğuz onların gönüllerini aldı; vergi ve diğer görevlerini kararlaştırarak geri gönderdi. *Bundan sonra* Demâvend'e yöneldi ki ⁴⁶⁹, orada yaylak yapmak istiyordu ^a. Yolda şöyle bir olay oldu: yaşlıca bir kadın hâmile kalmış ve bir oğlan çocuğu olmuştur. Ancak yiyecek bir yaprak bile ⁴⁷⁰ olmadığından aç kalmıştı ^a. Yeyip çocuğunun emeceği sütü yapacak hiç birşey olmadığından çocuk da aç kalmıştı ⁴⁷¹. İki üç gün kadar sonra tesâdüfen bir çakal *gördüler*. Bir sülünü avlayıp *yakalamış* ağzında tutarak ⁴⁷² götürüyordu. Kadının kocası çakala bir sopa savurdu; çakal da sülünü ağzından bırakıp kaçtı. *Adam* onu alıp pişirdi ve sütü gelip çocuğu emzirsin diye ⁴⁷³ kadınına verdi. Birkaç gün sonra Oğuz'un arkasından yetiştiler. Adam Oğuz'un huzuruna gelince O «neredeydin, yolda niçin ⁴⁷⁴ geri kaldın» diye sordu. *Adam* karısının tesâdüfen yolda doğum yaptığını ve bu yüzden geciktiğini söyledi. *Fakat* Oğuz onun bu sözünü beğenmedi ⁴⁷⁵; onu azarlayıp «kadını doğum yaptı diye, yoldan geri kalmak olur mu? Madem ki siz ⁴⁷⁶ bu yüzden yoldan ve ordudan geri kaldınız, o halde burada kalın». Ona türkçe olarak «*Qal aç*» dedi. Bu sözün mânâsı ⁴⁷⁷ «ey kadın aç ve geri kal» demektir. Oğuz ona böyle dediğinden o da orada kalmıştır ^a. [*Zamanla bu isim* Khalaç olmuş; bu

bakımdan Khalaç kavmi o şahsın ⁴⁷⁸ evlâd ve torunlarıdır.] Ondan sonra Demavend'e gidip yaz boyunca Demavend'de kaldı. Sonbahar mevsimi ⁴⁷⁹ gelince Mazenderan ve o yöreyi almak niyetiyle hareket etti.

Oğuz'un diğer
İran vilâyetlerini
alması

⁴⁸⁰ OĞUZ'UN MAZENDERAN'A GİTMESİ,
SAVAŞIP ONU VE DİĞER VİLÂYETLERİ
⁴⁸¹ GÜRGÂN, DİHİSTAN, HORASAN ve
QUHİSTAN'I ALMASI

⁴⁸² Oğuz'un Demâvend dağında yaylakta bulunduğu yaz mevsimi sona erince Mazenderan, Amul, Sarı, Astrabad ve *bu diyarın* ⁴⁸³ diğer şehirlerini almak için harekete geçti. *Bu şehirlerden* bazılarını savaşla, bazı-
Ha: 383b larını tatlılıkla gönüllerini alarak ele geçirdi ve bazı-
ları da kendi istek ve dilekleriyle il oldular. § ⁴⁸⁴ Oğuz
kışı orada geçirdi; *bu yörelerin* hepsini itaata alıp her
yere şâhne tâyin etti. Öbür yaz gelince Demavend'de
yayladı ⁴⁸⁵. Gürgân, Dihistan ve o yörelere elçiler gön-
derdi. Bu ülkelerin büyüklerine tamamen itaat ettirdi.
Bu ülkeler halkı da ⁴⁸⁶ hep Oğuz'un huzuruna gelip
vergileri kararlaştı. Üç yıllık borçlarını peşin ödeye-
ceklerdi ^a. Oradan Horasan'a ⁴⁸⁷ giderek Esferâin, Ke-
ran ^a ve Sebzvar halkını il yapıp itaat ettirdiler. Yalnız
Nişabur ahalisi baş ⁴⁸⁸ eğmeyerek direnip savaşa karar
verdiler ve *şehirden* dışarı çıkmadılar. Oğuz bu ülkede
X: 242b kışlak yaptı ve ⁴⁸⁹ bahar gelince Nişabur ve Tus'a (§
yönelip Nişabur ve Tus'u aldı. Yazın da orada oturdu
ve kış mevsiminde ⁴⁹⁰ Baverd(Ebiverd), Serahs ve Merv
tarafına gidip bütün o vilâyetleri idâresine aldı. Üç
yıllık vergiyi peşin olarak tamamen aldı ⁴⁹¹. Yazın He-
rat'a geldi ve orada yaylak yaptı. Herat'ın vergisini
kararlaştırıp aldı. Böylece Quhistan vilâyetini ve ⁴⁹² o
memleketi tamamen alıp vergisini kararlaştırdı ve üç
yıldan yıla, peşin olarak hazineye getirilmesi kararlaş-
tı ve geldi. Sonbaharda Herat'da ⁴⁹³ oturdu. Bir oğlu-
nu oradan, ihtiyaten dokuz bin askerle ^a Basra tarafı-
na gönderdi. Bunlar *halkın* ⁴⁹⁴ herhangi bir şekilde fi-
kirlerini değiştirip vergi ödemekte gecikmemeleri için
Padişah *Oğuz'un* ve ordunun uzakta olmadığını ilân
⁴⁹⁵ edip *göstereceklerdi*. Üç yılın vergisi *önceden* alın-
mıştı; sonraki üç yılın vergisini vermeleri kararlaştı.
Oğuz «ben de geliyorum» diye bir haber yayarak oğ-

S: 317a İunu dokuzbin adamla } ⁴⁰⁶ bütün herkesten diğer üç yılın vergisini almak üzere gönderdi. Oğuz'un oğlu, babasının buyruğu gereğince Basra tarafına yöneldi ⁴⁰⁷. Vardığı yerlerde, üç yıllık verginin hepsini almak üzere haber yayıp etrafa elçiler gönderdi. Bütün bu vergilerin Oğuz'un oğlunun dönerken alıp babasına götürmesi için ⁴⁰⁸ Irak-ı Acem'de toplanması kararlaştı. Vergiler Irak-ı Acem'de toplandıktan sonra Oğuz'un oğlu ⁴⁰⁹ yanındaki ordu ile dönerken bu hazineyi alıp babasına götürdü. Bunların olup bittiği üç sene zarfında Oğuz ⁵⁰⁰ Herat, Serahs ve Baygız ^a vilâyetlerinde oturmuştı.

Oğuz'un yurduna dönmesi ve son seneleri

[OĞUZ'UN YURDUNA DÖNMESİ VE SON SENELERİ] ^b

Karluklar

Oğuz oğlu yanına varınca, oradan kendi ülkesi ve yurduna, Kürtaq ve Ortaq'a ^c gitmeye karar verip ⁵⁰¹ çabuk gidilmesi için Gur ve Garcistan yoluyla hareket edilmesini emretti. Bu arada yolda yüksek bir dağa varınca şöyle bir olay geçti: Bu dağa çok kar ⁵⁰² yağmıştı ve bu kar yüzünden iki üç aile ^a Oğuz'un ordusundan geri kalmışlardı. Fakat hiçbir canlının ordudan geri kalmaması hakkında yasaq vardı ⁵⁰³. Oğuz bunu öğrenince hiç hoşuna gitmedi ve «nasıl olur da yağın bu kadar kardan insan yolundan kalır» dedi. Bu birkaç aileye «Qarluq» ⁵⁰⁴, yâni karlı lâkabını verdi ^a. [Bugün de kendilerine Karluk denilen topluluk hep onların neslindedir.] Bu dağı ⁵⁰⁵ geçtikten sonra Amu-ye nehrine varıp, ırmağı geçtiler. Semerkand'a doğru akan büyük bir ırmak üzerindeki İlik vilâyetini ^a de geçerek ⁵⁰⁶ Buhara sınırındaki Yalguz Ağaç'a indi. Birkaç gün kaldıktan sonra oradan esenlikle bütün ordusu ile kendi yurduna ^b gitti ⁵⁰⁷. Kendi ülkesinden çıkıp çeşitli memleketler alması ve sonra yine geriye, kendi yurduna gelmesi tahminen elli yıl sürmüştü. Kendi öz yurduna ⁵⁰⁸ varacağı sırada, vaktiyle yoldan göndermiş olduğu Kanglılar ve Uygurlar Oğuz'u karşılamak üzere dokuz günlük yola çıkıp, ona ⁵⁰⁹ armağanlar sundular. } Oğuz yurda varması şerefine toy için doksan bin koç ^a ve dokuzyüz kısrak kesilmesini emretti ve büyük bir ⁵¹⁰ toy yaptı; altın evi ^a kurdu. Bu toy sırasında, kendisiyle birlikte cihangirlik seferlerine

Ha: 377a

X: 243a

katılan ve onunla beraber sağ-sâlim asıl yurda ⁵¹¹ dönmüş olan altı oğlu bir gün ava gittiler. Tesâdüfen altın bir yay ile üç altın ok buldular. Hep berâber bunları kendi dileğine göre ⁵¹² aralarında paylaşırması için babalarına getirdiler. Babaları Oğuz yayı üçe parçalayıp daha büyük üç oğluna, üç oku da küçük üç oğluna verdi. Şöyle ⁵¹³ karar verdi: Kendilerine yay verdiği üç oğlunun soyundan gelecek kavme } «Bozoq» densin. Çünkü ⁵¹⁴ bunlara yayı paylaşırması için onu muhakkak parçalamak gerekti. Bozoq sözünün de zâten mânâsı parçalamak, bozmak dır ⁵¹⁵. Kendilerine ok verdiği diğer üç oğlunun neslinden gelecek kavmin lâkabı «Uçoq» olsun; Bu «üç oq» yâni üç tâne ok demektir. Buyurdu ki, bundan sonra oğullarından ⁵¹⁶ kim gelirse berâberce «temâcamişi»^a kılınsınlar: «Biz hepimiz bir soydanız» deyip orduda da kendi yerini ve rütbesini bilsinler. Bunlar da şöyle ⁵¹⁷ kararlaştı: Yay verdiklerinin yeri daha üstte olsun ve orduda sağ kolu teşkil etsinler. Kendilerine ok verdiklerinin yeri ⁵¹⁸ daha altta olup sol kolu teşkil etsinler. Zira yay Padişah gibi hükmeder; ok ise ona tâbi bir elçidir. Onların yurdunu da ⁵¹⁹ buna benzér şekilde ayırıp tâyin etti. Bu toyda^a herkesin önünde sözünü bu şekilde tamamlayıp buyurdu ki: «Ben öldükten sonra yerim, tahtım ve yurt, eğer Kün o zaman sağ ise ⁵²⁰, onundur». Kara-sülük çok çalıştığından ve güzel işler gördüğünden onu çok övdü. Ona «bu güzel hâl çarelerini ⁵²¹ nereden öğreniyordun» diye sordu. Kara-sülük artık durumunu gizlemedi. Olup bitenleri, Oğuz'un ihtiyarların bırakılmaları, berâber götürülmemesi hakkındaki yasağını, buna rağmen babasını nasıl yanına alıp ⁵²² birlikte götürdüğünü anlattı. Babasının öğrettiği tedbirlerin hepsini Oğuz'a arzetti; ayrıca annesinden öğrendiklerini de ⁵²³ anlattı. Oğuz babasını getirmesini emretti. Kara-sülük babasını getirdi. Yuşu Hoca Oğuz'u, Oğuz da Yuşu Hoca'yı görünce hakkında hadsiz hesapsız ⁵²⁴ bağışlarda bulundu. Bundan sonra tam bir huzur içinde yaşaması için Semerkand'tı ona ikta olarak verdi^a ⁵²⁵. Kara-sülük «Ulu Bey» (emîr-i bözurg) yapıldı; hil'at, kemer, elbiseler ve pekçok mal verdi. Bütün bu işler hep büyük toy eşnasında ⁵²⁶ oldu. Oğuz da bu yerde, kendi öz yurduna indi. Oğuz'un bin yıl yaşadığını söylerler.

Bundan sonra ordusuyla hep burada ⁵²⁷ oturdu. Ama dediklerine göre bir defasında Kıl-barak yağı olmuş, vergi göndermiyordu ^a. Oğuz Kıpçakları oraya göndererek ⁵²⁸ Atıl ve Yaman-su kıyılarına kadar ^a varıp oturmalarını ve orasını kendilerine yurt edinmelerini emretti. İndir-tarığı ^b vergisini onların tağar ve ulufesi olarak ayırdı; *bu vergiyi* kendileri diledikleri gibi ^c ⁵²⁹ kullanıp bundan maaş da vereceklerdi. *Kıpçaklar* Kıl-barak, Derbend ve o taraflarda olan ülkelerin vergisini toplayıp hazineye gönderdiler ⁵³⁰. Kıpçaklar bu yüzden orada kalıp yurt tuttular ^a ve o ülke onlarda kararlaştı. Oğuz ⁵³¹ bin yıl ömür sürdükten sonra vefat etti.

Kün Han

⁵³² ⁵³³ OĞUZ'UN OĞLU KÜN HAN'IN
PADIŞAHLIĞI

⁵³⁴ Oğuz'dan sonra büyük oğlu Kün Han yerine geçti. Kün Han tahta oturduğu zaman yetmiş yaşındaydı ve ⁵³⁵ yetmiş yıl *da* padişahlık etti, bundan fazla ömrü olmadı. Babası Oğuz'un vefatından sonra ^a Oğuz'un ⁵³⁶ daha eski zamanlarda ^c bir şehir yaptırıp ona Yenikent ^a adını verdiği meydana çıktı. Bu *şehri* ⁵³⁷ Irqıl Hoca ^a adında gayet akıllı ve tedbirli bir adamın hâkimiyetine vermişti. [Irqıl'ın mânası birşeyi kendine çekmek; Hoca'nınki de ⁵³⁸ büyük ve ulu demektir.] Bu Irqıl Hoca görmüş geçirmiş yaşlı bir insandı. ^c Aralarındaki eski hukuka dayanarak Oğuz'un evlâdına da son derece ⁵³⁹ şefkâtlî idi. Bir gün Kün Han'a dedi ki: «Oğuz büyük bir padişahı ve yeryüzünü idâresi altına alıp ⁵⁴⁰ pekçok hazine ve sayısız hayvan toplamıştı. Şimdi onların hepsi sizindir. Siz altı oğulun, Tanrı'nın izniyle herbirinizin dörder tânedden ⁵⁴¹ yirmidört evlâdınız var. Olabilir ki onlar sonradan birbirleriyle çekişirler. Bunun çâresi, herbirinin ⁵⁴² rütbesi, mesleği, adı ve lâkabı kararlaşsın; herbirinin bir nişanı ve tamgası olsun. Bununla bilinip tanınsınlar ve ⁵⁴³ hiçbirinin diğeriyle bir çekişmesi olmasın. Onların evlâdının da herbiri kendi yerini bilsinler. *Bunu yapmak* devletin devamlılığı ve ⁵⁴⁴ uruğunuzun iyi nâm kazanmasının gereğidir». Bu sözler Kün Han'a çok uygun geldi ve Irqıl Hoca'ya söylediklerini

yerine ⁵⁴⁵ getirmesini emretti. Irqıl Hoca, *daha* Oğuz'un hayatında bir yarısı Bozoq, bir yarısı Uçoq ismini ⁵⁴⁶ alan bu oğullardan olan tam yirmi dört evlâdın herbirine birer lâkap verdi; yine herbirine, bunlardan kime ait olduğunu belirtmek üzere ⁵⁴⁷ hayvanlara vurmak için birer tamga ^a tesbit etti. Herbir oğula hangi hayvanın ongun olacağını da belirtti ⁵⁴⁸. Ongun, «Azık bolsun» dan türemiştir, yâni kutlu olsun; ongun da kut ve devlet demektir. *Şimdi* herbir şahsı ⁵⁴⁹ tefe'ül yoluyla ve onları herbirinin ismi altında açıklıyarak analım. Bu cümleden *şöyle* yazılmıştır.

(I — B O Z O K L A R)

Yaşça büyük olan üç kardeşe Oğuz Bozoq diye ad vermişti. Irqıl Hoca onların oğullarının herbirine özel lâkap ve isim vermiştir. Onların kabilesinden olan herkes bu lâkap ve boy isimleriyle anılırlardı *.

Hepsinin büyüğü olan
K Ü N H A N 'ın
Ç o c u k l a r ı
1— K a y ı ¹
Muhkem (Yo. ve Ag aynı).

Tamgası:
Ongunu: (Yo: şâhin; Ag: şun-
qar)
(Ülüşü: Yo: sağ qarı yağrın;
Ag: sağ aşıklı ilik)

2— B a y a t ⁴
Devletli ve nimetli (Yo:
devletlü ve nimetlü; Ag:
Devletli).

Tamgası:
Ongunu: (Yo: şâhin; Ag: üki).
(Ülüşü: Yo: sağ qarı yağrın;
Ag: sağ aşıklı ilik).

İkinci oğul
A Y H A N 'm
Ç o c u k l a r ı
1— Y a z ı r ²
Çok ülkelerden insanlar se-
nin tarafını tutar. (Yo: çok
vilâyet anun ola; Ag. iller
ağası)

Tamgası:
Ongunu: (Yo: kartal; Ag: tu-
rumtay).
(Ülüşü: Yo: aşuklu umaca;
Ag: sağ yanbaş)

2— D ö g e r (D ö k â) ⁵
— (Yo: derilmekün bir ye-
re geleler; Ag: tügrek-teker-
lek).

Tamgası:
Ongunu: (Yo: kartal; Ag: köç-
kün - çaylak).
(Ülüşü: Yo: aşuklu umaca;
Ag: sağ yanbaş)

Üçüncü oğul
Y U L D U Z H A N 'ın
Ç o c u k l a r ı
1— A v ş a r ³
İşinde çevik ve avcılığa düş-
kün. (Yo: cust u çâlâk ve ava
ve canavara ve kuşa heveslü;
Ag: işini yıldan işleyici).

Tamgası:
Ongunu: (Yo: tavşancıl; Ag:
erkek lâçin).
(Ülüşü: Yo: sağ umaca ve ad-
lu; Ag: sağ uyluk).

2— K ı z ı q ⁶
Kuvvetli olup, yasa ve sava-
şa aklı eren (Yo: kuvvetlü ve
yasakda cidd ü cehd edici;
Ag: büke — kuvvetli).

Tamgası:
Ongunu: (Yo: tavşancıl;
(Ülüşü: Yo: sağ umaca ve
adlu; Ag: sağ uyluk).

* Rş'deki listeyi Yazıcıoğlu ve Ebûlgazi Bahadır Han'ın mâlumatı ile tamamladık. Onların mâlumatı parentez içindedir ve Yo: Yazıcıoğlu'nu, Ag: ise, Ebûlgazi'yi gösteriyor.

3— A l k a v ı l ı A v u l 7

Vardığı her yerde başarı ve refaha mazhar olan (Yo: her yere yürürler, muvafakat ederler; Ag: muvafık).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: şahin; Ag: köykenek-köpeknek?).

(Ülüşü: Yo: sağ qarı yağrın; Ag: sağ qar ilik).

4— K a r a A v u l 10

Kara yolda ve iyi giderdi (Yo: evleri kara; Ag: her nerede oturursa kara çadırla oturan).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: şahin; Ag: Köbek — sarı).

(Ülüşü: Yo: sağ qarı yağrın; Ag: sağ qar ilik).

3— D u r d u r g a 8

Ülkeyi alan ve düzene sokan (Yo: mülk dutmak ve yasmak; Ag: yurt almayı ve onu saklamayı bilici).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: kartal; Ag: kızıl qarçagay — aladoğan).

(Ülüşü: Yo: aşuqlu umaca; Ag: sağ umaca).

4— Y a p u r l ı 11

Oyuq. Onun asıl adı Yağma idi. Savaş sırasında bir kusur işlediğinden onu cezalandırmak icâb etti. Hitay tarafından esen sert bir rüzgâr vardı. Adına Sam-Süyrek¹³ denilen bu rüzgâr çok rahatsız ediyordu. Ona bu rüzgârın geçtiği yerde sen otur da rüzgârın önünü kapat dediler. Bundan maksat onu yok etmek idi ve bundan dolayı onu oraya göndermişlerdi. [Bu zamanda bu ülkede onun neslinden Türkmen yoktur. Onlar ancak Hitay memleketinde bulunuyorlar.] (Yo: ? ; Ag: her önüne çıkkanı deviren, tahrib eden).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: kartal; Ag: qargu).

(Ülüşü: Yo: aşuqlu umaca; Ag: sağ umaca).

3— B e ğ d i l i 9

Büyüklerin sözleri gibi aziz olur (Yo: beğler sözü azizdir; Ag: sözü hürmetli).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: tavşancıl; Ag: behri — kuzgun).

(Ülüşü: Yo: sağ umaca ve adlu; Ag: sağ yağrın).

4— K a r q ı n 12

Aşı çok ve halkı doyurucu. (Yo: ulu aş ve doyurucu; Ag: aşı).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: tavşancıl; Ag: sübürktey).

(Ülüşü: Yo: sağ umaca ve adlu; Ag: sağ yağrın).

(II — Ü Ç O K L A R)

Yaşça küçük olan üç kardeşi Oğuz sol kol olarak kararlaştırmış ve onların adını Uçoq¹⁴ koymuştu. İrql Hoca onların herbirine başka başka lâkaplar verdi. Şu şekilde :

K Ö K H A N 'ın

O ğ u l l a r ı

1— B a y a n d u r 15

Her zaman bolluk içinde olan (Yo: hemîşe bay ve nimetli-ol; Ag: nimetli).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: sunkur; Ag: lâçin).

(Ülüşü: Yo: sol qarı yağrın; Ag: sol uyluk kemiği).

T A Q H A N 'ın

O ğ u l l a r ı

1— S a l u r 10

Vardığı yerde kılıç çalıp çomakla harbeden; Yo: qandaki irişesin, kılıç ve çomakın revân olsun; Ag: kılıçlı).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: üçkuş; Ag: burket).

(Ülüşü: Yo: ucayla adlu; Ag: sol aşıklı ilik).

T E N G İ Z H A N 'ın

O ğ u l l a r ı

1— Y i ğ d i r 17

İyi ve büyük (Yo: eytlük, ululuk ve bahadırılık; Ag: uluğ, yüce).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: çakır; Ag: qarçigay — çakır?).

(Ülüşü: Yo: aşıklı ve kıç; Ag: sol qarı ilik).

2— B e c e n e ¹⁸

İyi gayret eden (Yo: eyü dövirişçi; Ag: becerikli).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: sunkur; Ag: Ala doğan).

(Ülüşü: Yo: sol qarı yağrın; Ag: sol uyluk kemiği).

3— Ç a v u l d u r ²¹

Herkes işinde yardım eden, savaşı, durmayan (Yo: namuslu ve iraq çavlu; Ag: namuslu).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: sunkur; Ag: buğdaynıq).

(Ülüşü: Yo: sol qarı yağrın; Ag: sol yanbaş).

4— Ç e p n i ²⁴

Yağı olan her yerde durmayıp savaşı (Yo: kandaki yağı göre, derhal savaşır ve çapar; Ag: bahadır).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: sunkur; Ag: hümay).

(Ülüşü: Yo: sol qarı yağrın; Ag: sol yanbaş).

2— E y m ü r ¹⁹

Askeri çok ve zengin (Yo: hadsüz eyü bay ol; Ag: bayların bayı).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: üçkuş; Ag: ancarı).

(Ülüşü: Yo: ucayla adlu; Ag: sol aşıklı ilik).

3— A l a y u t l u ²²

Hayvanları (atları) daima iyi ve çok olan (Yo: kırakları âlâ ve eyü atlı; Ag: ala atlı).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: üçkuş; Ag: yağılbaş).

(Ülüşü: Yo: ucayla adlu; Ag: sol omca).

4— Ü r ü g ü r ²⁵

İşi daima yüksekte olan (Yo: hemîşe eyülük ve ihsan edici; Ag: iyi iş gören).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: üçkuş; Ag: bayqu).

(Ülüşü: Yo: ucayla adlu; Ag: sol omca).

2— B ü g d ü z ²⁰

Herkes karşı alçak gönüllü ve hizmet eden (Yo: dükeline tevazu ve kulluk ve hizmet eder; Ag: hizmetkâr).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: çakır; Ag: idelgu).

(Ülüşü: Yo: aşıklı ve kıç; Ag: sol qarı ilik).

3— Y i v a ²³

Atları yüksek ve aynı zamanda hünerli olan (Yo: mertebesi dükelinden üstün ola; Ag: mertebesi yüksek).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: çakır; Ag: tuygun).

(Ülüşü: Yo: aşıklı ve kıç; Ag: sol yarın).

4— K ı n ı q ²⁶

Bulunduğu her yerde aziz olan (Yo: dükelinden her yerde bunlar aziz ola; Ag: aziz).

Tamgası:

Ongunu: (Yo: çakır; Ag: çarçığay).

(Ülüşü: Yo: aşıklı ve kıç; Ag: sol yarın).

⁵⁸² *Irqıl Hoca* bu şekilde at etinden bu boyların hangisine hangi parçanın *ülüş* olarak verileceğini, bir daha hiçbir anlaşmazlık ve dedikodu olmaması için tesbit etti. Bir toy yapılacağı zaman iki at kessinler. ⁵⁸³ At oniki parçaya ayrılabilirdiğinden bir atı Bozoklara, diğer atı da Uçoklara versinler. Boyuna yakın olan bir arqa kemiği ⁵⁸⁴, arqaya yakın olan sırt omurgası ve bir sağ kol padişahın ve milletin büyüğünün hissesi ⁵⁸⁵ olmuştur. Diğer parçalar ise her boya ve Oğuz'un oğullarına *has üleş* olarak ayrılıp verilmiştir ^a. Ta ki hiç kimenin; başkasının payını yemeye hakkı olmasın ⁵⁸⁶. Bu şekilde tafsilat *her kabilenin* ismi altına yazıldı. O zamanlar *tâbi* ülke hükümdarlarından birisi vergi ödemekte ⁵⁸⁷ ihmal gösterirse, beylerden birini askerle gönderirlerdi. Bununla oradaki vazifelerin gereken vakitte yerine getirilmesi sağlanıyordu. Bütün diğer ülkelerde de ⁵⁸⁸ Oğuz'un oğullarının işleri, tam bir olgun-

luğa erdikten sonra şöyle emrettiler: Sağ kol olan Bozoklar Sayram sınırları ve Başgurd⁵⁶⁰ dağlarından ta Qarabah(Qaraağaç?)a kadar yaylak edinsinler^a. Sol kol olan Uçoklara ise *yaylak olarak* Kürtaq, Yeryud(Qarısınur?), Tuğluk(?), Quşluq(?) ve Bozyaqa'dan ta⁵⁶⁰ Almalıq'm Akdağı'na kadar olan yerler⁵⁶¹ ayrıldı. Kışlak yerler olarak sağ kol (Bozoklar) için Borsuq, Aqtaq, Nâmalmış(Tamalmış?), Basarqumı tâyin olundu. Sol kol (Uçoklar) için Qayı(Qarlu?) dere, Asanaş (Sal Geçdüm?)⁵⁶², Qum Sengri, Qayı Durdu, Yar Sengri ayrılmıştı^a.

(K U N HAN'DAN SONRAKİ OĞUZ YABGULARI)

Dîb Yavquy Han

Kün Han yetmiş yaşında *tahta geçmişti*, *hîr o kadar da* padişahlık ettikten sonra öldü⁵⁶³. Kün Han'ın oğlu^a *Dîb Yavquy Han* padişahlık etti. Kün Han'dan sonra, ecdadının, ismini koymuş olduğu^b oğ-
Ha: 385b lu *Dîb Yavquy Han*⁵⁶⁴ padişahlık tahtına oturdu. { O, beyler, büyükler ve divân üyelerinden «ceddimiz Oğuz,
S: 318b *bu kadar* ülkeyi nasıl almıştır; nereden {⁵⁶⁵ nereye kadar zaptetmiştir» diye sordu. Bu topluluktan Ulaş ve Ulad^a adlarında Salur boyundan baba-oğul iki kişi⁵⁶⁶
X: 244b birlikte gelip diz vurup *selâmladılar* { ve cevap verdiler: «Güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar^a *bütün ülkeleri* senin baba ve ataların ele geçirmişlerdir. Biz de seninle berâber⁵⁶⁷ müttefikiz ve o ülkelerin vergi vermeleri için göç veririz. Eğer herhangi bir karşı gelme olursa, öyle şiddetle savaşır onu yokederiz ki, baba ve atalarının nam ve şânı daimâ *baki*⁵⁶⁸ kalır. Hiçbir yaratık sana vergi vermekte gecikmek için kuvvet bulamaz». *Yavquy Han* bu sözü duyunca pek çok sevindi⁵⁶⁹. Kendi kendine «memleketi *olduğu gibi* yaşatabilmek, *bilgili ve yeterli* oldukları açıkca belli olan bu iki şahsın sözüne *uymakla* mümkün olur» diye düşündü⁶⁰⁰. Onlara tam olarak güvenip kendilerine son derece saygılı, hürmetkâr ve misâfirperver davrandı. Onlara «Siz⁶⁰¹ bizimle müttefik oldunuz; acaba sizinkiler gibi *diğer* kavimlerin nökerleri de bizimle işbirliği yaparlar mı?» diye sordu. Onlar dediler ki: «Alan adında⁶⁰² Yazarlardan^a bir bey ile Bulan(Uv-

lâh?)^b diye bir oğlu bizimle müttefikdirler. Döğerlerden Dîb Cenksu^c ve oğlu Dürkeş^ç, Taş-bek(Yasbek?) ve oğlu Balgu-bek(Yalgu-bek?)⁶⁰³, Bayandırlardan Tülü(Qulu?) Hoca *da* bizimle müttefikdirler. Düşmanın olan her yere bizimle birlikte göç verirler ve *senin için ölürler.*⁶⁰⁴ Dîb Yavquy Han onlardan bu sözü duyunca çok hoşlandı ve gönlü, bundan dolayı kuvvetlendi. Kendi kendine «⁶⁰⁵ bu kadar kavim benimle bir olunca alınacak tedbirlerin sonuçları da iyi olur» diye düşündü. Bu sebepten adı geçen kavim *beylerinden* babalarını⁶⁰⁶ yanına çağırıp alıkoymdu; oğulları elçilikle geçmiş ve gelecek üç senenin vergisini almak üzere Şam, K.r.k, Başgurd, Fars, Kirman, İsfahan⁶⁰⁷ Bağdad ve Basra'ya gönderdi. *Bu yerler ahalisi de gereğince vergileri verdiler. Bütün ülkeler onun emrinde idi. Civardaki hükümdarların hepsi, baba ve ataları devrinde olduğu gibi*⁶⁰⁸ itaatlı idiler. *Dîb Yavquy Han* bir müddet padişahlık ettikten sonra Ad.n Y.k.mân^a ona yağdı ve o ülke halkı⁶⁰⁹ itaat etmiyordu. Burası gündeğusunda bir vilâyettir; adına Yemekân(Yemekler) derlerdi, yâni güçlü kuvvetli insanlar olup onlardan iki kişi, *başkalarından* on kişiye⁶¹⁰ karşı koyabiliyordu. Bu kavmin güneş doğduğu zaman davul çalmak gibi bir âdeti *de* vardı. Yavquy Han onlar yağdı olunca⁶¹¹, o ülkeyi almak için asker toplayıp oraya gitti. Onları tamamen yendikten sonra geri döndü⁶¹². Ancak *ilâhî takdîrin* emrine boyun eğdi: atı sürçünce yere düştü ve uyluk kemiği kırılıp⁶¹³ öldü. Ondandan sonra QURS YAVQUY onun yerine tahta geçti. Naibi Alıs oqlı Olsun^a idi. Yapacağı her işi⁶¹⁴ ona danışarak yapardı. Padişahlık otuz yıl onda kaldı ve ondan sonra oğlu QORU YASAQ YAVQUY yerine⁶¹⁵ padişah oldu. Doksan yıl padişahlık etti. Ondandan sonra İNAL YAVQUY HAN onun yerine geçti. Söylendiğine göre yüz yirmi⁶¹⁶ yıl padişahlık etti. Hükümdarlığı süresince o, kendisinin vezir, naib ve beyleri olan Qaru?(Qayı ?, Bayat ?) Dede Kerencük^a, Salurlardan Damqaq ve *yine* Salurlardan⁶¹⁷ Öksî ile kengeş ve meşveret ediyordu. Bu zamanda bütün memleketler ve vilâyetlerde sulh ve sükûn vardı⁶¹⁸. Padişahlığı sona erince oğlu İNALSIR YAVQUY HAN^a babasının yerine padişahlık *tahtına* oturmuştur. Ülkeye tam bir dirlik

Qurs Yavquy

Qoru Yasaq
Yavquy

Inal Yavquy
Han

Inalsir Yavquy
Han

Ala Ath
Kış donlu
Qayı Inal Han

düzenlik ⁶¹⁹ sağlayarak yedi yıl padişahlık etti. Veziri Salurlardan Öksî Hoca ile Yivalardan Şaban Hoca idi. Yedi ⁶²⁰ yıllık padişahlığı süresince o, kendi oğlu ALA ATLI KIŞ DONLU QAYI INAL HAN'dan memnundu. *Daha* kendi ⁶²¹ hayatta iken padişahlığı oğlu Ala Atlı Kış Derneklü Qayı Inal Han'a vermek istedi. Bu sözün mânâsı: ^a bir el ata binmiş ⁶²² ve samur elbise giymiş demek olup, «Qayı» da atasının ismidir. Onu padişahlık tahtına oturttu. Bu padişah çağında Peygamberimiz ⁶²³ Hz. Muhammed Mustafa SA. zuhur etmiş, bu *hükümdar da* Bayat(?) Dede Kerencük'ü ^a elçi olarak onun hizmetine gönderip müslüman olmuştu. Bu Qorqut ⁶²⁴ Bayat boyundan Kara-Hoca'nın oğlu olup çok akıllı, bilgili ve kerâmet sahibi bir insandı. Inal ⁶²⁵ Han Sır Yavquy zamanında ortaya çıkmıştır. Bu sözleri nakledenin dediğine göre ikiyüz doksan beş yıl ömrü olmuştur ⁶²⁶. Güzel sözleri, söylenen kerâmetleri ve hakkındaki hikâyeler pek çoktur ^a ve ayrıca zikredilecektir. Bu zamanda babasının tâyin etmiş olduğu naibler ve ona yardımcılık edenler ⁶²⁷ ölmüşlerdi. Onların yerine başka naib ve vezirler seçildiler. Bunlardan biri Bayandırlardan Dönker ve } ⁶²⁸ diğeri İğdür'den Dönke olup, vezirlik ve naiblik bu padişah ölünceye kadar her ikisinde idi. *Qayı Inal Han* vefat edince ⁶²⁹, yuğ töreni için babasının naibi bulunan Bayandır Dönker'in oğlu Erki ^a büyük bir aş tertiplemişti. İki göl(navur) yapıp birisini ⁶³⁰ yoğurt(ayran), birini de qımızla doldurmuş; öylesine çok } at, sığır ve koyun eti toplamıştı ki *bunlardan* birkaç dağ olmuştu. Ne kadar memleket varsa ⁶³¹ oralardan insanlar yuğa gelmiş ^a; hepsine aş vermişler; *onlar berâberlerinde* götürmüşler, lâkin yine de artmıştı. Bu padişahın hiç oğlu yoktu ⁶³². Ama son zamanlarda hatunu tesâdüfen hâmile kaldı ve o öldüğü sırada } bir çocuğu dünyaya geldi. Bu çocuk doğduğu zaman ⁶³³ Bayat boyundan Korkut (ve Erki?) her ikisi «bu çocuğun adı Tuman olsun» dediler, yâni sis demektir. Divan büyükleri ise «tuman karanlık demek olur ve ⁶³⁴ bu, padişahlara yaraşır bir ad değildir; bundan iyi bir ad koymak gerekir» dediler. Korkut şöyle dedi: «Gerçi tuman(sis) olunca hava karanlıktır ⁶³⁵ ama, *bilhassa otlar için faydalı olan nem bırakır. Bu çocuğun* babasının ölümüyle

S: 319a

X: 245a

Ha: 386a

Tuman Han

halkın gönlü paslanmış, ortalığı duman kaplamış ve karanlık olmuştur. Ama şunu ümid edip düşünebiliriz ⁶³⁶ ki bunlar geçecek, güneş doğup dünyaya tazelik getirecek, otlar çoğalacak herkesin işi iyileşecektir. Bu sebeple bu adı koyduk». ⁶³⁷ Yavquy Han, oğlu (Ala) Atlı Keş (Derneklü) Qayı Inal Han'ı kendi yerine geçirmişti. O hayatında bütün hayvanları yakalayıp ⁶³⁸ öldürmüş ve dillerini keserek bir kutuya koyup saklamıştı: «Bir oğlum olursa ⁶³⁹ doğduğu zaman hayvanların dilini öğrenmesi için ona verirsiniz» diye vasiyet etmişti. Tesâdüfen bu kutuyu Tuman Han doğduğu zaman buldular ve içindekilerin hepsini ⁶⁴⁰ suda yıkayıp Tuman Han'a verdiler. Bu yüzden çocuk büyüdüğü zaman bütün hayvan dillerini biliyordu ^a. ⁶⁴¹ Bundan sonra küçük-büyük herkes toplanıp *Tuman Han* büyüünceye kadar padişahlığı kim'e verelim diye birbirleriyle danıştular ⁶⁴². Korkut herkesin ortasında yüksek sesle şöyle hitap etti: «Padişahımız öldüğü zaman ⁶⁴³ herkes bilir ki, Erki onun hizmetinde idi ve çok iyi bir ad bıraktı. Ölçüye sığmıyacak değerli hizmetler gördü; iki göl yapıp ⁶⁴⁴ her ikisini ayran ve kırmızla doldurdu. Her çeşit eti öylesine çok topladı ki, hiçbir yaratık onun gibisini yapmamıştır. Onun ⁶⁴⁵ böylesine çok hakkı geçtiğine göre zamanın ve durumun gereği şöyledir: Tuman Han gayet küçük olduğundan padişahlık görevlerini ⁶⁴⁶ yerine getiremez. Padişahlık bu *çocuğun* adına kararlaşsın. *Ancak* o ergin oluncaya kadar onun adına *bizleri idâre edip* hükmetmesi için, ona naib olarak, şimdiye kadar bu hususta çok hakkı geçen Erki'yi tâyin edelim». ⁶⁴⁷ Korkut bu sözü söyledikten sonra herkes bu hususta anlaştı ve bu çocuğu Padişahlığa getirip, Erki'yi de ona naib olarak ⁶⁴⁸ seçtiler. Ayran ve kırmız dolu iki «köl» yaptığı için adına Köl Erki Han ^a dediler ve onu padişahlık tahtına oturtular ⁶⁴⁹. *Padişah adına* hükmedip dokuz yıl padişahlık tahtında kaldı. Tuman Han erginlik çağına varınca padişahlık tahtı irsen ve asâleten ⁶⁵⁰ onun hakkı oldu. Bu sebeple *tahtı* istedi ve sağ ve sol kol beylerini(?), mölâziman ve askerlerini çağırıp toplanan üçyüz kişiye ⁶⁵¹ «*artık tahta oturacağım*» diye açıkladı. Naibi olan Köl Erki Han bunu öğrenince durumdan korktu ve endişelendi ⁶⁵². *Köl Erki Han* yardımcıları-

(Nâib)
Köl Erki Han

na(nuvvab) «dokuz yüz koyun ve dokuz kısarak kesin, ona toy yapın» ve onlara «Tuman'a o ⁶⁵³ ava gitmiş diye söyleyin» dedi. Bu toy kararlaştıktan sonra kâse sunma merâsımı için ayrıca üçbin koyun ve otuz kısarak hazırlanmasını emretti ⁶⁵⁴ Korkut'un gelip ona kâse sunması için hemen Korkut'a bir adam gönderdi: «Devletin direği sensin; işler şöyle veyâ böyle ⁶⁵⁵ cereyan etmiştir; fakat hakkın Tuman Han'da olduğunda hiçbir şüphe yoktur. Taht ve memleket onundur; gel sin, ona hangi fikir uygun gelirse ⁶⁵⁶ söyle sin; biz de ona göre davranalım». Korkut bu haberi alınca oraya geldi. Köl Erki Han, Tuman Han'a toy verdi ve *Korkut da* ⁶⁵⁷ kâse sundu. Yemekler getirilip aş yendiği sırada yaşlı bir kurt uluması *duyuldu*. Tuman Han ⁶⁵⁸ bütün hayvanların dilini bildiğinden bu kurtun ne söylediğini de anladı. O diyordu ki: «Ne yazık ki artık yaşlandım; *avlarımın* peşinden koşup yetişemiyorum. Eğer yetişsem ⁶⁵⁹ bile onu yakalayamıyorum; hattâ yakalasam da parçalayamıyorum». *Yaşlı kurtun* sözü bitince üç genç kurt şöyle ⁶⁶⁰ cevap verdiler: «Eğer sen yaşlı ve güçsüzsün, bizim kudretimiz vardır; her genç yaşlıya yardım etmezse onun ne değeri olur. Bu gece sis, karanlık ve ⁶⁶¹ şiddetli bir fırtına olacak. *Bundan istifâde edip* toy için getirilmiş hayvanların hepsinin kuyruklarını ve karınlarını parçalayıp sana vereceğiz. Bunları ⁶⁶² gönül rahatlığı ile ye; zira her zaman böyle sana yardım edeceğiz». Onların ⁶⁶³ yakınında, mutfaktaki koyunlara göz kulak olan Köl Erki Han'ın Qara-baraq adında bir köpeği vardı. *Bu köpek* «eğer padişâh bana sıcak bir yağlı kuyruk verirse, sizlerden hiçbirinizin bir kuzuya bile el uzatıp sahip olmanıza yol vermem» diye cevap verdi ⁶⁶⁴. Padişâhzâde Tuman bu durumu anlayınca pişmiş ve hazır olan aş içinden bir kuyruk alıp o köpeğe attı. Yanında bulunan herkes ⁶⁶⁵ «hiç, bir köpeğe böyle kuyruk atılır mı?» diye sordular. O ise şöyle cevap verdi: «*Bunu* bizimle Köl Erki Han arasında bir gönül kırıklığı olmasın diye verdim ⁶⁶⁶. Hem derler ki, eğer birincî sadaka vereceksen önce köpeğe vermek gerekir. Köpek tasasız olmalı ki, bizler de tasasız olalım; bunun için verdim». ⁶⁶⁷ Daha sonra aş yediler ve uyudular. Gece yarısı Tuman Han uyanıp *yanındakilere* «bakın, dışarda rüzgâr var mı,

yok mu?» diye buyurdu ⁶⁶⁸. Baktıklarında ortalığın gayet karanlık, havanın rüzgârlı ve son derece korkunç yağmurlu olduğunu Tuman Han'a söylediler. Tuman Han ⁶⁶⁹ kurtların sözünün doğru olduğunu anladı. Ortalık aydınlanarak rüzgâr kesilip kar yağması durunca köpeğe baktılar ve ⁶⁷⁰ koyunları *da* bulamadılar. Tuman Han Kara-barak'ın sözünde durup durmadığını bilmek istedi ⁶⁷¹. Yanında bulunan üç yüz adamına Kara-barak ve koyunların nereye gittiklerini öğrenmek için dört bir tarafı) aramalarını emretti. Araştırıp öğrendiler ki geceleyn ⁶⁷² koyunlar kurtlardan ürküp Kara-barakla beraber, peşlerinde kurtlar *olduğu halde*, sadece tek ⁶⁷³ bir yolu olan Aqlı ^a adındaki geçite gitmişlerdi. Kara-barak kurtlarla mücadele etmiş, geçitin ağzını tutarak kurtların ⁶⁷⁴ koyunlara saldırmasına engel olmuştu. Tuman Han bunu öğrenince, hemen bizzat atına atlayıp oraya gitti; durumu ⁶⁷⁵ gördü ve kurtların hepsini de öldürdü. Bu köpeğin de sözünde durduğuna kesinlikle inandı. Koyunların ⁶⁷⁶ sürülüp Erki Han'ın yanına götürülmesini emretti. Erki Han Tuman Han'm gelmekte olduğunu öğrenince hemen karşılamaya çıktı. Tuman Han'la ⁶⁷⁷ *Köl Erki Han* kucaklaştılar ve beraber oturdular. Konuşma sırasında Köl Erki Han Tuman Han'a «bu kadar koyun için ⁶⁷⁸ bir şehzâdenin bizzat yorulup uğraşmasının gereği var mı? Eğer bu koyunlar ve bin defa fazlası telef olsa bile ne çıkar ⁶⁷⁹. Biz hepimiz senin kullarınız ve her neyimiz varsa senindir. *Zira* sen bizim Hanımızsın». Tuman Han cevap olarak dedi ki: «Aslında bizzat koyunun böylesine bir önemi yok ⁶⁸⁰. Ama talih ve nâm bakımından *bunların telef olması* kötü olurdu. İnsanlar sonra, Tuman Han'ın ayağı uğurlu gelmedi de, *şerefine verilen toyun* koyunları telef oldu derler». Böylece ⁶⁸¹ toya başladılar ve *bu toy* yedi gün yedi gece devam etti. Toyda hergün doksan koyun ve dokuz kısrak kesiliyordu. Bu sırada ⁶⁸² Korkut ortaya gelip Tuman Han'a dedi ki: «Baban öldüğü vakit sen henüz küçük olduğundan padişah naibliğini *aramızda* kengeş yaparak ⁶⁸³ sen büyüünceye kadar Köl Erki Han'a verdik. Şimdi sen büyümüş ve uğurlu bu makama ⁶⁸⁴ erişmişsin. Köl Erki Han yaşlanmış olup bugüne yarına kalıp kalmıyacağı belli değil.) Bu sırada sen onu görevinden uzaklaştırırsan halk ona ⁶⁸⁵ serzenişte bulunur ve bu *da* efendiliğinle *bağdaşamaz*,

garib ve acaib olur. En iyisi ⁶⁹⁶ sen onun kızını alırsın ve o *da* bütün mal ve hazinelerini sana verir. Birkaç gün sonra da o ölünce, taht herşeyi ile sana kalır». ⁶⁹⁷ Tuman Han *Köl Erki Han'ın* kızlarını toyda, kâse tutarken görmüştü. Kızı beğenip onu ⁶⁹⁸ istedi. Bir de bu sebeple bir ay daha toy, işret ve temaşa *oyunları ve eğlenceler* yapıldı. Bir zaman böyle geçtikten sonra onun büyük otağım *diğer* evlerin önüne kurmuşlardı ⁶⁹⁹. Tuman birgün tahtta uyuyup kalmışken dışardan geçen bir kadının konuşması kulağına geldi: Ayne (İne ?) Han oğlu Uje Han ^a ⁶⁹⁹ dermiş ki Tuman Han'ın almış olduğu *Köl Erki Han'm* kızına daha önce ben gönül vermiştim ve ben alacaktım. Ama o araya ⁶⁹¹ girerek *kızı* almış; gideceğim, onunla savaşıp kızı geri alacağım». Tuman Han bu sözü duyduktan sonra ⁶⁹², haberi yokmuş gibi davranmayı kendisine yakıştıramadı. Hemen kalkarak askerlerini çağırıp topladı ve Uje Han ile savaşa gitti. Oraya ⁶⁹³ vardığı zaman Ayne Han gelmedi; oğlu Uje savaşmak için karşı çıktı. Tuman Han onunla savaştı ve onu yenerek iki gün ⁶⁹⁴ iki gece paytahtına kadar onu kovaladı. *Nihâyet* yüz süvâri ile onun askerini *bir daha* yendi, Uje Han'ı yakalayarak geri döndü ve kendi ordusuna katıldı ⁶⁹⁵. Onların ülkesinin serhaddinde bir süre oturdu. Uje Han'ı huzuruna çağırıp ondan söylediği sözleri ve aklından geçenleri sordu ⁶⁹⁶. *Fakat* o hiçbir şekilde bunları *açıklayıp* itiraf etmiyordu. Kendisinden nakledilip Tuman Han'ın kulağına kadar gelen sözü de kabul etmedi. Bu ⁶⁹⁷ hususta hiç birşey açıklamadı. ⁶⁹⁸ Yalnız cevap olarak şu kadarını söyledi: «*Aramızdaki* savaşın sebebi senin ülkemize karşı harekete geçmen ve bizim de karşı koymak mecburiyetinde olmamızdan başka şey değildir». ⁶⁹⁸ Tuman Han onun bu türlü hiçbir özrünü kabul etmeyip öldürülmesini emretti. Bu yerde bir yıl *daha* ⁶⁹⁹ kaldı. *Köl Erki Han'ın* kızı olan hatunu *kocasının o memlekette daha bir süre* oturacağını öğrenince oraya hareket etti. ⁷⁰⁰ Kadın bu sırada hâmile olup, doğum da yaklaşmıştı. Yolda tesâdüfen bir çocuk dünyaya getirdi ⁷⁰¹. Durumu *Köl Erki Han'a* haber verdiler ve *her ikisini ona* gönderdiler. *Köl Erki Han* çocuğu yanına getirip toy yaptı ve bu oğlana *Qay Yavgu Han* ⁷⁰² adını verdi. Kızını Tuman Han'ın yanına gönderdi ve

S: 320a

Ha: 387a

yok mu?» diye buyurdu ⁶⁶⁸. Baktıklarında ortalığın gayet karanlık, havanın rüzgârlı ve son derece korkunç yağmurlu olduğunu Tuman Han'a söylediler. Tuman Han ⁶⁶⁹ kurtların sözünün doğru olduğunu anladı. Ortalık aydınlanarak rüzgâr kesilip kar yağması durunca köpeğe baktılar ve ⁶⁷⁰ koyunları *da* bulamadılar. Tuman Han Kara-barak'ın sözünde durup durmadığını bilmek istedi ⁶⁷¹. Yanında bulunan üç yüz adamına Kara-barak ve koyunların nereye gittiklerini öğrenmek için dört bir tarafı } aramalarını emretti. Araştırıp öğrendiler ki geceleyin ⁶⁷² koyunlar kurtlardan ürkip Kara-barakla beraber, peşlerinde kurtlar *olduğu halde*, sadece tek ⁶⁷³ bir yolu olan Aqlı ^a adındaki geçite gitmişlerdi. Kara-barak kurtlarla mücadele etmiş, geçitin ağzını tutarak kurtların ⁶⁷⁴ koyunlara saldırmasına engel olmuştu. Tuman Han bunu öğrenince, hemen bizzat atına atlayıp oraya gitti; durumu ⁶⁷⁵ gördü ve kurtların hepsini de öldürdü. Bu köpeğin de sözünde durduğuna kesinlikle inandı. Koyunların ⁶⁷⁶ sürülüp Erki Han'ın yanına götürülmesini emretti. Erki Han Tuman Han'm gelmekte olduğunu öğrenince hemen karşılamaya çıktı. Tuman Han'la ⁶⁷⁷ *Köl Erki Han* kucaklaştılar ve beraber oturdular. Konuşma sırasında Köl Erki Han Tuman Han'a «bu kadar koyun için ⁶⁷⁸ bir şehzâdenin bizzat yorulup uğraşmasının gereği var mı? Eğer bu koyunlar ve bin defa fazlası telef olsa bile ne çıkar ⁶⁷⁹. Biz hepimiz senin kullarınız ve her neyimiz varsa senindir. *Zira* sen bizim Hanımızsın». Tuman Han cevap olarak dedi ki: «Aslında bizzat koyunun böylesine bir önemi yok ⁶⁸⁰. Ama talih ve nâm bakımından *bunların telef olması* kötü olurdu. İnsanlar sonra, Tuman Han'ın ayağı uğurlu gelmedi de, *şerefine verilen* toyun koyunları telef oldu derler». Böylece ⁶⁸¹ toya başladılar ve *bu toy* yedi gün yedi gece devam etti. Toyda hergün doksan koyun ve dokuz kısrak kesiliyordu. Bu sırada ⁶⁸² Korkut ortaya gelip Tuman Han'a dedi ki: «Baban öldüğü vakit sen henüz küçük olduğundan padişah naipliğini *aramızda* kengeş yaparak ⁶⁸³ sen büyüyünceye kadar Köl Erki Han'a verdik. Şimdi sen büyümüş ve uğurla bu makama ⁶⁸⁴ erişmişsin. Köl Erki Han yaşlanmış olup bugüne yarına kalıp kalmıyacağı belli değil. } Bu sırada sen onu görevinden uzaklaştırırsan halk ona ⁶⁸⁵ serzenişte bulunur ve bu *da* efendiliğinle *bağdaşamaz*,

garib ve acuib olur. En iyisi ⁶⁸⁶ sen onun kızını alırsın ve o *da* bütün mal ve hazinelerini sana verir. Birkaç gün sonra da o ölünce, taht herşeyi ile sana kalır». ⁶⁸⁷ Tuman Han *Köl Erki Han*'ın kızlarını toyda, kâse tutarken görmüştü. Kızı beğenip onu ⁶⁸⁸ istedi. Bir de bu sebeple bir ay daha toy, işret ve temaşa *oyunları ve eğlenceler* yapıldı. Bir zaman böyle geçtikten sonra onun büyük otağım *diğer* evlerin önüne kurmuşlardı ⁶⁸⁹. Tuman birgün tahtta uyuyup kalmışken dışardan geçen bir kadının konuşması kulağına geldi: Ayne(İne ?) Han oğlu Uje Han ^a ⁶⁹⁰ dermiş ki Tuman Han'ın almış olduğu *Köl Erki Han*'ın kızına daha önce ben gönül vermiştim ve ben alacaktım. Ama o araya ⁶⁹¹ girerek *kızı* almış; gideceğim, onunla savaşıp kızı geri alacağım». Tuman Han bu sözü duyduktan sonra ⁶⁹², haberi yokmuş gibi davranmayı kendisine yakıştıramadı. Hemen kalkarak askerlerini çağırıp topladı ve Uje Han ile savaşa gitti. Oraya ⁶⁹³ vardığı zaman Ayne Han gelmedi; oğlu Uje savaşmak için karşı çıktı. Tuman Han onunla savaştı ve onu yenerek iki gün ⁶⁹⁴ iki gece paytahtına kadar onu kovaladı. *Nihâyet* yüz süvâri ile onun askerini *bir daha* yendi, Uje Han'ı yakalayarak geri döndü ve kendi ordusuna katıldı ⁶⁹⁵. Onların ülkesinin serhaddinde bir süre oturdu. Uje Han'ı huzuruna çağırıp ondan söylediği sözleri ve aklından geçenleri sordu ⁶⁹⁶. *Fakat* o hiçbir şekilde bunları *açıklayıp* itiraf etmiyordu. Kendisinden nakledilip Tuman Han'ın kulağına kadar gelen sözü de kabul etmedi. Bu ⁶⁹⁷ hususta hiç birşey açıklamadı. ⁶⁹⁸ Yalnız cevap olarak şu kadarını söyledi: «*Aramızdaki* savaşın sebebi senin ülkemize karşı harekete geçmen ve bizim de karşı koymak mecburiyetinde olmamızdan başka şey değildir». ⁶⁹⁹ Tuman Han onun bu türlü hiçbir özrünü kabul etmeyip öldürülmesini emretti. Bu yerde bir yıl *daha* ⁷⁰⁰ kaldı. *Köl Erki Han*'ın kızı olan hatunu *kocasının o memlekette daha bir süre* oturacağını öğrenince oraya hareket etti. ⁷⁰⁰ Kadın bu sırada hâmile olup, doğum da yaklaşmıştı. Yolda tesâdüfen bir çocuk dünyaya getirdi ⁷⁰¹. Durumu *Köl Erki Han*'a haber verdiler ve *her ikisini ona* gönderdiler. *Köl Erki Han* çocuğu yamna getirip toy yaptı ve bu oğlana *Qay Yavgu Han* ⁷⁰² adını verdi. Kızını Tuman Han'ın yanına gönderdi ve

S: 320a

Ha: 387a

onlar birbirlerine kavuştular. Tuman Han daha sonra Ayne Han'a hitap edip dedi ki: «⁷⁰³ Baba ve atalarınız her zaman baba ve atalarımıza il ve itaatli idiler. Ama oğlun bize karşı kötü fikirler beslediği için öldürülmesini emrettim. Şimdi ⁷⁰⁴ eğer sen, yürekten benimle anlaşır, eskisi gibi bize itaat eder, doğrulukla vergi gönderirsen ben de ⁷⁰⁵ bu ülkeyi sana vereceğim». Ayne Han itaatlilik gösterip kalben bağlandığını belli edince, Tuman Han bu vilâyeti ona verdi ⁷⁰⁶. Büyük bir gönül huzuru ile onu geri yolladı ve kendisi de paytahtına döndü. Çocuğunun yüzünü görünce sevinç ve neşeden ne yapacağını bilemedi. Bir zaman ⁷⁰⁷ Köl Erki Han ile elbirliği edip adalet ve doğrulukla iş gördüler. Daha sonra oğlu Qayı Yavquy büyüyüp ⁷⁰⁸ ergenlik çağına girdiği sırada, bir gün su kenarında bir genç ile oynuyordu. Arkadaşına kızarak kamyş kalem kadar ince ve [Türklerin ⁷⁰⁹ tikân(diken) dedikleri] başı üç yüzlü olan bir otu alıp oyun arkadaşına vurdu ve onu kalem gibi ikiye ayırdı. Zira bu otun turnakları elmas ⁷¹⁰ gibiydi. Otu ona vurunca keskin turnakların çarpmasıyla o çocuğun boğazı kesildi. Herkes bu durumdan şaşırıp kaldı. Tuman Han bu olayı işitince ⁷¹¹ «benim oğlum her halde Tanrı'dan kuvvet alıyor» dedi ve «onun ismi Tiken Bile Er Biçken Qayı Yavqu Han olsun» buyurdu. Bunun mânâsı ⁷¹² bir adamın başını diken otu ile koparan(biçen) demektir. Bir süre sonra, Köl Erki Han ile Tuman Han'ın birlikte tahtta oturduğu bir toy esnasında ⁷¹³ Tuman Han'ın oğlu da orada bulunuyordu. Herkesin içinde Köl Erki Han'a dedi ki: «Bu tahtta oturmak babamın hakkıdır. Epey zamandanberi ⁷¹⁴ sen buna sahip çıktın. Babam büyüdükten sonra hâlâ da tahtta oturup hükmetmek gâyesiyle annemi ona verdin. Şimdi ben de ⁷¹⁵ büyüdüm. sen iyice ihtiyarladın; hâlâ tahttan inip onu sahibine geri vermek zamanı gelmedi mi? Küçük ⁷¹⁶ büyük herkes biliyor ki, taht bizim hakkımızdır. Bundan böyle tahtta oturma; taraflar arasındaki dostluk ve işbirliği, düşmanlık ve anlaşmazlığa ⁷¹⁷ dönmesin». Köl Erki Han bu sözü işitince bir an durdu ve sonra şöyle dedi: «Bu sözü benim daha önce bilmem, söylemem ve bilhassa ⁷¹⁸ senin diken ile birini ikiye biçtiğin gün tahtı sana vermem gerekti. } Ama sen benden önce davran- dın ve doğru söylüyorsun; ben ne diyebilirim ki».

X: 246b

Ha: 387b

S: 320b

⁷¹⁹ Ertesi gün Köl Erki Han büyük bir toy yaptı; Tuman'ın atalarından kalan altın evini diğer evlerle birlikte ^a kurdular. } *Köl Erki Han* Korkut'u ⁷²⁰ bütün Oğuz uruğunu ^a, büyükleri(ekâbir) ve diğer ilerigelenleri(eşrâf) toplayıp *şöyle* dedi: «Otuz iki yıldan beri bu tahtta oturuyorum; bugün ⁷²¹ hak Tuman Han'ındır ve ona da babasından kalmıştır. Eğer bizim urumuzun da padişah olması gibi bir hevesimiz olsaydı, bu ancak boş bir heves olurdu ⁷²². Padişahlık tahtı, bu iş için Yüce Tanrı tarafından seçilmiş olanlarla onların neslinden gelen insanlara lâyıktır. Muhakkak ki bu soydan gelen kimseler ⁷²³ asla hata yapmazlar; *ama ben yapabilirim. Bu bakımdan şimdiye kadar tahtta oturduğum otuz iki yıl boyunca bir kimsenin gönlü benden incinmişse söylesin*». ⁷²⁴ *Orada bulunan* herkes bir ağızdan cevap verdiler: «Biz hepimiz senin bütün davranışlarından hoşnud ve memnunuz. Senden bir incinme tozu bile ⁷²⁵ gönlümüzün eteğine konmamıştır». Sonra tahtı ona geri verdi ve dedi ki: «*Şu şartla tahtı veriyorum ki, onlar da bütün atalarımın davrandıkları gibi davranınsınlar; adalet ve ⁷²⁶ hakkaniyetten ayrılmınsınlar. Nasıl ki, biz de bu yolu tutmuştuk*». Sözüünü bitirdikten sonra şaka yollu *torunu* Qayı Yavquy'a dedi ki: «Ey benim kızımın oğlu! sonunda } ⁷²⁷ bana yağı ve asi oldun. Gel, kutlulukla tahta otur». Çocuk bu sırada dokuz yaşında idi. Cevap olarak dedi ki: «Benim bu hususta ⁷²⁸ babamla sözüm ve kengeşim var. Yarın bizim günümüzdür; ne yapacağımızı biliriz; senin sözüne ihtiyacımız yok». Toya gelenler gitme hazırlığını görür *toğamişi yaparken* ⁷²⁹ oğul geceleyn babası ile kengeş yapıp ona *şöyle* dedi: «Baba sağ iken oğulun tahta oturması doğru olmaz. Sen bir toy tertip et ve ⁷³⁰ tahta otur. Ben *ancak* sen ihtiyarlayınca senin emrinle tahta otururum». Babası onun bu sözünü kabul ve takdir etti. Hemen o gece ⁷³¹ babasının zamanında işbaşında olan bütün beyler(ümerâ), memurlar(gomeşteğân) ve âmillerin (ammâl) çağırılmaları ve herkesin toplanıp gelmesi için elçiler gönderdiler. *Herkes gelince* ⁷³² nihâyet toylara başladılar. Bu toy öyle güzel düzenlenmişti ki, bundan önce hiç kimse böylesini görmemişti. Toy tam ⁷³³ onüç gün sürdü. İlk gün Tuman Han tahta oturdu. Yüz gün geçtikten

Tiken Bile Er
Biçken Qayı
Yavquy Han

Uladmur
Yavquy Han

sonra *kendi arzusu ile* tahttan ⁷³⁴ inip kendi oğlu TİKEN BİLE ER BIÇKEN QAYI YAVQUY'u tahta oturttu. Bu *Han* doksan yıl padişahlık etti ⁷³⁵. Son derece kahraman ve temiz inançlı(müeyyed) olup, gayet namuslu olduğundan bütün ülkeleri yasanm hükümüne tâbi kıldı ve yeryüzünün ⁷³⁶ diğer tarafları da ona vergi gönderdiler. Doksan yıl padişahlık ettikten sonra babası vefat etti. Oğlu ULADMUR YAVQUY HAN'ı ^a, yuğ töreninden ve yasdan sonra ⁷³⁷ bir toy yapıp beyleri(ümerâ) ve yakınları (moqerreban) tahta oturttular. Onun Qara Alp ^a adında küçük bir kardeşi vardı ve ağabeyinden önde idi. Hükümdarlığının onbeşinci yılı geçerken eskidenberi Oğuzlara tâbi ve itaatlı olan Uygur kavminden ⁷³⁸ Arıqlı Arslan Han yağı olmuş ve *Oğuz Yabguları hâkimiyetine karşı isyân etmişti*. Uladmur Yavquy Han asker toplayıp ona savaş ilân etti. ⁷³⁹ *Bu savaş için gereken* bütün silâh ve mühimmat ihtiyacını Sayram şehrinde ^a yapıp *tamamladıktan* sonra Arıqlı Arslan Han'ın ordusu ile Talas sınırlarında karşılaştı ⁷⁴⁰. Üç gün üç gece savaştılar. Uladmur galip gelip onları ezdi ve Arıqlı Arslan Han büyük beyleri ile berâber hep savaşta ⁷⁴¹ öldürüldüler. Daha önce onlara verilmiş olan bu vilâyetleri, bu kavimden geçmiş otuz yıllık vergilerini de *ödeterек* geri aldı. Bir yıl ⁷⁴² o ülkede kaldı. *Ölümden kurtulmuş* olan kılıç artıkları *Uladmur Yavquy Han'ın* huzuruna gelerek, kendi günah ve suçlarını ikrar ve itiraf ⁷⁴³ ettiler ve ona hizmete hazır olduklarını belirttiler. Arıqlı Arslan'ın küçük bir oğlu vardı. Bir gün onu Uladmur Yavquy'un ⁷⁴⁴ yanına getirdiler. Çocuğun yüzünü görünce büyük bir acıma hissi duydu; iki gözünden yaşlar akıp dedi ki: «Yazık ⁷⁴⁵, atalarımız bu vilâyeti Uygurlara vermiş idiler. Eğer Arıqlı Arslan Han boş bir ümide kapılıp bilmemezlik etmeseydi, bu küçük böyle ⁷⁴⁶ mahzun ve yetim kalmazdı». *Çocuğa* Alp Tavgaç Han adını koyup bu vilâyetin padişahlığını ona verdi. Ona mümkün olan *her türlü kolaylığı* gösterip *Uygur beylerine şöyle* ⁷⁴⁷ dedi: «Babalarımız ve atalarımız size her zaman yardım edip korumuşlar ve iyilik etmişlerdir. İnşallah bundan sonra ben de aynı yolu takip ederim ⁷⁴⁸. Yeter ki siz temiz kalple ve tam olarak bize itaat ve inkiyad edip şükr yolunu tutun ve her zaman bize belekler ^a gönderin ⁷⁴⁹. Böylece ta-

rafınızdan yapılacak iyi davranışlara *biz de karşılık* veririz. *Ama bir de* Allah göstermesin karşı gelir, dikbaşlılık gösterir, aksi yolda karşı koymaya ⁷⁵⁰ özenirseniz âsilere ne yapmışsak sizin *cezanız da o olur*». Bunları söyledikten sonra oradan dönerek kendi paytahtına geldi. Babası ve devlet erkânı ⁷⁵¹ ona toylar verdiler. *Bu toplantı ve toylar* öylesine hoş geçti ki *atalarından* miras kalan o toprakların bu çocuğa verilmesi kararlaştı ⁷⁵². *Uygurlar tarafından* getirilmiş ne kadar esir varsa, geri verilmelerini emretti. Bu maksatla *memleketin* her tarafına elçiler gönderip her yerde tellâllarla bütün ⁷⁵³ esirlerin geri getirilmelerini ilân ettiler. *Toplanan bu Uygurları* Alp Tavgaç Han'a gönderdi. Dünya yeniden düzene girdi ve her yerde emniyet tam olarak tesis edildi. Bundan sonra babası (olan Tiken Bile Er Biçken Qayı Yavqu Han) öldü ⁷⁵⁴. Uladmur Yavquy Han'ın bütün padişahlığı yetmiş beş yıl sürdü. Lâkin bir oğlu yoktu. Uladmur'un ölümünden sonra ⁷⁵⁵ Qayı Yavgu Han'ın oğlu Qara Alp başa geçti. Yağı onu, babasının Urçe Han ile savaşı sırasında beşikten çalıp götürmüş, sonra dönüp gelerek ⁷⁵⁶ babasını ^a hayattayken görmüştü. Uladmur *Yavquy Han*'ın yetmiş beş yıllık padişahlığından sonra (KARA HAN tahta geçti ve yirmi iki ⁷⁵⁷ yıl padişahlık etti. O ölünce...

Ha: 388a

Kara Han

758 759 PADIŞAHLIĞIN ULADMUR YAVQU HAN
URUĞU ELINDEN ÇIKMASI ve KARA HAN
OĞLU BUĞRA HAN'IN PADIŞAHLIĞA
BAŞLAMASI ve MEMLEKET TAHTINA
ÇIKMASI

S: 321a

Buğra Han

(⁷⁶⁰ Yavgu evlâdı kalmayıp onların nesli kesilince Kara Han oğlu Buğra Han'ı padişahlığa getirdiler ⁷⁶¹. Doksan yıldan sonra üç oğlu oldu. En büyüğü İl-Tekin, ortancası Qorı-Tekin, en küçükleri de Bek-Tekin. «Tekin»in mânâsı güzel yüzlü demektir ^a. «Buğra Han Aşısı» denilen yemek ona ⁷⁶² nisbet edilir. Rivâyete göre şöyle bir olay geçmiş: Bir gün asker aç kalmış ve «ne aş pişirelim» diye sormuşlar. O ⁷⁶³ da acele olarak bir miktar hamur alıp avucunda yassılttıktan sonra kazana attı. O tarihten bugüne kadar *bu aş* onun adıyla ⁷⁶⁴ anılmaktadır ^a. Onun zama-

nında adalet ve hakkaniyet tamdı; herkes hakkını tam olarak alıyordu. Halk bolluk ve ucuzluk içinde idi ⁷⁶⁵. Her üç oğlunun da annesi olan Bayır Hatun ^a adında gayet akıllı, bilgili ve işbilir bir hatunu vardı. *Memleket işleri hakkında da* çoğu zaman o hüküm verirdi. Bir gün *bu kadın* ⁷⁶⁶ ölüverdi. Buqra Han üç yıl boyunca yas tuttu; otağdan dışarı çıkmadı ve saçını kesdirmeydi. Buqra Han ihtiyarlayıp ⁷⁶⁷ zayıflamış, kuvvetli bünyesi gittikçe kötüleşip çökmeye yüz tutmuştu. *Nihâyet onun bu halini gören Beyler* «üç oğlundan hangisini kendi yerine han olarak seçersin» diye sordular ⁷⁶⁸. *Buğra Han* «kengeş yapın, beylerin istediği hangisi ise onu tâyin edin» dedi. *Fakat* onlar gayet birlik ve berâberlik içinde bu görevi ⁷⁶⁹ birbirlerine buyuruyorlar; *birbirlerinin* rızasını da arıyorlardı. Beyler bu durumu Buqra Han'a bildirdiler. *Buğra Han* «sizler hangisini düşündünüz» diye sordu ⁷⁷⁰. Onlar cevap olarak «her üçü de seçkin, tac ve tahta lâyıkdırlar; hüküm sizindir» dediler. Buqra Han «herşeyin ortası ⁷⁷¹ iyidir» dedi. Beyler bu sözden ortanca oğul Qorı-Tekin'i seçtiğini anladılar. Bundan sonra yedi gün ⁷⁷² toplanıp toy yaptılar ve Qorı-Tekin'i tahta oturtular. Sonra Qorı-Tekin babasının yanına gelerek *şöyle* dedi: «Ey baba, kaç ⁷⁷³ senedir evin bir köşesinde yapayalnız yas tutuyorsun. Böyle yalnızlıktan ne çıkar?» Sonunda babasını dışarı çıkarıp *birlikte* ava gittiler ⁷⁷⁴. Avda *Qorı-Tekin* tesâdüfen bir dağ geyiğine ok attı. Ş Sarı-qul adında birisi bu oku bulup Qorı Han'a getirdi. *Qorı Han* ⁷⁷⁵ «O sadakat ve samimiyetinden dolayı bu oku bana getirdi» dedi. Ona iyi davranıp kendi «leşker-keş» beyliği (kumandanlığı?) ile görevlendirdi; ona bir yer ve yüksek rütbe ⁷⁷⁶ verdi. Avdan döndükten sonra Qorı Han babasına «annemin yerini tutması için, senin hizmetine bir kız alacağım» dedi ⁷⁷⁷. Buqra Han ağlıyarak *şöyle* dedi: «Hangi kadın annen Banu Hatun'un yerini tutabilir? *Hem ben* kadınlardan sakınırım; biz ⁷⁷⁸ baba-oğulun arasını bozar ve anlaşmazlık çıkarır». Qorı Han beylerbeyi olan Künce Bey'in ^a kızını babası için istedi. Tesâdüfen bir gün toy ⁷⁷⁹ yapmışlardı. Kış mevsimi idi. Buqra Han sarhoş olup uyumuştı. Karısı Qorı Han'ı yalnız görüp, onun hoşuna gitmek *maksadıyla* başındaki ⁷⁸⁰ bitleri ayıklamak istedi ^a. Qorı Han nasıl olsa annem sayılır diye, çekin-

Qorı Han

X: 247b

meksizin başını onun dizlerine koydu. Kadın ⁷⁸¹ ona «beni baban için istedin; bana hiç bakmıyorsun ve beni bir ihtiyarın eline esir ettin» dedi. Qorı Han'ın efkeklik gururu ve haysiyeti ⁷⁸² ayaklanıp öfke ve kızgınlıkla şöyle dedi: «Sen içinde nasıl böyle bir çirkin istek taşırsın; yarın tezi yok, babamla kengeş yapıp ⁷⁸³ sana lâyük olduğun cezâyı vereceğim». Ve sonra onun ardından çıkarak evine gitti ve yatıp uyudu. Kadın bu sırrının ⁷⁸⁴ bilinip *etrafa* yayılmasıyla *herkese* rezil olmaktan korktu ve daha önce davranıp bir hile düşündü: Qorı Han'ın evinden iki üç kız çağırıldı. O gece ⁷⁸⁵ tesâdüfen kar yağmıştı. Bu kızlardan biri Qorı Han'ın çizmesini giyerek, çizme izlerini *Buğra Han'ın* evinin kapısına bıraktı. Seher vakti de kadın gidip ⁷⁸⁶ kocası Buğra Han'a dedi ki: «Oğlun Qorı Han'm benim için yüz kızartıcı ve çirkin arzular beslemesi bana reva mıdır? İşte ⁷⁸⁷ onun eve geldiğini gösteren ayak izleri». Buğra Han bu olaydan öfkelenip ateş püskürdü ve beyleri ⁷⁸⁸ çağırıp onlarla bu durumu danıştı. Beyler dediler ki: «doğrusunu öğrenmek için en iyisi, onu yakalayıp işlediği bu suçu ⁷⁸⁹ ve giriştiği böylesine alçaklığı soralım». Buğra Han buna müsâade etti. Beyler Qorı Han'ın evinin kapısına geldiklerinde o henüz uykuda idi ⁷⁹⁰. *Beyler* «seni yakalamamıza dair hüküm var» dediler. Qorı Han şaşırıldı ve «herhalde Antlık Sarıqulbaş ^a gelmiştir ⁷⁹¹, yağı olmuş *olmalı ki* beni tutmak istiyor» diye düşündü. *Fakat beyler*: «babanın emrine göre seni tevkif ediyoruz» dediler. *Qorı Han*: «mâdem ki babamın hükmüne göre tevkif edeceksiniz, *o halde buyurun*» diyerek ellerini uzattı ve onu yakaladılar. *Kadının* söylediklerini kendisinden ⁷⁹² sordular. Qorı Han şöyle cevap verdi: «*Anlaşıyor ki* ben meseleyi babama söylemekte gecikmişim. O elini daha çabuk tutup benden önce davranmış. En iyisi ⁷⁹³ *sonradan* yapılacak işi dille söylememeli. Zaten büyükler «dile düşen iş ziyân olmuştur» demişler. Bu öğüt insanlara ⁷⁹⁴ yapmadıkları işleri söylememelerini *tenbihliyor*; zira sonunda insana vebal getirir». *Bundan sonra* kendisiyle kadının arasında olup bitenleri açıkça anlattı. Beyler onun sorguda söylediklerini ⁷⁹⁵ babasına arzettiler: «Qorı-Tekin diyor ki gerçi çizme izi benimkidir; fakat böyle bir işe teşebbüs etmeyip, bu tür

S: 321b

Ha: 388b bir alçaklığa ⁷⁹⁶ asla tenezzül etmedim». Buğra Han { «bu konuda sizin fikriniz nedir» diye beylerle danıştı. O zamanlar ⁷⁹⁷ Dîv Qayası ^a adında, yüksek bir dağın eteğinde ejderha vardı. Endek ^b adlı gâyet geniş bir bozkırın kenarında olan bu dağın eteğinde üç tane büyük ağaç vardı. Herbiri bir ⁷⁹⁸ akarçeşmenin ayağında olup, her ağacın altında iki mavi ejderha vardı. Birisinin suçlu olduğu iddia edilip itham edilirse, sanığın vücudunu ⁷⁹⁹ yaralayıp ejderhalara gönderirlerdi. Eğer gerçekten suçlu ise ejderha onu hemen yedi. *Yok* eğer suçsuz ve temiz ise, *yaralı* vücudu ⁸⁰⁰ iyileşirdi. İnsanların iyi veyâ kötü oldukları *orada* kesinlikle belli olurdu. Buğra Han onun hıyânetini ejderhalarla halledilmesini isteyip ⁸⁰¹ gözlerine mil çekilmesini emretti. *Sonra da* hızlı giden bir çöl devesinin sırtına bindirip, eski beyinin rahatını sağlayacak bir zencî ahçı ile gönderdiler ^a. Zencî devenin yularını alıp ⁸⁰² bu bozkırdaki iki aylık yola koyuldu. Bu sırada *Qorı Han'ın* sipehsaları ve leşker-keş'i olan Anthıq Sarıqulbaş ⁸⁰³ yoktu. Geri döndüğünde bu acı haberi işitince düşündü ve *kendi kendine* dedi ki: «Babası Buğra Han'ı öldürüp başını ⁸⁰⁴ oğluna götürüyüm, onu yoldan çevirip tahta geçireyim. Eğer gözleri görmüyorsa da, yine hüküm verebilir». *Fakat* tekrar düşündü ki «ben nasıl babamı çok ⁸⁰⁵ seviyorsam, Qorı-Tekin de kendi babası Buğra Han'ı sever. Böyle olunca, eğer onu öldürürsem hiç hoşuna gitmez. Bir iş göreyim, ona hizmet edeyim derken ⁸⁰⁶ kötülük etmiş olurum. Hele bir kendisini bulayım, iznini alırsam geri döner, babasını öldürürüm». Son derece süratle artlarından { gitti. Bir ⁸⁰⁷ sabah yakınlarına erişti. Qorı-Tekin nal seslerini duyup siyâhî'ye «bak *bakalım*, ardımızdan gelip yetişmek isteyen kimdir ⁸⁰⁸; kumandanları nasıldır» diye sordu. *Zencî şöyle* cevap verdi: «boz bir ata binmiş ve atın göğsüne bir siyah kutas ^a bağlamış». Qorı Han: «*Öyleyse* ⁸⁰⁹ bu Anthıq Sarıqulbaş'dır, yâni benimle dostluk andı içen. Eğer kardeşlerim olsalardı atları siyâh ve kutası da beyaz olurdu» dedi ⁸¹⁰. Birbirlerine yetişince atlarından indiler; *Sarıqulbaş* Qorı-Tekin'in el ve ayaklarından öptü ve ağladı. Qorı-Tekin «ey vefalı dostum» dedi ⁸¹¹. «Uzerimde pek çok hakkın geçmiştir. Kardeşlerim yerine de sen geldin. Geri dön, evine

X: 248a

ve çocuklara bak. Ben ⁸¹² kendi suçsuzluğumu biliyorum; yine biliyorum ki sağ-selâmet döneceğim. Eğer netice başka türlü olursa evime ve çocuklarıma sen bak». Antlıq ⁸¹³ Sarıqulbaş ağlayarak «geri dönmiyeceğim, iyi kötü seninle berâber olacağım» dedi. Oradan yola koyuldular; uzun süren yol ⁸¹⁴ nihâyet kısaldı ve iki aydan sonra birgün üç ağaç uzaktan göründü. Antlıq «bu üç ağacın hangisine gidelim» dedi. *Qorı-Tekin* ⁸¹⁵ «ben ortanca oğul olduğum için ortadaki ağaca» diye cevap verdi. Bu sırada üç dağ qoçu göründü. Antlıq atını sürüp tam ejderhanın önüne geldi ⁸¹⁶; baktığı zaman Qorı Han'ı çeşmenin başında uyuyor gördü. Ejderha onun göğsüne doğru gidiyordu. *Sarıqulbaş* bundan korkarak kılıcını çekti ve ⁸¹⁷ ejderhayı öldürmek istedi. Ejderhaya «ne yapıyorsun?» diye sordu ^a: «O bir padişahdır. Onu günahsız olduğu halde bu feci hale koydular. Ona bir kötülük etmemen ⁸¹⁸ için seni öldüreceğim». Ejderha «hiç tasa etme» diye cevap verdi: «O suçsuz, tertemizdir». Dilini *Qorı-Tekin*'in her iki gözüne ⁸¹⁹ sürünce hemen gözleri açıldı. Oradan sağlıklı geri döndüler. Evlerine varıp kadın ve çocuklarını gördükleri zaman, ⁸²⁰ yağı geldiğini ve *Buğra Han*'i kuşattığını haber verdiler. Hemen koşup yağı askerine saldırdılar ve yağıyı yenip dağıttılar ⁸²¹. *Qorı-Tekin* babasını görüp başından geçenleri anlattı. *Buğra Han* cevap olarak şöyle dedi: «Bu kadını daha benim için istediğin gün biliyordum ki ⁸²², birgün fitne ve bulgaq'a ^a yol açacaktır. Ama sen benim sözümü dinlemedin. Şimdi kadının cezasını nasıl istersen ver». *Qorı-Han* beş tâne tay ⁸²³ getirmelerini emretti. Kadını bir atın kuyruğuna bağladılar. Sağ kolunu başka bir atın kuyruğuna, sol kolunu ve ⁸²⁴ ayaklarını da böylece *başka başka atlara* bağladılar. Atları birden kamçıldılar ve böylece vücudu parça parça oldu. [Nasıl ki rahmetli *Firdevsî* de şöyle diyor ⁸²⁵: «Hemen ahırдан bir tay getirmelerini istedi. Eğerin içine nuznalar yerleştirilmişti. Onu atın sırtına iplerle kayışlarla boynundan geçirerek taş gibi bağladılar. } ⁸²⁶ Bu tay kadar hızlı koşan bir hayvan görülmemişti. O kindar (hükümdar) onu meydana çekti. Meydana birkaç süvari gönderdi ⁸²⁷. Boynuna kayıştan kemend geçirdiler ki tay daima onu çeksin. Bir zaman onu yere atar, onu

S: 322a

Oyunaq Han

Arslan Han

Ha: 389a

X: 248b

her zaman yerde sürüklerdi ⁸²⁸. Böyle olması görenleri dehşete düşürüyordu. O şekilde sürükledi ki, vücudundaki deri tamamen soyuldu; sıcak vücudundan kanlar akıyordu. İşte bu şekilde canımı azap içinde, horluk içinde verdi ⁸²⁹. Zalim birisinden adalet istemek olur mu.] ^a Qorı-Han «bundan sonra kim yalan söyler ve iftira ederse, onun sonu dâ böyle olacak» dedi. Bundan sonra Buqra ⁸³⁰ Han oğluna «artık hiçbir engel ve dedikodu olmaksızın } tahta geç; padişahlık zaten senin hakkın» dedi. Qorı Han Qarı Talas'da ^a tahta oturup ⁸³¹ yetmiş beş yıl padişahlık etti. Onun ölümünden sonra akrabasından OYUNAQ ^a Külenk'de ^b yedi yıl padişahlık etti ⁸³². Ondan sonra oğlu ARSLAN HAN da Külenk'de tahta oturdu. Onun kırk hacibi ile Suvar ⁸³³ ülkesinden ^a satın aldığı Suvar adında bir gulamı (içoğlanı) vardı. Çok hünerli, kahraman, çevik ve canayakın idi. Padişah ona çok yakınında yer verdi. Öylesine inaq ^b idi ki ⁸³⁴ beylerin ve vezirlerin huzurunda Padişahın kulağına *gizlice* söz söyleyebiliyordu. Bir defasında onun medhi Hatun'un kulağına kadar erişti; *ancak* onun serbestliğinden ve küstahlığından ⁸³⁵ şaşırıldı. Hacibler ve inaq'lar onu kıskandılar. *Aralarında* kengeş yaptıktan sonra birlikte Padişaha şunları arz ettiler: «Bu Suvar ⁸³⁶ Padişah hakkında kötü niyetler besliyor. Seni öldürüp padişahlığa zorla sahip olacak ve karım da alacak. Biz bunu öğrenince ⁸³⁷ onu saklayıp gizleyemedik». Qara Arslan Han onu görevle bir yere gönderdi ve «döndüğü zaman onu ⁸³⁸ yakalayıp parça parça etmeniz için size veririm» dedi. Onlar döndüler ve Padişah da hareme geldi. Ulu hatun olan Bal (Mal?) Hatun ^b ile Gevar Hatun ⁸³⁹ kâse sunmak için yanına geldiler. Padişahı sıkıntılı ve üzüntülü görünür bunun sebebini sordular. *Arslan Han* Suvar hakkında öğrendiklerini anlattı ve «gönlüm bunun için ⁸⁴⁰ bozulmuştur» dedi. } «Yarın buraya dönünce bu hususta sorguya çekilecek. Eğer söylenenler doğru ise herhalde onu öldüreceğim». Hatunlar ise şöyle dediler: «Gerçi ⁸⁴¹ biz de bazen onu kıskanıp çekemiyorduk; zira gizli-açık her türlü sözü sana söyleyip küstahlık ediyordu. Ama o çevik ve ⁸⁴² kahraman bir adamdır. *Her türlü iş ve hizmetin* ortasından *pişip* gelmiştir. Bütün dünya ve padişahlık işlerini, yeyip-

içme⁸⁴³ at, katur, deve gibi hayvanların yemlerini, elbise, giyim ve donatım hususlarını iyice düzenlemiş ve plânlamıştır. Onlar bu sözleri kin ve⁸⁴⁴ kıskançlıktan söylemiş olabilirler. Önce sıkı bir araştırma ve inceleme yapılınsın. Böylece etrafın siyâseti ve düzenleri başıboş bırakılıp, ihmâl edilmesin. *Adamcağız* günahsızken kendisini kıskananların yalanı ile⁸⁴⁵ ölüme gitmesin. Sonra pişmanlık fayda vermez; müsterih olmak için dikkatli davranmak gerekir». *Kara Arslan Han* bütün gece bu konuda⁸⁴⁶ enine boyuna düşündü. Sabahleyin güneş doğarken haciblerine haber verip şöyle dedi: «Ben Küyükü Hisar'a ava gitmek istiyordum⁸⁴⁷. Ama onların biraz rahatsız olması buna engel oldu. Siz orada avlanın». Onlar *Padişahın* söylemesi üzerine gittiler. Ertesi gün Suvar geldi⁸⁴⁸. Kara Arslan Han onun kendisini görmesine yol vermedi. Bir gün sonra haber ve hil'at göndererek «gidip Anande^a ve Yeni Kent vilâyetlerinden⁸⁴⁹ üç yıllık vergiyi getirmesini emretti. Ona menşur ve hayvanlar verdi ve daha birçok bağışlarda bulunarak yola çıkardı. Sonraki gün *haciblerine ve Suvar'a karşı* tatlı bir hile düşündü⁸⁵⁰. Kendisini ölmüş göstererek bir tabuta yattı ve haciblerle Suvar'a «Kara Arslan Han öldü» diye haber gönderdi⁸⁵¹. Hacibler bu haberi duyunca *hemen* döndüler ve çarçabuk birbirleriyle kengeş yaptılar: «O bize hiç iyi davranıp iltifat ve⁸⁵² itibar etmez, aksine itibarımızı kırar ve *üstelik* Suvar'ı da bize tercih ederdi. Onun yas töreni bize bir gelinin düğün matemi gibidir»⁸⁵³. Hatunları hiç sormadılar; lütfen bir gün, istemiyerek *yas'da* bulundular. Arslan Han'ın hazinelerini götürüp aralarında paylaştılar. Onun kös(kús)⁸⁵⁴ davul(tabl) ve bayrağını('alem) da alıp götürdüler. İkinci gün Suvar gelip yetişti. Büyüğü bir yağ. ve yas töreni yaptı. Hatunların yanına *gidip* yürekten⁸⁵⁵ ağlayıp sızladı. Onun ağıtı olarak pek çok şiirler okuyup herkesi ağlattı. *Bu şiirlerde* şöyle diyordu: «*Ey Padişah*, ne yazık ki beylerini memnun edemedin⁸⁵⁶; yoksa senin ölümünden sonra evine ve çocuklarına yardım edip korurlar, davul ve bayrağı kendi evlerine götürmezlerdi. Şimdi sen öldükten sonra benim⁸⁵⁷ yaşamamın ne faydası var. Kendimi öldüreyim de, senden sonra düşmanlarının sevinçli dünyasını görmeyeyim». Onun bu ağlayıp sızlamaları Kara

Arslan Han'ın kulağına erişince, Kara Arslan Han ⁸⁵⁸ birden elleriyle vurarak tabutu kırdı ve ayağa kalktı. Hatunlar bundan korktular ve «bir ölü nasıl olur da canlanır» diye kaçıştılar. } ⁸⁵⁹ Suvar kaçmadı ve yüksek sesle «bağlılığım ve sadakatim sana mâlum oldu da, beni de birlikte *öbür dünyaya* götürmek için geldin» dedi. Kara Arslan Han ⁸⁶⁰ onu sıkıca kucakladı ve sevinçle öptü. Gönlü çok sevinçli ve memnundu: «Yüce Tanrı bana yeniden can bağışladı ⁸⁶¹, hayat verdi; sen hiç tasa etme». Suvar *da şaşırarak* «İnsanı nasıl böyle deneyip imtihan edersin» dedi. Padişah «şimdi serzeniş(itab) zamanı değildir. Oğullarım ⁸⁶² İnarşlan ve Mahmud ^a ile bütün yamaklar ve hizmetçiler (haşm ü hadem) atlanıp gitsinler ve kırk hacibi yakalayıp getirin» dedi. Onları yakalayıp Padişah'ın huzuruna ⁸⁶³ getirdiler. Bilmeyip yaptıklarından dolayı utanıp pişman olarak yere bakıyorlardı. Padişah öfkeyle «niçin gözleriniz ⁸⁶⁴ yer çakılmış kalmıştır» diye bağırdı. Onlar dehşet içinde şaşkınlıkla «çünkü suçluyuz» diye cevap verdiler. *Arslan Han* şöyle buyurdu: «Sizin onun hakkında ⁸⁶⁵ düşündükleriniz size geri tepti. Ondan bana naklettikleriniz *meğer* sizin kötü tabiatınızda varmış. Bizim kürke ^a ve borumuzu evinize götürdünüz ⁸⁶⁶. Suvar geldiğinde eğer ben tabuttan çıkmakta bir an gecikseydim o, sizden üzülerken kendini öldürecekti. Şimdi sizin yaptıklarınıza karşı *cezâniz* ⁸⁶⁷ ölmek, yok olmaktır». O zaman } bunların öldürülmesini Suvar'a bıraktı. Suvar şöyle dedi: «Padişahın izniyle onları öyle öldüreyim ki, bütün hasımlara ⁸⁶⁸ ve düşmanlara ibret ve nefret *vesilesi* olsun.» Onların yol başlarına götürülmelelerini emretti. İbret olsun diye öldürüldüler; yani gözleri oyulup kulakları kesildi. El ⁸⁶⁹ ve ayaklarını vücutlarından ayırıp yol başlarına diktiler. Ülkenin çeşitli yerlerinden yağ töreni için gelmekte olan kalabalık ahali ⁸⁷⁰ ve beyler yol başlarındaki bu durumu görünce şaşırıldılar. Kara Arslan Han'ın hizmetine girip bu *halden dolayı* şaşırıldıklarını belirttiler. Padişah durumu şöyle izah etti ⁸⁷¹: «Onlar kötü niyetli insanlardı; hep yalan ve ortalığı karıştırmayı düşünürlerdi. Yaptıklarının karşılığı işte budur». Daha sonra Suvar'a dedi ki: «Sen iyi bir ad bıraktın ⁸⁷². Söyle, onların *kötü* vücudlarından dünyayı kurtardığını ilân et.

S: 322b

Ha: 389b

Osman Han

Eslî Han

Şaban Han

Buran Han

Ali Han

X: 249a

Yine ilân et ki her kim yalan söyler, iftira eder, kötülük düşünür ⁸⁷³ hattâ Padişaha el kaldırırsa onun lâyük olduğu ceza işte budur». Subaşılık(emâret-i leşker), naiblik ve hacibliği hep Suvar'a bıraktı. (⁸⁷⁴ Yetmiş yıl devletin başında muiluluk, büyüklük ve ululukla padişahlık etti. Kendi oğlu henüz küçük olduğundan amcasının oğlu *OSMAN HAN* ^{a 875} Külenk'de tahta geçti. Onbeş yıl padişahlık etti. Ölümünden sonra *ESLÎ HAN* tahta ⁸⁷⁶ oturdu. Yaşlı ve güngörmüş bir adam olduğundan dünyayı ayların ve yılların arşını ile ölçmüştü. Üç yıl sonra oğlu *ŞABAN* ⁸⁷⁷ *HAN*'ı tahta geçirdi. Şaban Han yirmi iki yıl padişahlık etti. Vefatından sonra oğlu ⁸⁷⁸ *BURAN* (Turan?) *HAN* ^a babasının yerine tahta geçti. *Onsekiz* sene padişahlık etti. *Buran Han*'ın ölümünden sonra oğlu ⁸⁷⁹ *ALÎ HAN* babasının yerine padişah oldu. *Ali Han Manda*(Mayda?) ^a ve *Yenikent*'de yirmi sene padişahlık etti. ⁸⁸⁰ Kendisi *Amuye Suyu*'nun bu tarafında ^a oturuyordu. *Amuye*'nin öbür tarafında *Ceyhun Irmağı* kıyılarında kalabalık kabileler oturuyordu. Onların önderi (moqaddem) birkaç bey (*Cend beyi*?) idiler. ⁸⁸¹ *Ali Han* kendi oğlu *KILIÇ ARSLAN*'ı kırkbine yakın atlı çıkararak o taraftaki kabilelerin idâresine memur etti ^a. Yüz seksen yaşında olan ⁸⁸² *Bügdüz Qardıçı*'yı ^a oğlunun doğrulukla iş görmesi ve *Qardıçı*'nin adaletinden ayrılmamasını *tenbih ederek* naib ve vezir olarak onunla gönderdi. ⁸⁸³ Oğlunun beline bir kılıç bağlayıp «adın *Kılıç Arslan* olsun» dedi. Onlar *Horasan*'a ⁸⁸⁴ vardılar ve birkaç yıl geçtikten sonra *Kılıç Arslan* bülûğ çağını geçirip delikanlı olmuştu. Hemen hergün günah, ve kötülükle ⁸⁸⁵ meşguldü. Geceleri beylerin kızlarının evine gidip onların ırzına geçiyordu. Beyler ise buna tahammül edemiyorlardı. Ona bu sebeple ⁸⁸⁶ «zalim *Şah-Melik*» adını verdiler. Hep berâber *Atabek Qardıçı*'nin yanına varıp ondan uzun boylu şikâyetle bulundular. *Qardıçı* da ⁸⁸⁷ ona pekçok nasihat etti ama, fayda vermedi. Nihâyet *beyler* hep berâber onu yakalamaya karar verdiler. *Şah-Melik* kaçıp *Irmak*'dan geçti ve *Bügdüz* ⁸⁸⁸ *Qardıçı* da ardından yola çıktı. *Ali Han*'ın huzuruna varıp oğlunun yaptıklarını bir bir anlattı ve dedi ki: «benim öğüt ve nasihatlarımı dinlemediğinden ⁸⁸⁹ böyle çirkin bir durum hasıl oldu; (yoksa) o küçüktür»

Ali Han «eğer oğlum bunları duyarsa yanına gelmeyip kaçarsın» diye düşündü ve ona «yalan söylüyorsun» dedi: «Bütün bu karışıklık ⁸⁹⁰ senden çıkıyor; o daha küçüktür». Şah-Melik babasının böyle söylediğini duyunca hemen gelip atı «teksemişi»^a yaptı (çöktürdü) ve babasının ayağını öpmek istedi. Babası ⁸⁹¹ başına bir tekme atıp «bu uğursuzu yakalayın» dedi. Onu yakalayıp hapsettiler. *Ali Han* Bügdüz Qardıçı'yı çağırıp kendisinden af dileyerek şöyle ⁸⁹² } dedi: «Bu çocuğu zincirlerle bağlayarak götür ve } diledikleri gibi öldürmeleri ve gönülleri ⁸⁹³ hoş olmaları için düşmanların eline teslim et». Fakat gece başbaşa kalıp birbirleriyle durumu danışıp kengeş ettiler: «Çocuğu bu şekilde götürmek iyi bir hareket olmaz. Hem de düşmanlara ⁸⁹⁴ verilir ve eğer onu öldürürlerse mağrur olacaklar, yaptıklarından vaz geçmeyeceklerdir. Uyuyan fitneyi uyandırıp, gelecekler ve seninle savaşımuharebe edeceklerdir ⁸⁹⁵. Çocuğu herkesin içinde yakalayıp zincire vurulmasını emrettin. En iyisi bugün onu bir yere gizle; ben de onların öfke ve ⁸⁹⁶ hiddetini yatıştırmak için gideyim ve diyeyim ki Ali Han oğlunu yakaladı ve size teslim edip ondan öcünüzü almanız için bana verdi. } ⁸⁹⁷ Şimdi herbiriniz kendi yerinize gidiniz. Eğer dinlemezler, baş kaldırmaktan vazgeçmezlerse hiç olmazsa oğlun sağ kalacak; onu askerle gönder de, bunları zorla yenerek itaat ettirip ⁸⁹⁸ baş eğdirsin.» Bu fikir Ali Han'a çok uygun geldi. Bügdüz Qardıçı'yı hemen sür'atli bir arap atına bindirerek yola çıkardı. Oğlanı da geceleyin ⁸⁹⁹ bir yere sakladı. Merv, Serahs ve Feramurzan^a taraflarındaki Oğuz boyları ve beyleri toplandılar. Bu beylerden bazıları ⁹⁰⁰ İran'a doğru ayrıлып gitmişlerdi. Qardıçı Merv sınırlarında onlara yetişince durumu izah etti. Beyler hep beraber «Ali Han oğlunu ⁹⁰¹ öldürmedikçe biz ona göç vermeyiz^a ve kendi yurdumuza da dönmeyiz» dediler. Beylerin önderi Qınıq Qazıgurt^b idi. Horasan şehirlerine, Buşeng ve Merv'e gönderdiler ⁹⁰² ve yıllık vergi istedi. Ancak ahali bundan kaçındı ve cevap olarak «aranızdaki çekişme ne vakit anlaşmaya çevrilir ⁹⁰³ ve Padişahınız belli olursa size vergi veririz» dediler. Böyle olunca Amuye'nin her iki tarafındaki halkı ve kabileleri göç ettirip ⁹⁰⁴ Mervdekilerle birleştirmek için

S: 323a

Ha: 390a

X: 249b

bin kişilik bir süvari birliği gönderdiler. Bu topluluğun beylerinden, geleceği ve gizli sırları bilen Amiran Kâhin^a adında bir fakih vardı. Qınıq⁹⁰⁵ Qazıgurt ona «bak bakalım, Ali Hanla yağı olmamızın *sonu* ne olacak» diye sordu. O bir saat kadaç düşündükten sonra «içinizden⁹⁰⁶ adalet, doğruluk, kahramanlık ve cömertliği ile tanınmış birisi çıkacak» dedi. *Onların içinde Keraküçi Hoca'*^a nın oğlu Toqsurmuş İçi(Elçi?) adında çadır iskeleti işleyen bir usta ve⁹⁰⁷ üç oğlu vardı: en büyüğü Duqaq^a, ortancası Tuğrul^b ve küçükleri Arslan^c. *Bu zat* o gece rüyasında göbeğinden sağlam gövdeli ve⁹⁰⁸ pekçok dal budaklı üç ağaç çıktığını gördü^a. Bunların tepesi göğe ulaşıyordu. «Asılları yerde, dalları gökte». *Rüyasını anlattığı* Amiran Kâhin ona⁹⁰⁹ «sakın bu rüyayı ve sırrı kimseye söyleme»; senin kaç oğlun var» diye sordu. O «üç» diye cevap verince Kâhin ona «her üçü de Padişah olacaklar» dedi. Bu ona inanılmaz geldi. O kadar fakir olmasına⁹¹⁰ rağmen, gitti, elinde olan iki üç çadırını sattı, birkaç koyun alarak sadaka etti. Onun her üç oğlu da bahadır, cesur ve kahraman⁹¹¹ idiler. Her türlü av işlerini iyi yaparlardı. Oğuz Beyleri onların iyi avcılık yaptıklarını görünce av beyliğini(kuşçılığı)^a onlara⁹¹² verdiler. Beyler bir defasında Herat, Gazne, Kirman ve diğer Horasan vilâyetlerine *elçi gönderip* vergi istediler. Tabii ki halk bunu yerine getirmedi. *Toqsurmuş'un oğulları arasında* Tuğrul⁹¹³ daha becerikli idi. Qınıq. Qazıgurt'a «bana bir miktar süvari verin, gidip müstevfi (yâni maliyeci) nin vergisini toplayıp getireyim» dedi. *Bunun üzerine* ona bin asker verdiler. O da önceden⁹¹⁴ etrafa elçiler gönderip «niçin verginizi vermezsiniz; işte karınca ve çekirgeler gibi asker geliyor» diye haber yaydı. Askerin herbirinin⁹¹⁵ çok delikli iki torbaya toprak *doldurmalarını* ve atlarını hızla sürmelerini emretti. Toprak *deliklerden* dökülünce öylesine toz-duman oldu ki, hava kararıp⁹¹⁶ gözler kamaştu. Elçiler etrafa daha kuvvetle «işte Sultan^a Tuğrul sayısız ve misilsiz askerle geliyor; sizi⁹¹⁷ mahvedip kadın ve çocuklarınızı da esir alacak» diye ilân ettiler. Tuğrul konaklanan her yerde *askerin* çok ateş yakmalarını emretti⁹¹⁸. Bu tür tedbirleriyle herkesin gönlüne korku düşürdü. Halk vergi ödemeyi kabul ettiler. «Asker gelmesin⁹¹⁹, onlar

Ali Han «eğer oğlum bunları duyarsa yanına gelmeyip kaçarsın» diye düşündü ve ona «yalan söylüyorsun» dedi: «Bütün bu karışıklık⁸⁹⁰ senden çıkıyor; o daha küçüktür». Şah-Melik babasının böyle söylediğini duyunca hemen gelip atı «tekşemişi»^a yaptı (çöktürdü) ve babasının ayağını öpmek istedi. Babası⁸⁹¹ başına bir tekme atıp «bu uğurşuzu yakalayın» dedi. Onu yakalayıp hapsedtiler. *Ali Han* Bügdüz Qardıçı'yı çağırıp kendisinden af dileyerek şöyle⁸⁹² dedi: «Bu çocuğu zincirlerle bağlayarak götür ve diledikleri gibi öldürmeleri ve gönülleri⁸⁹³ hoş olmaları için düşmanların eline teslim et». Fakat gece başbaşa kalıp birbirleriyle durumu danışıp kengeş ettiler: «Çocuğu bu şekilde götürmek iyi bir hareket olmaz. Hem de düşmanlara⁸⁹⁴ verilir ve eğer onu öldürürlerse mağrur olacaklar, yaptıklarından vaz geçmeyeceklerdir. Uyuyan fitneyi uyandırıp, gelecekler ve seninle savaşım muharebe edeceklerdir⁸⁹⁵. Çocuğu herkesin içinde yakalatıp zincire vurulmasını emrettin. En iyisi bugün onu bir yere gizle; ben de onların öfke ve⁸⁹⁶ hiddetini yatıştırmak için gideyim ve diyeyim ki *Ali Han* oğlunu yakaladı ve size teslim edip ondan öcünüzü almanız için bana verdi. ⁸⁹⁷Şimdi herbiriniz kendi yerinize gidiniz. Eğer dinlemezler, baş kaldırmaktan vazgeçmezlerse hiç olmazsa oğlun sağ kalacak; onu askerle gönder de, bunları zorla yenerek itaat ettirip⁸⁹⁸ baş eğdirsin.» Bu fikir *Ali Han*'a çok uygun geldi. Bügdüz Qardıçı'yı hemen sür'atli bir arap atına bindirerek yola çıkardı. Oğlanı da geceleyin⁸⁹⁹ bir yere sakladı. Merv, Serahs ve Feramurzan^a taraflarındaki Oğuz boyları ve beyleri toplandılar. Bu beylerden bazıları⁹⁰⁰ İran'a doğru ayrıлып gitmişlerdi. Qardıçı Merv sınırlarında onlara yetişince durumu izah etti. Beyler hep beraber «*Ali Han* oğlunu⁹⁰¹ öldürmedikçe biz ona göç vermeyiz^a ve kendi yurdumuza da dönmeziz» dediler. Beylerin önderi Qınıq Qazıgurt^b idi. Horasan şehirlerine, Buşeng ve Merv'e gönderdiler⁹⁰² ve yıllık vergi istedi. Ancak ahali bundan kaçındı ve cevap olarak «aranızdaki çekişme ne vakit anlaşmaya çevrilir⁹⁰³ ve Padişahınız belli olursa size vergi veririz» dediler. Böyle olunca Amuye'nin her iki tarafındaki halkı ve kabileleri göç ettirip⁹⁰⁴ Mervdekilerle birleştirmek için

S: 323a

Ha: 390a

X: 249b

bin kişilik bir süvari birliği gönderdiler. Bu topluluğun beylerinden, geleceği ve gizli sırları bilen Amiran Kâhin^a adında bir fakih vardı. Qınıq⁹⁰⁵ Qazıgurt ona «bak bakalım, Ali Hanla yağı olmamızın *sonu* ne olacak» diye sordu. O bir saat kadağ düşündükten sonra «içinizden⁹⁰⁶ adalet, doğruluk, kahramanlık ve cömertliği ile tanınmış birisi çıkacak» dedi. *Onların içinde Keraküçi Hoca'*^a nın oğlu Toqsurmuş İçi(Elçi?) adında çadır iskeleti işleyen bir usta ve⁹⁰⁷ üç oğlu vardı: en büyüğü Duqaq^a, ortancası Tuğrul^b ve küçükleri Arslan^c. *Bu zat* o gece rüyâsında göbeğinden sağlam gövdeli ve⁹⁰⁸ pekçok dal budaklı üç ağaç çıktığını gördü^a. Bunların tepesi göğe ulaşıyordu. «Asılları yerde, dalları gökte». *Rüyâsını anlattığı* Amiran Kâhin ona⁹⁰⁹ «sakın bu rüyayı ve sırrı kimseye söyleme»; senin kaç oğlun var» diye sordu. O «üç» diye cevap verince *Kâhin* ona «her üçü de Padişah olacaklar» dedi. Bu ona inanılmaz geldi. O kadar fakir olmasına⁹¹⁰ rağmen, gitti, elinde olan iki üç çadırını sattı, birkaç koyun alarak sadaka etti. Onun her üç oğlu da bahadır, cesur ve kahraman⁹¹¹ idiler. Her türlü av işlerini iyi yaparlardı. Oğuz Beyleri onların iyi avcılık yaptıklarını görünce av beyliğini(kuşçılığı)^a onlara⁹¹² verdiler. Beyler bir defasında Herat, Gazne, Kirman ve diğer Horasan vilâyetlerine *elçi gönderip* vergi istediler. Tabii ki halk bunu yerine getirmedi. *Toqsurmuş'un oğulları arasında* Tuğrul⁹¹³ daha becerikli idi. Qınıq, Qazıgurt'a «bana bir miktar süvari verin, gidip müstevfi (yâni maliyeci) nin vergisini toplayıp getireyim» dedi. *Bunun üzerine* ona bin asker verdiler. O da önceden⁹¹⁴ etrafa elçiler gönderip «niçin verginizi vermezsiniz; işte karınca ve çekirgeler gibi asker geliyor» diye haber yaydı. Askerin herbirinin⁹¹⁵ çok delikli iki torbaya toprak *doldurmalarını* ve atlarını hızla sürmelerini emretti. Toprak *deliklerden* dökülünce öylesine toz-duman oldu ki, hava kararıp⁹¹⁶ gözler kamaştı. Elçiler etrafa daha kuvvetle «işte Sultan^a Tuğrul sayısız ve misilsiz askerle geliyor; sizi⁹¹⁷ mahvedip kadın ve çocuklarınızı da esir alacak» diye ilân ettiler. Tuğrul konaklanan her yerde *askerin* çok ateş yakmalarını emretti⁹¹⁸. Bu tür tedbirleriyle herkesin gönlüne korku düşürdü. Halk vergi ödemeyi kabul ettiler. «Asker gelmesin⁹¹⁹, onlar

vergi verecekler» diye elçiler gönderdiler. *Tuğrul* halktan mal ve parayı tamamen alıp geri döndü. *Bu başarısı* üzerine çadır ve yurtlarını kurup onu kendi bey (emir) ve ⁹²⁰ şahları^a yaptılar. Bu hay-huy sırasında Bügdüz Qardıcı geldi. *Oğuzlar* Tuğrul'u kendi beyleri yapmışlardı. Onu Tuğrul'un yanına ⁹²¹ götürdüler. Tuğrul'un heybeti ve büyüklüğü Qardıcı'nın kalbine işledi. *Tuğrul* «senden birşey soracağım, yalnız doğru söyle» dedi. O da «söylerim» dedi ⁹²². *Tuğrul* «buraya niçin geldin?» dedi. *Qardıcı şöyle* cevap verdi: «Ali Han Şahmelik'i yakalayıp intikamınızı almanız diye, yanımıza getirmem için bana teslim etti. Şimdi ⁹²³ yolda, Carkend ^a vilâyetindedir; hemen erişir». Tuğrul «eğer doğru söylersen benden kurtulursun, yok eğer değilse, yapacağım ⁹²⁴ işkencelerle öleceksin» dedi. *Bunun üzerine* Qardıcı korkup vaziyetin gerçek şeklini anlattı. Tuğrul Qardıcı'yı hapsedip birkaç ⁹²⁵ kişiyi korumak için yanına verdi. Onaltı bin askeri oraya bırakıp «yerinizden sakın ayrılmayın» dedi. Ondörtbin kişi ⁹²⁶ seçip bunun altı binini, sağ taraftaki iki dere arasında pusus kurması için kardeşi Tuqaq'ın *emrine* verdi. Altı binini de küçük kardeşi ⁹²⁷ Arslan'a verdi ve onu da sol kolda pusuya soktu. Tuğrul *kendisi* iki bin kişi ile Şah-Melik'in yirmi bin kişilik ordusu ile karşılaştı ⁹²⁸. *Tuğrul geri çekilip* pusuların hizasına gelince, kardeşleri pusudan saldırdılar ve yirmi bin kişiyi ortalarına alarak pekçoğunu ⁹²⁹ öldürdüler. Şah-Melik'i birkaç büyük beyi ile berâber yakalayıp galib ve muzaffer olarak döndü. ⁹³⁰ Şah-Melik'i askerinin içinde iki parçaya ayırdılar. Tuğrul şöyle dedi: ⁹³¹ «Kim padişah olursa iyi gelenek ve görenek kurması gerekir. Şah-Melik kötü hareketlerinin cezasını ve çirkin davranış ve suçlarının karşılığını buldu». Ali Han Tuğrul'un sultan olup Şah-Melik'i öldürdüğü haberini duyunca üzüntü ve kederinden hastalanıp ⁹³² iki sene sonra vefat etti ve saltanat Tuğrul'un üzerinde kaldı. Etraf ve çevre ülkelere elçiler gönderip *devleti* adalet, ⁹³³ doğruluk ve iyilik esasında kurdu. *Dünyanın* dört köşesinden vergi topladı. Büyük kardeşi Tuqaq'ı Gazne ve o yöreye hükmetmesi için gönderdi ⁹³⁴. Küçük kardeşi Arslanşah'ı Rum ve ona komşu yerlerin beyliğine tâyin etti. O Ermen ülkesine gelince beylerinden II Arslan Şah'ı ⁹³⁵ Ermen

S: 323b

X: 250a

Ha: 390b

Tuğrul

Tuqaq
Toquz Yavquy
Saman Yavquy

Ağım Yavquy
Kökem Yavquy

*Ulkesi Beyliğine gönderdi. Gürcü diyârının vergisini toplamayı da ona verdi ve Kılıç Arslan Sultan'ın^a hizmetine gönderdi. O Rum'a gitti ve⁹³⁶ bütün Rum ülkesini savaşıarak zaptetti. Her yıl Merv'e, kardeşi Sultan Tuğrul'a vergi gönderdi. O yirmi⁹³⁷ yıl, Peygamberimiz SA.'in peygamberliğine kadar padişahlık etti^a. Vefat edince kardeşi (TUQAO) onun yerine⁹³⁸ geçti. Yedi yıl da o padişahlık etti. O ölünce (TOKUZ YAVQUY)^a u padişahlığa getirdiler. Bu⁹³⁹ uygurca bir addir. O oniki yıl padişahlık etti. Ondan sonra (SAMAN YAVQUY)^a u, yâni âsilzâdeyi⁹⁴⁰ Maverâünnehr'de padişahlığa oturtular. *Samaniler* tarihinde ona Saman Huda derler ki, bütün Samanîların atasıdır. Ondan sonra (AĞIM YAVQUY)⁹⁴¹ bir yıl padişahlık etti. Ondan sonra KÖKEM YAVQUY padişah oldu. O henüz küçüktü. Memleketin Kara-şit adında bir düşmanı vardı⁹⁴². Beyler memleketin idaresi için gereken hükümleri veriyorlardı. Birden Kara-şit asker çekip çetin savaşlar yaptı. Öyle ki Kökem⁹⁴³ Yavquy zor ve güç durumda kaldı. *Düşmanlar* hatta evinin kapısına kadar yağma ettiler. Beşikte bulunan kardeşini esir alıp götürdüler⁹⁴⁴ ve olcay toplamakla meşgul oldular. *Kökem Yavquy'un* askeri tekrar kuvvetlendi; gayret, hamiyet, istek ve mertlikle kadın erkek toplanıp⁹⁴⁵ Kara-şit'in ardından gittiler. Onları yenip bozguna uğratarak geri döndüler ve Padişahlık işleriyle adalet ve doğrulukla uğraştılar⁹⁴⁶. *Esir götürülmüş olan* küçük kardeşi birkaç sene sonra *ağabeyine* şöyle haber gönderdi: «Ben artık büyüdüm ve erkeklik çağına vardım. Asker göndermen gerekiyor⁹⁴⁷. Onların yardım ve desteğiyle bunları yenelim ve ben de kendimi bunlardan kurtarayım». Kökem Yavquy oraya bir ordu gönderince, Kara-şit'in askerleri ile karşılaştılar. Kökem Yavquy'un kardeşine⁹⁴⁸ orada Serenk adını vermişlerdi. Onların arasından sıyrılıp kardeşinin kuvvetlerine katıldı. Ordular çatışınca taraflar arasında büyük bir⁹⁴⁹ savaş oldu; *her iki taraftan* çok insan ölüp yaralandı. Neticede geri çekildiler. Ordu karargâha varınca Serenk kardeşinin huzuruna gelip yer⁹⁵⁰ öptü ve başından geçenleri anlattı: «Bana orada serhenklik(alaybeyi, çavuş?)^a ve eşik ağalığı yapmamı emretmişlerdi.» Kökem Yavquy «burada da aynı görevi yap» buyurdu⁹⁵¹.*

Serenk
Sübektekin
Mahmud
Mes'ud

X: 250b

Kökem Yavquy yirmi yıl padişahlık etti ve ansızın öldü. Serenk kardeşinin cesedini bir tabuta koyarak ^a bir yıl ⁹⁵² hasta diye bekletti ve kendisi kapıda durup memleket işlerini gördü. Bir yıldan sonra beyler toplanıp geldiler ve Serenk'e şöyle dediler: ⁹⁵³ «Bir yıldan beri sen hükmediyorsun; kardəşin eğer yaşıyorsa onu bize göster. *Yok* eğer ölmüşse gizlemek niye? Sen kendin ⁹⁵⁴ tahta geçersin». Serenk onların kendi padişahlığına razı olduklarını anlayınca ağlayarak «kardeşim bir yıl oluyor ki ölmüştür ⁹⁵⁵; ölkemizin düşmanı çok olduğundan bu olayın duyulmasını istememiştim» dedi. Sonra kardeşini dışarı çıkarıp toprağa verdiler ve kendisi ⁹⁵⁶ Padişahlığa geçti. On yıl padişahlık etti. Nihayet vefat edince, ondan sonra oğlu (SÜBEKTEKİN) padişah oldu ⁹⁵⁷. Ondan sonra oğlu MAHMUD SÜBEKTEKİN ki, Qayı soyundan ^a ve neslindedir. Ondokuz ⁹⁵⁸ idi ve yıl padişahlık etti. Bazı Hindistan şehirlerini aldı. Bunun tarihinin hikâyeleri daha önce geniş olarak geçmiştir. Ondan sonra ⁹⁵⁹ oğlu MES'UD *padişah oldu*. O kış mevsiminde kışlamak için Cürcan ve Mazenderan'a geldi ^a. Tuğrul Sultan'ın yakınları ^a ve akrabaları ⁹⁶⁰ Qınıq Selçuk'un evladı ve uruğu Çağrı-Bek ve Davud Merv, Belh ve Herat vilâyetlerini istilâ etmişlerdi. Sultan Mes'ud onlardan vergi isteyince vermediler ⁹⁶¹ ve cevaben «*Biz* ancak kendimizden olanlara vergi veririz; } çünkü biz de Padişahlar soyunuz» dediler. Mes'ud Şah bu yıl kışlamak için Cürcan ⁹⁶² ve Mazenderan'a gidince Çağrı-Bek ve Davud varıp Mahmudluların Gazne başşehirini almak üzere kengeş yaptılar. Mes'ud bu ⁹⁶³ durumu haber alınca otuzbin süvari ile gelip Merv şehrini kuşattı. Qınıq Selçuk'un oğulları yardım için dışarıya elçiler gönderdiler ⁹⁶⁴: Boyunlarına kefen bağlayıp «işte *sana* hizmet arzusu gösteriyoruz» diyerek o gün tuzgu ve tagar ^a vergisini *Mes'ud'a* gönderdiler. *Giden* elçi ⁹⁶⁵ ve habercilere «Mes'ud'un ordugâhı nerededir ve ne durumdadır, iyice dikkat edin» diye talimat verdiler. Onlar iyice ⁹⁶⁶ araştırıp inceledikten sonra *öğrendiklerini* bildirdiler. *Çağrı-Bek* her kapiya tam teçhizatlı yüz süvari bıraktı ve onlara «gece yarısı ⁹⁶⁷, mü-nâcaat ^a sırasında tetikte olacaksınız; her berâber çıkıp yağının üzerine gece baskını yapacağız» emrini verdi.

Gece müezzin münâcaatda ⁹⁶⁸ «Ey Davud, seni bu yer-
yüzünde kendime halife yaptım» ^a âyetini okudu. Da-
vud bunun ne demek olduğunu sordu. *Öğrendikten*
Ha: 391a sonra bunun kendisi için iyi bir talih olduğunu anla-
yıp tekrar kulak verdi ⁹⁶⁹. Hâfız diyordu ki: «(Ey Al-
lah'ım), Sen dilediğini yükseltiyor, istediğini yere çalı-
yorsun. Hayır Senin elindedir. Sen herşeye kaadirsin» ^a.
Davud bu âyetin de mânâsını ⁹⁷⁰ sorup öğrendi, onu da
hayırlı sayıp gönlü pekleşti, cesâreti arttı. Kardeşi Çağ-
rı-Bek'e ^a haber verip birlikte yürekleri pek ⁹⁷¹, içleri
tertemiz şehirden çıktılar ve birkaç yönden düşmanın
üzerine atıldılar. Askerler hemen Mes'ud'u yakalayıp
Davud'un yanına ⁹⁷² getirdiler ve ona teslim ettiler.
^a Selçuk, Qımq boyundan olup Türk padişahlarının çar-
dır iskeletini yapan Keraküçi Hoca'nın oğlu Toqsurmuş
soyundandı ⁹⁷³. Keza Sultan Muhammed Harezşah'ın
en eski ceddî de Nuştekin Gurça ^a olup Oğuz soyun-
dan ⁹⁷⁴ Beğdili evlâdındandır. Nuştekin Selçuklu sul-
tanlarının hizmetinde bulunanlar arasında idi. Oğuz
soyundan padişahlar beş evlâdın *neslinden* gelir ⁹⁷⁵ :
Birincisi Qayı, Yazar, Eymür, Avşar ve Beğdili ^a. Bu
boylardan başkasından padişah gelmemiştir. SALGUR-
LULARIN HİKÂYESİ ⁹⁷⁶ de şöyledir ^a : Şah-Melik'in
beylerinden Qınıq Qazıgurt'un nökerlerinden Salvur
(Saluvur?) Dikli adında bir bey vardı. Yine derler ki
Şah-Melik'in ⁹⁷⁷ bozguna uğradığı sıralarda bütün
Oğuz beyleri Merv'de toplanmışlardı. Salvur kendi ka-
bilesinden onbin atlı ile birlikte göç edip Horasan sı-
nırlarına ⁹⁷⁸ geldi ve Quhistan, Tabes ve Isfahan taraf-
larını yıllarca yağma etti. Nihayet Selçuklular bu ülke-
yi istilâ ⁹⁷⁹ ettikleri sırada bu Salvur onlarla birleşti ve
uzun süre onlara yardım etti. Sonunda onun çocukları
Fars tarafına gittiler ve ⁹⁸⁰ o diyârı aldılar. Tarihte
Salgurî de denilen Fars Atabekleri de onların soyun-
dandır. adında bir başka Oğuz beyi de ⁹⁸¹
bin atlı ile Ceyhun'un öte tarafında yurt tutmuştu.
Kışlak ve Yelâlık(yaylak?) için Balqan dağlarına ve ke-
za ⁹⁸² Horezm sınırlarına gitti. Onun çocukları Qutluğ-
Bek, Qazan Bek ve Qaraman Bek'dir ^a. Onların soyları
hâlâ da devam eder. Rum Türkmenleri ⁹⁸³, Karaman,
Eşref ve diğer *Türkmenler*, Selçuklu Sultan Tuğrul
Rum'a gittiği sırada yanında olan yirmibin türkmen-

Selçuk

**Sultan
Muhammed
Harezşah**

Salgurlular

dir ⁹⁸⁴. *Tuğrul* geri döndüğü zaman onlar orada yerleştiler. Onların beyi ve önderi Qınıq soyundan Arslan Sultan ^a idi ⁹⁸⁵. Keza Oğuzların parçalanıp dağıldıkları sırada Şahmelik'in Yazır boyundan bir Beyi ve Ali Han oğulları Qayaşgul ve Velihan(?) ^a ⁹⁸⁶ Yazır tarafına gittiler; yer ve yurt olarak Hisar Taq'ı ^a seçtiler ve orada yerleşip oturdular. Hâlâ onların evlâd ve ⁹⁸⁷ ahfâdı o diyarda mevcuddular.

⁹⁸⁸ Oğuz ve onun ahfadının ahvali ve açıklaması, Türk Sultan ve ⁹⁸⁹ hükümdarlarının anılması, Allah'ın yardımı ile tamam oldu.

NOTLAR

3a — Nüshalarda, *اولجای* ve *بولجای* şekillerinde yazılan bu ismi Olcay okuyorum. A g'da Amılca ve Alınca *املجہ، النجہ* şekillerinde geçiyor.

4a — Z. V. Togan, *Türkîli Tarihi*, s. 14'de zikredildiği gibi, Balhaş gölünün kuzeyindedir. Ortak ve Kürtak şekliyle Temur'un seferlerinde de zikredilmiştir. (ZN, I, 470). Ortaq, Sarısu başında, Karkaralı Akmula sancaklarında, Sarısu Camansu ve Manaka nehirleri arasındadır. A g bunları Ulutav ve Kiçitav ile karıştırmıştır. Ç. Velihanov (yeni tabı I, 142, 647) da Sarısu-Çanarık demiryol istasyonlarının 8 km. güneyinde gösterilmiştir ki yanlıştır.

4b — O D'da Ortaq Yafenç (İpanç = *امانچ*) şehri ile bağlı olarak gösterilmiştir ki, bu şehir şimdiki Ayagöz-Sergiopol şehri civarında yahut da yerinde olmuştur. Kaşgarlı'da ve Cuveynî'de Yafenç diye yazılan bu şehir isminin türkçe telâffuzu Yapanca olmuştur. Bu isim Yapan (belki de Çapan) satan tacirlerin bir kolonisi demek olsa gerek. Bunların bir kısmı Ortaasya'dan gelen Şelci, yani «şal satan şehri» ahalişi gibi Kazan ve Bulgar taraflarına yerleşmişler ve isimleri Şelci. Yapanca telâffuz edilmiştir.

4c — Burada R ş, muhakkak ki kitabın aslında doğru olarak Karakum diye yazılan ve şimdiki Kazakistan'ın Arqa denilen bölgesinde Borsuq çölünün bitişindeki yeri. Moğolistan'daki Karakurum ile karıştırmıştır. Burada köşeli parantez içine alınan kısım R ş'nin ilâvesidir ki, bundan sonra da onun ilâvesi tahmin edilenler böyle yapılmıştır. Borsuq'un Karakum'un yeri, Velihanov'un naşirleri tarafından doğru tesbit edilmiştir (Soçeneniya Çokana Velixanova, yeni tabı, I, 648).

5a — Qarı Sayram, bugün Sayram ismiyle maruf şehirdir. Qazıgurt aynı isimle maruf dağ ve kasabadır. İsmail Ata, *Hadiqat ül-Arifin*'de Sayram ile İsficab'ı iki komşu şehir olarak zikreder. «Qarı» eski demektir ki, belki de Eski Sayram ve Yeni Sayram olmak üzere iki Sayram olmuştur. [Fakat ilerde, st. 830 da, burada sadece Talas diye geçen şehir Qarı Talas olarak zikredilecektir.] Sayramlı Türkler Ural dağlarına da gelip yerleşmişlerdir ki, kasabaları bugün Sayran ismiyle marufdur. Reşideddin'in yeni rusça tercümesine haşiyeye yazarlar (I, 78) ve Velihanov'un naşirlerinin notlarını yazarlar Qazıgurt'u Qarı-kurt şeklinde yanlış okumuşlardır. Ahmed Yesevî'nin Qazıgurt'a mensup olan halifesi İsmail ve İshak Ata'lar kendi nisbetlerini *قصرنی* şeklinde yazmışlardır. (*Hadiqat ül-Arifin*, Kâbil Umumî Kütüphanesi yazması, daha numaralanmamış.)

6a — «Quncı», Çoçi Han'ın Orda adlı oğlunun oğludur. Kubilay-Kaydu savaşlarında Kaydu tarafını tutmuştur (Reşideddin, Xet. tabı, I/1, 81, 178; II, 66; Alizâde neşri, I, 469; Blochet neşri, 93-98.) Quncı yahud Qoyunçı İlhanlı Argun ve Gazan Hanlarla çok dostâne münâsebetlerde bulunmuştur.

7a — ON'de Yavqu, Yavquy, Yavgu şekillerinde yazılan bu isim, hiç şüphe yok ki «Yabgu» lâkabının kendisidir. Bu isim Yüeci ve Efdalit kral lâkapları sıfatıyla onların sikkelerinde «Zafoy» ve «Zaooy», Karuşti yazısıyla «Yavuga» şekillerinde yazılmıştır (Marquart, *Chronologie der alttürkische inschriften*, 1898, s. 69; Komanen, 214; F. Altheim, *Hunnen*, V, 311). Bu ünvanın Kimäk ve Tatarlarda kullanılan şekli *بیوی*, yani Yabbyu olmuş. Suriye Aksungurlarında *جیوگا* Cıvga şeklinde olmuş (Reşideddin, *Câmi'üt-Tevârih, İsmâilîler kısmı*, Denis Pujuh neşri, Tahran, s. 220). Cıvga ve Cebba

جفا، جيا şekilleri de var. Çengiz Han'ın ecdadı, yâni Karatatar prensleri Çinlilerce «Cavu» çoğulu «Cavut» (Reşideddin, Fevaid-i Sultaniye'de جاوت قوری ; bu Pelliot, Camp. 192-207 de izah edilmemiş) Aktatar prensleri de «Tekin» çoğulu «Tekit» (تکیت قوری) tesmiye edilmişlerdir.

Bu ünvanın telâffuz ve yazılış şekilleri, herbiri başka aşıldan gelmiş gibi görünce derecede türlü ve farklıdır: Yavqu, Yabgu, Cabgu, Şaba, Şauvu, Caba, Cavga, Cefga, Yabagu; A g'de birkaç türlü yazılmış: Baquy (bu Yaquy olmalı), Yavı, Yavlı. Kâşgarlı'ya göre Cefga «köy kâhyası ve subaşı» demektir. O halde bu şeklin toptan mânâsı idare edenleri, reisleri Padişah'dan köy kâhyasına kadar ihtiva ediyor. «Yabgu» iş yapmak, örtmek, himaye etmek mânâsıyla «Yab+gu» şeklinde çıkan bir Türkçe ünvanıdır. A g'de bunun mânâsı olarak «il ulusu, önderi, başı» veriliyor ki, R ş de de hemen aynıdır: Halkın önderi.

Dib veyâ Dhib kelimesi ise, «diva» Tanrı ve Padişah anlamında hindçe bir kelimedir. Eski Türklerdeki «Şad» kelimesi de hindçeden gelmiş görünüyör.

8a — Bunlar nüshalarda (Ha ve S) قرخان، اورخان، کرخان diye sıralanmaktadır. Oğuz evleneceği sırada, büyüklük sırası böyle değil. Onda Qarahan'ın dışında en büyük Küz-Han, ikincisi Gür-Han, en küçükleri Or-Han. [Acaba Qarahan kardeşlerin en küçüğü mü idi?] Sonuncu isim bazı nüshalarda ve Oğuz'un kayınpederleri sırasında کرخان şeklinde yazıldığından Küz-Han okumayı tercih ettim; fakat bu kıraatin tam doğru olduğuna da kani değilim. Şerefeddin Yezdi Zafernâme mukaddimesinde ve A g'de Kara-Han ile üç kardeşinin babası Moğol, onun babası Alınca Han, onun babası Gur-Han (A g : de Kök) onun babası Dhib-Yavgu ve onun babası Amılca bn Yafeth.

13a — [Oğuz imlâsı iki çeşit: Umumiyetle اغوز ; bazen de اوغوز şekli kullanılmış.]

15a — «Bârgâh» Padişahların çadır sarayı; [Asım Efendiye göre «otağ» tâbir edilen hayme-i selâtin].

16a — R ş'nin bazı nüshalarında bu isim اغور yâni Oğur şeklinde yazılmıştır. Uluğ beyin kütüphanesinden çıkan P ve S nüshalarında çoklukla böyle yazılması, bir ihmal olmasa gerek. [Ha ve X nüshalarında ise, umumiyetle hep noktalı yazılmıştır.] Burada Oğuz'a «ben bârgâhda, yâni padişahın çadır sarayında doğdum; adımın Oğur olması gerekir» sözü nisbet edildiğinden bu sözün Oğur olması da mümkündür. Kâşgarlı'da oğur, hayır, bereket ve devlet (I, 53); H. Kazım'da ise talih, kuvvet, ikbal, eşref i saat, uğurlar ola. O D U ve A g de ise hep Oğuz'dur. Oğuz şekli, büyük Hun devleti kurulduktan sonra umumîleşmiş görünüyor. Onlarda «denir» değil, «deniz» denilmiş. 760 senelerine ait Moyunçur kitâbesinde On Uygur kavminin yüz yıldan beri Selenge havzasında yaşamakta olan Tokuz-Oğuzlar üzerinde hükümlerlik ettikleri kaydedilmiştir. Demek Tokuz-Oğuzlar orada 660 senelerinde isimleri «z» ile söylenen bir kavimdirler. O tarihten önce hep «Ogur» ismi kullanılmış. 461 ve 465 de Bizans kaynakları «Sarayugur» lardan bahsetmişler. Aynı tarihlerde Sabir ve Ağaçeriler Uğurları takiben Gökçe-göl taraflarına geçiyorlar (J. R. Hamilton, Tokuz-oguz et On-Uygur, JA, 1962, pp. 35, 39, 50). Sabir ve Avarların batıya muhaceretleri ile müvazi olarak Onogur ve Toqurogurlar da hicret etmişler. İşte o tarihten sonra isimleri «Oğuz» olarak, yâni «z» ile söylenen Türkler bugünkü Kazakistan'da ekseriyette olmuşlar. Oğuzlar İran destanı, Ptolemaios ve el-Birunî'ye göre Oğuz, Alan ve Peçenekler

Aral gölü taraflarında yaşamışlardır. Ptolemaios'un yaşadığı milâddan sonraki ikinci asırdan sonra bütün Kazakistan «z» ile konuşan Oğuzların ülkesi demek oluyor.

23a — Oğuz'un ve gelinlerinin hayatı, su kenarında çamaşır yıkamak gibi, basit köylü hayatı olarak tavsif edilmiştir.

26a — Bu bir arkaik tâbir olsa gerek. Saçları tutan «diadem», Greko-Baktria, Kuşan kralları, Göktürk ve Uygur Hanları, Karluk Yabguları ve Çengiz Han'a ait resimlerde görünüyor. [Fakat bu parça R ş'nin ilâvesi olmalıdır.]

28a — Burada S nüshasında bir satır karışmış; Metin Ha ve X ye göre tercüme edildi. Onun için satır numaraları karışıktdır.

30a — **كاس داشتن** ve **كاس گرفتن** ve türkçe «ayak». Birisinin şerefine verilen içkili ziyâfet ve teşrifat. Minyatürlerde de tebarüz ettirilmiştir. «Ayak» için bk. G. Doerfer, II, 171-172. Asım Efendiye göre ayaklı şarap kadehine «ayağ» denir.

41a — Nüker kelimesi için bk. Doerfer, I, 521-526. A g de aynı kelimeyi kullanmış, yâni asker ve maiyet.

42a — Burada ölenler arasında Or-Han'ın yâni sevdiği karısının babası yok; A g bu iç savaş hakkında biraz daha geniş bilgi veriyor (st. 229-237): Oğuz'un küçük hatunu, Kara-Han'ın Oğuz aleyhindeki hazırlıklarını öğrenince «Oğuz'a birini gönderdi. Oğuz Han da bu sözü işittikten sonra İl'e adam gönderdi: Atam çeri toplayıp beni öldürmeye hazırlanıyor. Beni seven bana gelsin, atamı seven ona gitsin dedi. Elin çoğu Kara-Han tarafına vardı; azı Oğuz Han'ın yanına toplandılar. Kara-Han'ın kardeşlerinin hayli çok çocukları vardı. Onların Kara-Han'dan ayrılacakları kimsenin aklından geçmezdi. Onların hepsi Oğuz Han'ın yanına geldiler. Oğuz Han onlara Uygur adını koydu».

44a — Yâni Orhun nehri üzerindeki Karakurum şehri ve mntıkasının öte tarafları. Acaba bu R ş'nin ilâvesi midir? Zira Karakurum şehri, eski Uygur paytahtı Karabalgasun yanında Ogeday Han tarafından kurulmuştu. Fakat yer ismi olarak Karakurum daha önce de vardı; sonra bu kurulan şehre ad oldu. «Kurum» kelimesi siyah kaya ve kale demektir: Bk. Doerfer, III, 460.

46a — Burada Türkistan, Oğuz'un oturduğu Batı Türkistan, Kazakistan mntıkası demektir.

47a — Metinde Ha: **وَعَلَا** X ve S'de **وَعَلَا** , lâkin elbette **وَعَلَا** demektir.

48a — Bu kelime **مووال** şeklinde yazılmış. Reşideddin'in eserinin başka yerlerinde açıkladığı **مناك اول** kelimesi, **مووال** şeklinde yazılmış. Berezin «Moval», «Moğal» demektir demiştir ki, A ş'nin metnine aykırıdır. Fakat burada ilk kelime şark türkçesince «m» ile yazıldığı halde, «ol» kelimesi, «bol» yerine oğuzca olarak «**اول**» yazılmıştır. Bu Mungol ismi A g (st. 158, 163) de Oğuz Han'ın dedesi olarak zikredilir. «Moğol» bir Han ismi, «Mung-ol» ise bir kavim ve sülâlenin ismi sayılmış olacak. Mungollar Cuveynî'nin zikret-

tiği eski Uygur kitâbesinde Kırgızlarla birlikte zikredilmiş. Zaten üç Han'a nisbet edilen «Mungol»lar hep Yenisey ve Selenga nehirlerinin başlarında görülmüyorlar. Bunu Prof. Vasiliev de böyle izah etmiş.

49a — Bununla insanların köpeğin yardımıyla geçindikleri Kuzey Sibirya'nın avcı kavimleri kasedilmiştir. Zaten yukarda zikredilen Uygur rivâyetinde Mongollar ve Kırgızları idareye memur edilen Sunqur Tekin'in ismi bir av kuşunun adıdır. Çengiz Han'dan sonra «Moğol» ismini alan Amur nehri Şivey kabileleri, Baykal gölünün güney ve batısına, milâdî X. yy. başlarında Orhundaki Kırgız devleti yıkıldıktan sonra kalabalık küteler halinde göç etmeye başlamışlardır. Onların aşağısı yuvarlak kazanları, o tarihten başlayıp buralarda toprağın malı olmaya başlamıştır. Mongollar ve Kurıkanların kazanlarının dipleri düz idi (A. P. Okladnikov, *Philologia-Istoriya Mongolskix narodov*, Moskva 1958, s. 202-213).

Çengiz'in cediti Qabul Kağan zamanında türkçe «Qamug Mongol» ismini taşıyan ve Börçeğinlerin idaresinde bulunan kabileler ve Taycütler, zannederim ancak Okladnikov'un arkeolojik buluntularla tesbit ettiği devirden, yâni X. asırdan başlayıp moğollaşmaya, yâni Şivey dili ile konuşmaya ve onları kendi camiaları içine almaya başlamışlardır. Carpini ve Rubruque ise «Su Mongol»lara da «Moal» demişler: Carpini: «Su Mongol id est aqua tici Mongol». Rubruque: «Su Mahal hoc est Moal aquarum». Bunlar Amur nehri ortalarında yaşıyorlardı. Çinliler onlara Shsi-Tata demişler. Çengiz ve oğulları onları kendilerinden saymamışlar ve Ogeday Kaan bunları asker göndererek cezalandırmış (Bretschneider, *Med. Resch*, II, 175, 395; Cuveynî/J. A. Boyle, p. 196). Halbuki Tangut ve Tibetlilerle komşu olan Karatatarları Çengiz kendilerinden saymış ve Tangutlara karşı büyük seferlerine girişmeden önce, 1209 da bunları kendi askerleri sayıp Tibetlilere karşı göndermiş. Hsining'deki «Mongur»lar kendilerini Börçeğinlerin tebaası saymışlar ve aralarında Börçeğinlerin bir kısmını barındırmışlardır.

Bu Mongol-Moğol meselesi karışık kalmakta devam ediyor. Fikrimce bu iki isim de «Ogur» ve «Uygur» isimleri gibi bir asıdan olmakla berâber asırlar geçince birbirindeñ uzak yerlerde yaşyarak ayrı mânâlar almışlar. Moğollar da Tatarlar gibi, kısmen batıda, Eftalitler ülkesinde görülmüşlerdir. Oğuz Han'ın büyük cedlerinden birinin ismi sıfatıyla ON'ye girmişler ve Tatarların düşmanı sayılmışlardır. Mongollar ise kuzeyde Kırgızların, güneyde (Hsining taraflarında) Karlukların komşuları olmuşlardır. Mongollar muhakkak ki bizim bilmediğimiz bir tarihte Türkistan'da büyük bir hezimete uğratılıp bir kısmı Sibirya ve Yenisey başlarına gelerek kuzeyin köpek derisi giyen ve avcılıkla uğraşan kavimlerine karışmışlar; bir kısmı ise Amur nehri ortalarına kadar atılarak Su-Mongol ismini almışlardır. Oğuz Destanı ise onların doğuya Oğuz Han tarafından atıldığını söylemektedir. Şivey kabileleri üzerinde hâkim olan Börçeğin, yâni Börü Tekin sülâlesinin, yâni sonradan Moğol ismini alan ve Şivey kabilelerine de kendi ismini veren Moğol Hanlarını, bu destanları anlatan Türkmenler Oğuz Han ile aynı nesilden ve Oğuz'un amcaları olarak tanımışlardır. Oğuz Han'ın bu amcaları, ona mağlup olarak doğuya hicret etmelerinden evvel, şimdiki Zereşan sahasında oturmuş gösteriliyor.

51a — Bu sözler, asıl Oğuz destanının daha bir hayli tafsilâtlı olduğu halde, bu tafsilâtın alınmadığını gösteriyor. Herhalde Oğuz destanının halk ağzında söylenen rivâyetlerinde bu tafsilât bulunmuyor.

52a — Göktürk, Karluk hükümdarlarının yüksek dağlarda yaşadıkları telâkki edildiğinden, Hükümdarın karargâhından kalkıp bir sefere çıkmasını, şehirlere gelmesini «Han indi» tâbirile ifade etmişler. Farsçada Türk Hakanları için فروآمد veyâ arapçada المنذر tâbirleri aynı mânâyâ gelir.

53a — Uygurların menşe hikâyelerinin en eskisinin bu hikâye olduğuna kaniim. Yâni Uygurlar Şarkî Türkistan'a, Moğolistan'a geçmeden evvel Zerefşan havzası ile Talas havzası arasında yaşamışlar. Ptolomaïos'un milâdî II. yya ait kayıtlarındaki «Uyxardes» ismi de, Uygurların milâd sularında Tanrı dağlarının orta kısımlarında yaşadığını gösterebilir. O D, Oğuz'un babası ve amcaları ile savaşı sırasında, muhtemelen Semerkant, Buhara ve Talas mıntıkasında yaşayanların Oğuz'a uyarak ona yardım ettiklerini anlatmaktadır. A g'deki şekli için bk. Not: 42a. Uygur kelimesinin menşesine dair kayıtların diğer bir kısmı Clauson (The name Uyğur, JRAS, 1963, 3-4, pp. 140-149) ve G. Doerfer (II, 166-169) tarafından toplanmıştır.

56a — Qanlı menşe hikâyesi, A g ve O D U'ya göre Oğuz Han'ın şark seferi dolayısı ile bahis konusu olmuştur. Kanlı kelimesi için bk. Doerfer, III. 531-533. Kelimenin aslı «qan» yahud «qanq»dir. Qanlı veyâ Qanlı arabalı demektir. Yâni Kıpçakların arabalı olan bozkır zümrelerinin umumî ismidir. Türklerde arabanın tarihi için bk. Barthold, Soçineniya, IV. 406-408. Ha ve X nüshalarında bu olaya dair minyatürler vardır.

56b — Burada «Temacamişi» tâbiri kullanılmış: Bk. Doerfer, I, 255: bir iş için mücâdele, isyan, çekişme. Anlaşıyor ki, Sayram ve Talas taraflarındaki Kanglı ve Uygurlar Oğuz'un yakınları ve müttetikleri idiler. Fakat nedense bunların isyân ettikleri görülüyor. A g'de bu isyân yoktur, lâkin Kara-Han'ın taraftarlarıyla hemen her sene çarpıştığı zikredilir.

61a — Yukarda zikredilen mücâdele, Oğuz'la yakınları arasında çıkan bir «muhalefet» imiş. Şimdi onların karşı koymaları, baş eğmelerine, muvafakat etmelerine dönmüş.

61b — [Burada «mâl» tâbiri vardır ki, hep «vergi» diye karşılanmak istenmiştir. Tabii ki burada paranın henüz hâkim olmadığı, tabii veyâ sınaî mahsullerin vergi olarak verildiği çağların hatırası vardır. Anadolu' taraflarına gelince, muhtemelen para cinsi, «hazâne» tâbiri ile görülecektir.]

63a — Bilinen anlamıyla Uludağ. Uygurcasından arap harfleriyle ayn ilâvesiyle meydana gelmiş gibi: **هلوداق**

64a — **ايقار** ismi Theophylakt (Haussig neşri, p. 381) deki «Ikar» ve Ptolomaïos'daki «Iker» ile bir olsa gerek. Tuluma benzeyen sallarla geçilen nehir, Amuderya'nın sağ kolu olan Penc nehri olacak. Mes'udî, Müruc... 'da **ايقار**, **Kitab üt-Tenbih**'de **مبدأ** **نهر الترك وهو ايقار**, Ibn Esîr kenarında (Mısır tabı, I, 142) **ايقار**; Ibn Esîr'in Köprülü Kütüphanesi nüshası, Nu: 1151, **نهر ايقار**; Marquart, **Eranşahr**, 235, **Wehrot und Arang** 101, 104, 110: Aigar. Bu Ikar, Türk nehrinin başlangıcı olunca, El-Birunî'de Türk olarak tavsif edilen Behtaver, Gilgit Karluklar ülkesi kasedilmiş olabilir. Bu Ikar herhalde şimdiki Zor-göl taraflarında olmuş, etrafında da geniş bir yayla bulunmuştur.

Göktürk-Karluk hâkimiyeti zamanında Isıkgöl-Çu havzasından Keşmir ve Hindistan'a asker sevkederken üç esas menzil görünüyor: Talas yanındaki Min-bulak; Semerkant'ın kuzey-doğusunda Sangar nehri boyu ki, yine Ikar tesmiye edilmiş görülüyor. Üçüncü menzil ve karargâh yeri Pamir'deki Ikar'dır. «Göçebelerin Hindistan'a giden yolları» (Koçevnikî na puti v İndiyu) eserinde araştırmalarda bulunan A. M. Mendel'stam (MIA, No: 136, Moskva-Leningrad 1966) meseleyi aydınlatamamış.

64b — [Metin biraz anlaşılabilir gibi: «Burası, bir tarafı derya, bir tarafı yüksek dağlarla çevrili, sağlam kaleli bir yerdi» anlaşılıyor. A g'de «Deniz yakasında, yüksek-sarp dağların içinde çok il vardır» diye muhtemelen buradan bahsetmesine rağmen, İt-Barak olarak zikrediyor (st. 275).]

65a — Burada bahis konusu olan «derya», yâni nehir, muhtemelen Amuderya'nın Penç nehridir.

66a — Sınmi veyâ Tıncı oğul Yağma Han سبى اغول يماخان — Göktürk kitâbelerindeki «Tinesi oğlu Yadhığma» dır. «Tinesi» kelimesi çince «Ti'en-tsi» yâni tanrıoğul sözünden gelmiş olsa gerek (K. Jahn, s. 21; R. Giraud, *l'Empire des Turcs Célestes*, Paris 1960, p. 106-108). Yağmalar Çin sınırlarından batıya gelmiş bir kabile olduklarından Hanlarının yâni Buğra Hanların taşıdıkları «Tanrıda kuş bulmuş» vb. lâkapları karşılığı olarak kullanılmış olsa gerek. Burası Hsüan-Tsang (*Mémoires*, I, 296) da Sheng-mi ismiyle zikredilen ülke de olabilir. Herhalde bununla Oğuz Han geldiği zaman Keşmir'de Yağma kabilesinin hâkim olduğu ifade edilmiştir. Yâni Yağma aşiretinin Oğuz Han'dan daha evvel buraya gelip yerleşmiş olduğu zikredilmiştir. Nasıl ki Gur halkı da Oğuz geldiğinde kuvvetli bir devlet kurmuş bir kavim olarak gösterilmiştir. Yağmalar Oğuz'a isyân ettikleri gibi, Gurlar da böyle hareket etmişler. Neticede Oğuz Han, Rutbil, Kâbil ve Gazne'yi bunların elinden almıştır.

68 — Oğuz'un Çin, Tatar ve Çürçütlere karşı Yezdi ZNM, A g, ODU, ODUK da bulunan faaliyeti, Rş de bir cümle ile geçiştirilmiş. Çürçüt, Mançu karşılığında Türklere çok eski ve maruf bir tâbirdir.

69a — Kaynaklarda تنكاس diye yazılan bu isim ننكاس, yâni Nankiyas olacak. Bu isim OD'nin aslında olmayıp Rş tarafından ilâve edilmiş olabilir. Fakat Nankiyas'ı el-Birunî de biliyor. Bu isim, Güney Çin mânasma kullanılmış olacak. [Burada, nüshalarda hep Tunkâs diye yazılan bu ismin Bizanslıların Taugast, Karahanlıların Tamgaç, Göktürklerin Tabgaç'ı ile aynı tâbir olacağı da akla geliyor. Nankiyas için bk. P. Pelliot, *Sur quelques mots d'Asie Centrale attestés dans les textes Chinois*, JA, onzième série, I, 1913, pp. 460-466].

70a — Bu isim Ha nüshasında اماليق, P ve S nüshalarında ایمالیق; D nüshasında آمالیق yazılmış ki, Almalıq'dır. Bu kelime herhalde İle şehri anlamındaki İlibalık'ı da hatırlatıyor (Barthold, *Yedisi*, s. 51-52 ve IA, *Golça* maddesi).

71a — Tarqan, bugün Manisa'da bulunan Kirayit beği Ali Beg-Hâkim'in anlattığına göre İrtiş nehrinin yirmi kolundan biridir. Turqanlı ve Turqunlu dağları, herhalde Cuncar-Alatav dağlarının kolları olmuş olacak.

72a — Balhas Gölü etrafındaki karargâhdan şarkta Cuncar-Alatav yoluyla gidilen ülke, İnal Han'ın ülkesi ise, burası Yenişey Kırgızları ülkesi demek olacak (Reşideddin-Xet. I, s. 346-349). Bu İnal memleketi, kuzeyin bir ülkesi olarak tavsif edilmiştir.

76a — فتخ وامتغلاس بلا دشمالی Burada «şimâl» tâbirinde bir yanlışlık var. İhtimâl aslında «şimâl-i Hind» bahis konusu idi. Yâni Başkurlara karşı sefer yapayım derken Oğuz'un

kengesinde beyler, herşeyden önce Hindistan'ın işini tamamlamak gerektiğini ileri sürmüş ve ordunun o tarafa sevkine sebep olmuşlardır. Nasıl ki 1397 de Temür de Çin seferi yapayım derken herşeyden önce Hindistan işini tamamlamayı bir zaruret olarak görmüştü.

84a — «Gurk ve Başgurd» tâbirinde, Başgurd ismi Macarlara da itlak olunduğundan کلارو باشگرد tâbiri Macarlar mânâsına alınmaktadır. (Minorsky, Hudud.. 318-9; Cuveynî/ J. A. Boyle, I, 270). Fakat buradaki كركوباشگرد tâbiri, Ural Başkurtları için kullanılmış gibi geliyor. Herhalde bu hikâyede Başkurt tâbirinin Macarlıkla ilgisi olmasa gerekdir. Resîdeddin metinlerinde, diğer yerlerde de hep beraber zikredilmiş bu iki isimle, herhalde, Doğu Avrupa ülkeleri kasdedilmiş olacak. Belki Urullarla onun batısı Resîdeddin çağında böyle bir coğrafi ad'a malikti. Resîdeddin'in Oğuz Destanı kısmında كرك şeklinde zikredilen fakat XIII. yüzyıla ait kayıtlarda كرك diye de geçen bu yerin neresi olabileceği eskidenberi incelenmiştir. (P. Pelliot, *Les Mongols et la Papauté*, p. 17). Bu yer hakkındaki son tetkik de şu: E. Schütz, *Könige und Eidechsen*, Proceedings of the IXth meeting of the permanent International Altaistic Conference (Ravello 1966), Naples 1970, p. 259-267.

84b — Ulu-Bağur (Ha'ya göre Bâğûz) الوياغور 'un, Ibn Fadlan hâşiyelerinde Volga Bulgarları demek olacağını yazmıştım. «Bal» beş demektir ki, böylece Beloğur, yâni Beşoğur olur. Ulubağur, yâni Ulu+bal+uğur tâbiri, X. yüzyılda Arapların «El-Bulgar ül-A'zam» diye anlattıkları Büyük Bulgar, yâni Volga Bulgarları olsa gerek. Bulgar isminin «Balgur» şeklinde telâffuzu Çerkesler arasında da görülmüştür (bk. İbn al-Adim, *Zuhdat Halab fi tarih i Halab*, III, 142). Orenburg'un batısında bir Tatar köyü «Belagor» isminindedir. Bunu Rusça «Belas gora» diye izah etmek pek normal görünür. Fakat bu köyden neş'et eden Abdullah B. Taymas, bu ismin Rusça ile hiç bir münâsebeti olmadığını söylüyor. Yakutlarda da Balagur ve Bolugar şekilleri vardır (Okladnikov, *Yakuty*, Moskva, 1955, s. 356). Kimbilir belki de bunların şimdi adı geçen isimle ilgileri vardır. O D U K de «Beşoğur» kavimleri olan Qalaç, Qanlı, Qıpçak, Karluk ve Ağaçeri'ye toptan «Beşuygur» deniliyordu diye yazılmıştır (H. N. Orkun neşri, s. 118). Buna bakılırsa Oğuz Aka, Hindistan taraflarını, Kanglı ve Uygur ülkelerini fethettikten sonra «Ben Uygur'un kağanı bulunam» demesi, şimdiki Afganistan ve Maverâünnehr'i iskân eden Uygur kavimlerinin padişahıym demek olsa gerek. Bu hâdiseden önce Oğuz Han, sadece Oğuzların reisi idi.

85a — «Qarasıtı yağı» sözü, Kara-şit denilen düşman demek olduğu gibi, Kara-şit Yavgu demek de olabilir. Semerkant ve Fergane hükümdarlarına Ak-şit denilmişti. Bulgar ve Başkurtların hükümdarına da «Kara-şit» denilmiş olacak. «Şit» kelimesi «şad» demek olacak, aslı hindçe olmalı. «Yağı» kelimesi için bk. Radlof, *Wb*, III, 47. Kara-şit ilerde, st. 941-945 de, Kökem Yavquy'un hasmı olarak bir daha zikredilmiştir. «Kara-şit» benim halledemediğim meselelerden biridir. Ak-şit lâkabı, Semerkant ve Fergane'li Abbâsî emîrlerinden başka, Ahmed Yesevî menakıbında Fergane hükümdarları ünvanı olarak geçer ki, 40.000 kadar askeri vardır.

86a — «Herkes'e şefkât gösterdiğinden yaşlılar ve büyükler ona Oğur Aka dediler.» Buradan da Oğuz'un aldığı ismin, şefkât anlamına geldiği anlaşılıyor. Burada «Oğur» kelimesi şefkât ve merhamet mânâsına almıştır. «Oğuz» kelimesi ise türkçede ilk taze süt, şark türkçesinde oğuz, türkmen şivelerinde «ağuz» deniliyor. Oğuz Han devrinden evvel «Oğuz» değil, «Oğur» şekli hâkim olmuş görünüyor. Önce de söylendiği gibi, P ve S nis-

halarındaki «Oğur» imlâsı bir zühul eseri olmasa gerek. Onok tâbiri olduğu halde, Onoğuz tâbirlerine raslanmıyor; fakat Onoğur ve Bal/Beşoğur, Beloğur-Balgur tâbirleri bütün tarihte, bilhassa Doğu Avrupa'ya hâkim kalmış kabilelerin isimleridir.

87a — Oğuz Han Gürk ve Başkurd memleketine giderken yanında doksanbin kadar hane toplandı dedikten sonra bunların ismi olarak zikredilen kelimeler türlüce okunmuş: Oğur Oğur, Ontokuz Oğuz (Hafız Ebru, Bağdat Köşkü nüshası), Ontur Oğuz. Ha, S ve P nüshalarında Ontoqra Oğur(Oğuz). Kanlı ve Uygurların Oğuz Han'ın Önasya seferinin başarısına sevinmeleri neticesi verdikleri toy için doksanbin koyun ve dokuzyüz kısrak kesilmesi vardır. Uygurlarda da bir «Onuygur» ve bir de «Tokuzoğuz» vardır. Bütün bu sembolik sayılar birbirine bağlı olsa gerek. Avrupa'da Onoğurlarla beraber Dokurgur'lar da zikredilir. Bu isim hiç şüphe yok ki, «Dokuzoğuz»un «Lir» şeklindedir.

90a — Bazı göçebe cemiyetlerde, bir yerden ikincisine taşınıp gidilirken, ağırlık teşkil eden ihtiyarların öldürülmesi, muayyen bir yaş haddine geldikten sonra merasimle yapılmış. Bazen fazla semiz et yedirilerek öldürülmüşler. Oğuzlar da bunları sefere almayı evde bırakmakla iktifâ etmişler. İhtiyarların sefer alınmasının yasak olması, Türk ve Kırgız tarihinde çok görülen bir keyfiyettir.

90b — Aq-qaya'nın neresi olduğunu öğreemedim. Almalık'ın kuzeyindeki ülkelerden gelen Kazak(Kirayit ve Nayman) muhacirler, o ülkede «Ak-kaya» isminde yerler bulunduğunu zikrederler ki, bunlardan birisi olabilir.

92a — **يوشى** ve **بوشى** yazılan bu ismi Yuşu okumak icabeder. Kıpçakçası Coçı, yahud Coçı'dır ki, Çengiz Han kendi oğullarına destanlardan isimler verdiği gibi, büyük oğluna da Oğuz Destanı'ndaki bu ismi almış. Yuşu Hoca burada Kanlı beyi gösterilmiş.

92b — Bu kelime, **تسك** و **تسك تو** okunursa, belki de Ramstedt, Kalmukische... 202b'deki «xtsın» olabilir.

93a — Hoca kelimesinin farsça değil, türkçe olduğunu Mes'udi de söylemiş. F. W. K. Müller de bunun farsça bir kelime olmadığını, belki çinceden alınmış olacağını bana şifâhen söylemişti. Hoca kelimesine ve diğer birçok kelimelere ait istikakî sözler R ş'in eseri olmasa gerek. Umumiyetle bu eseri farsçaya çeviren zat, iyi bilmediği türkçe kelimeler için de etimoloji tahlilleri yapmaktan hoşlanmıştır.

102a — «Bağışlarda bulundu» diye tercüme edilen kelime «Soyurgamışhâ fermud»dur. Soyurkamak, O D U'da da geçiyor ki, bağışlamak, ihsan etmek, hediye etmek, merhamet etmek anlamındadır. Doerfer'e göre ise moğolca; fakat Uygur metinlerinde de geçer (Drevnetnyürskiy slovar, 513; Caferoğlu, 251; A. K. Borovkov, Leksika sredneazlatskogo tefsira XII-XIIIvv, Moskva 1963, s. 277; A. M. Şçerbak, Oğuz-nâme — Muxabbat-nâme, Moskva 1959, s. 49; Doerfer, I, 353-354).

102b — Yurtçı **يورتچى** için bk. Pelliot, Horde d'Or; Kara-sülük tekmil ordunun yurtçısı olduğundan bu hususta Oğuz Han da ona tâbi olmuş ki, Oğuz Han ona (st. 169) «bizi buraya sen getirdin» diyor. «Çı»nın ayrı yazılması, Uygurcasından geliyor.

102c — Burada Atıl okunacak şekilde yazılmıştır ki, el-Birunî'deki **آئیل** ve diğer müelliflerdeki **عادل** imlâsına uygundur. İslâm Ansiklopedisi (R. Rahmetî) bu kelimeyi Kazan Türkleri telâffuzuna göre «ldil» şeklinde almış.

103a — Bu güzel türkçe isimden **اوققران کول بلو** pek kesin bir mânâ çıkmıyor. **کول** köl, **قران** qazan olabilir ki, daha aşağıda bulunan kazan ve ve ibrik vs. ile bağlı bir yerdir. D nüshasında «oq» gibi yazılan kısım uruq yazılmış, ki [kabile anlamındaki oq ile uruq birbirini karşılamakta herhalde]. Bulut veyâ balu da bilinmiyor. [İki çeşit okuma denemesinde bulunacağız: Oq(uruq)qıran kök bulut veyâ oq qaran köl bulûp.] Açık olarak mâlum oluyor ki, R ş 'nin istifâde ettiği nüshada bu gibi türkçe kelimeler iyi okunamamış, o da olduğu gibi nakletmiş.

105a — Yukardaki maddelerin göl dibine aksi hikâyesi Yakutlarda da olmuş(Okladnikov, Yakuty, Moskva 1955, s. 354).

110a — **حاور** için bk. Doerfer, I, 535-537; Togan, Giriş (1970) s. 290, 476. Bu kelime çağataycada **اوجاری** ve benzeri şekillerde de yazılıyor. Asıl irsî yurt demektir. Asım Efendiye göre Hita memleketinde bir şehir ismidir.

111a — Bu, bir türkçe atasözün farsça tercümesi olsa gerek. Fütuhât hülyası ile ana yurdumuzu feda etmeyelim demektir. Herhalde Oğuz kendisi de bir Uygur(Ugur) idi.

111b — Burada «Oğur» demekle Uygur ve Kânglılardan bahsedilmiştir. Bundan anlaşılıyor ki, Talas, Sayram ve Almalık, Oğuz Han'ın asıl vatanı, hucavuru olup, Uygurlar da onun esas dayanağı ve bu yerleri muhafaza eden kabîle devletin temel unsuru imiş. O D, sonradan bu Oğuz Han'dan türeyen 24 kabileyi onun evlâdı olarak zikreder. Yâni Oğuz'dan evvel Yedisu'da, Talas ve Sayram'da hükümdarlara dayanak olarak yaşayan kavim Uygurlar imiş. Ortaq ve Kürtaq Oğuz'un yayla yerleri olmuş; fakat kışlak yerleri Talas, Sayram ve Almalık idi.

112a — Bu diğer kaynaklarda İt-barak adıyla marufdur ki, burada da birkaç yerde itbarak geçiyor. Buna dair mâlumat bk. Risch, *Plano Carpini*, 125-127, 153-154, 230, 270, 386. Marquart, *Die Bienen sammlung*; P. Pelliot, *Notes on Marco Polo*.

127a — Bu «iki su arası», Atıl nehrinin genişleyip, iki kolu arasında kalan geniş bir ada olacağı gibi, iki büyük nehir arasındaki saha da olabilir. Bu nehrin veyâ nehirlerin bugünkü Rusya Avrupa'sının hangi nehirleri olacağını tesbit etmek güçdür.

142a — Kabuk kelimesinin bu şekilde açıklanması, O D'nını farsçaya çevirenin sözü olsa gerek; Kitabının ilk cildinde (s. 151 ve 184) de yazmıştır. Kıpçak kelimesinin aslı hakkında bk. P. Pelliot, *Horde d'Or*, 122; *Campagnes*, 96, 97: Burada «qobı»dan çıkarılıyor ki, moğolca qobı boş dememiş.

144a — Burada «yasamış fermud», başka yerlerde «yasa resânend», v.s. yasa ile ilgili kelimeler aynı kökten, yasa kökündendir. Bu düzene koymak, nizam sokmak, tertipli yapmak mânâsındadır.

147a — Kara-xulun için bk. G. J. Ramstedt, *Kalmuckisches Wörterbuch*, 1935 Helsinki, 168a: Xara-ulu. **هوليان نزلقي** ve qızıl-hulu, Poppe, *Muqaddimet ül-Edeb*.

156a — Kafkasların kuzeyinde bir yer olduğu anlaşılan bu ülkenin ismi nüshalarda açık bırakılmış.

159a — Burada yüz atlı denilmiş; lâkin gönderilenler (st. 163) «yüz kanglı», yâni yüz tane at koşulmuş arabadır; zira eşya taşımak mevzubahisdir.

164a — Ok'un bu husustaki rolü ve önemi için bk. Osman Turan, *Eski Türklerde Okun hukukî bir sembol olarak kullanılması*, *Belleten*, IX(1945), s. 305-318, [Wu Hsing-Tung, *Sha-to'ların Çin toplumuna etkileri*, Taipei 1970, s. 37-40; Ok aym şeklinde Göktürklerde de bir güven işareti idi.]

165a — **عنه وعلوفه** yâni alafa ve ulufe; Geniş bilgi için bk. F. W. Cleaves, *Alaba=(A)l(a)f(a)h*, UAJa, vol. 35, Fasc. B(1963) pp. 181-187; Alafa askerın, bilhassa atların yemi, erzakı, ulufe de onların, askerın yiyeceği ve maaşı olmalıdır. Alafa ve ulufe farkı, Türk destanlarında ve Nogay şarkılarında da kullanılıyor. Atların yemi, erzakı olan «alafa» türkçeleşip «alap» olmuştur.

166a — Burada Kanglıların reisi olan zatın ismi yazılacak yer açık bırakılmış. Ama O D U 'da ismi «Barmaklık Çosun Billik» şeklinde yazılmış.

166b — «Uğruq» hükümdar veyâ beylerin göç halindeki sarayı, ailesi ve emlâki. Bk. Doerfer, II, 75-77. Lâkin burada hükümdarın evinde kalan emlâki ve savaş dışı hademe ve kadınları demektir.

184a — Burada iki at ve dört isim vardır. Atlar İraq qula ve Sütâq isimli olup Arqalı ve Sütqula'ya benzerlerdi (**ستله، سوتاق؛ ارقلی، اراق قله**). Bunlar benzer şekilde adlanmışlardı; [İraqqula ile Arqalı ve Sütqula ile Sütâq gibi. Diğer taraftan Kül-Tegin'in savaşlarda bindiği atlar da «Az yağız», «Azman ak» gibi, muhtemelen rengine göre tavsif edilmişlerdir. Burada da Oğuz'un atları renklerine göre adlandırılmışlardır.]

188a — Oğuz'un atlarının kaybolması, O D U 'da da vardı. Karlı olduğu için Buzdağı adını alan, muhtemelen Kafkaslarda atı (burada alaca at) kaybolunca, ne Tanrı'dan, ne şeytandan korkan, sonradan, Karluk lâkabını alacak bir er bunu bulup getirir. Herhalde Oğuz rivâyeti, Karlukları Khalkh'larla birleştirmiştir. Nasıl ki, Theophilactos'da da Eftalitlerin beş kolundan biri olan Karluklar, Xolx yazılmıştır.

211a — İdâre herhalde bir diktatörlük değil, karşılıklı anlayışa müstenid olmuştur.

212a — Aşağıda hep Alataq olarak geçen olan ilk isim, burada Alanar, yazılmış; bu isim türkiillerde, geçilmesi güç dağlar olarak zikredilir, Ağdüböri (**اغدوبوری**) ve Alataq Vangölü'nün kuzeyindeki geniş yaylalar olacak.

212b — Sebelân için aşağıda söylenen etimoloji nasıl uydurulmuş bilmem. Derþent

tarafından giden Oğuz, demek Arran ve Mugan'ın kuzeyinde kalmamış, doğrudan doğruya Sebelân dağlarına gitmiş. Radlof, Wb, IV, 502 de Säblin, uygurcada sevinmek. iş ü işret etmek şeklinde izah edilmiş. «Sözü.yahşı olsa, yüzü säblenir» tâbiri varmış: Kutadgu Bilik, 19, 24. O halde «Sebelân» sevin mânasına geliyor.

216a — Ucan sahrasında bu efsânevî zamanda dahi atlar yetiştirildiğine dair kayıtlar enteresan. Yeni zamanlardaki atlardan, C. Chardin de bahsetmiştir.

218a — «Atropoten»in türkçe etimolojisi, tamamen uydurmadır.

220a — Burada **بيلاق كورد** tâbiri kullanılmış ki «yayladı» tâbirinden biraz farklıdır.

244a — [Yukarda, (st. 189, 207) de de geçen «Şahne» tâbiriyle, Oğuz'un vergi toplamak ve ahalinin emniyetini sağlamakla görevli temsilcisi kastediliyor. Daha sonraları «Subaşı»lar da tarihte, bilhassa XII-XVI. yıllarda aynı görevleri görmüşlerse de, muhtemelen Oğuz devrinde Subaşı, ordu kumandanı anlamına geldiği için bu tâbir aynen alındı.]

248a — Burada Şam ismiyle, Van, Bitlis, Urfa, Mardin, Antep, Hatay ve Kuzey Suriye anlaşılmalıdır. Günümüzdeki Şam şehrinde ve dolaylarından Dimeşk adıyla bahsedilecektir.

251a — Burada **اهل بلاد و ولايت** tâbiri kullanılıyor, ovalarda, şehir ve köylerde yaşayan ahali demektir.

253a — Burada **قتلاق كورد** kullanılmış ki, «kışladı» tâbirinden biraz farklıdır.

254a — Moğollarda «manqala ve manqılay» şark ve Kıpçak Türkçe lehçelerinde «manlay». Bu halis türkçe bir kelimedir ve öncü anlamındadır.

257a — Oğuzlar Antakya'yı herhalde «Bataq Şehir» diye adlandırmışlardır. Oğuzlar bu mıntıkeye tam bir Oğuz olarak, kendi nizamlarıyla yerleşmişler. Şehrin yanındaki dağlara Beydağları demişler ve hükümdarlar bu dağlarda kalmış: bu mıntıkada yaşayan kavimler de Karluk imiş. Bu tetkik edilmeye değer bir husustur. Bunları ben 1968 de Antakya ve havalisini dolaşırken işittim.

261a — Burada Tekür'ün yanında «han» ünvanının kullanılmasını, muhtemelen Tekfur'un Oğuz'a itaatından sonra ona «han» ünvanı verildiği şeklinde anlıyoruz.

265a — Keçele yahud keçile, ordunun manqala kısmının arkasından gelen kısmı ki, bunlar ordunun iki ön kısmı sayılmış. Fakat «büyük keçile» tâbiri de var. Manqala ve keçile dokuzar bin kişilik büyük kıtalar olmuş.

268a — [Her üç nüshada da Köl yazılmış, fakat mânası olarak âsmân verilmiştir. Gerçi Gök olarak yaygın ise de, Dağ ve Deniz gibi, yeryüzü ile ilgili bir isim olabileceği de akla geliyor. Köl zaten pek yaygın bir Türk ünvanıdır.]

273a — Oğuz'un oğulları şehirde değil, dışarda kalmışlar. Bu âdet Karahanlılarda da

kuvvetle yaşamış. Şehre girmek ve yağma etmek, ancak isyan ballerinde ceza olarak yapılmış. Karahanlı ve Çengizli hükümdarlarından ahaliye adalet göstermek isteyenler böyle hareket etmişler; şehir dışında kalıp, askerleri şehre sokmamışlardır.

276a — [Burada (st. 274) de olduğu gibi «mâl» ve «hazâne» birlikte zikredilmiş. «Mâl» «vergi» olarak tercüme edilmiştir ki, çeşitli mahsullerden ibarettir. «Hazane» ise, para, mücevher v.s. cinsi vergileri ifâde etse gerek.]

283a — Elini göğsüne koyup aşağı indirmek, Türklerin islâmiyet öncesi dua âdeti olmuş. Balballarda da bu durum bellidir.

294a — Belék (Kâşgarlı, I, 385, 408), Biläg (Caferoğlu, Uygur Sözlüğü, 42): Armağan, hediye. Doerfer, II, 413-415; Bak: Not: 748a.

311a — Tağar için bk. Doerfer, II, 522-523; not: 964a.

312a — Burada herhalde Oğuz'un oğullarının karargâhlarının Boğazların doğusunda olduğu itade edilmiştir. Tekfur da muhtemelen Vaspuragan veyâ Kilikya Ermeni melikleri demektir.

317a — Tansux, türkçede nâdir şeyler demektir. Burada nâdir şeylerden yapılmış hediye mânâsına almak lâzımdır.

328a — Burada «su ve ateş» dikkati çekiyor. Su, aradaki nehirler veyâ Boğazlar, ateş ise «rum ateşi» olduğu akla geliyor. Türk ve Moğol askerlerin nehirleri geçme usulleri, köprü kurulmasını Pavlikovski tetkik etmiştir. Burada metinde «derya» sözüyle, deniz değil, Fırat gibi büyük nehirler kastedilmiştir.

334a — Türk hükümdarları için kullanılan «urug» tâbiri, burada Rum imparatoru için de kullanılmış; yâni sülâle azaları demektir.

337a — Rum tekfurları, frenk pâdişahı tâbirlerinden birincisi, Bizans ve Roma için, ikincisi ise Anadolu ve Batı Suriye'deki Haçlılar mânâsında kullanılmış. Tekfur, herhalde Selçuklular geldiği zamanki müstakil emâretler, bilhassa Antalya-Antakya tarafları için kullanılmış. Yâni tekfur ve frenk tâbiri, asla İlhanlılar devrindeki duruma ait değil; bununla XI-XII. yüzyıllar arasındaki vaziyet anlatılmıştır.

351a — Burada «سهرامیشی» tâbiri kullanılıyor; Bk. Doerfer, I, 348-349. Geç kalmak yüzünden cezalandırmak mânâsına geliyor.

360a — «Altın kürsü» bir alçak kürsüdür. Minyatürlerde tasvirlerine çok raslanıyor.

360b — Metinde «elbise», lâkin bir sonraki satırda «teşrif» ve st. 367 de ise «hil'at»; hep aynı hil'at tipi elbiseyi tavsif ediyor.

371a — Dimeşq, güney Suriye, bilhassa Şam şehri ve yöresi Bk. No: 248a.

374a — Oğuz burada, İslâmdan önceki peygamber kıssalarından haberdarmış gibi tasvir edilmiş.

376a — «hârvâr», eşekyükü yahud, günümüzde takriben 300 kg. fakat XIII. yyda 80 kg. kadar olan (?) bir ağırlık ölçüsü.

381a — Burada da «vergi» olarak tercüme edilen «mal»ın tam karşılığı «yay» olmaktadır ki, mal cinsi bir vergidir.

396a — Yâni elçi, her konakta üç yeni atla değiştirmek üzere, yanında birçok atla Mısır'a gönderilmiş demektir. Bu suretle yolda bir at yorulursa, ötekine binerek hızından kaybetmemiş olacaktır. *سأه*, atın yanında iki yedek atla acele gitmek.

410a — Oğuz Han'a, Rum, Suriye ve Mısır seferlerinin isnad edilmesi ODU'da da vardır. Rum, Mısır ve Şam isimlerinin zikredilmesinden anlaşıldığı üzere, bu, destanın diğer rivâyetlerinde de bulunmuştur. Fakat Rş'de ayrıca verilen bu tafsilâtın menşeiini tâyin etmek güçtür. İhtimal ki, burada, ilk Selçuklulardan Atsız'ın seferlerine dair kıssaların izleri mevzubahisdir. Fakat daha muhtemel olarak bu rivâyetlere, Sakaların MÖ. 625-24 yıllarında Suriye ve Askalan'a kadar olan seferlerine dair rivâyetlerin bakıyeleri esas olmuş, buna İhanlılar çağında bazı tafsilât ilâve edilmiştir.

419a — Buradaki *كر* dağlarını, başka kaynaklarda göremedim. Oğuz'un buralarda, Baalbek'i yaylak olarak kullanması, oradan Kuh-i Kiluye yoluyla İsfahan'a gelmesi hakkındaki teferruat çok mühimdir. *Kuh-i Kiluye'de oturan Agaçeri aşireti, kendilerinin daha Oğuz Han devrinde buraya gelerek yerleşmiş olduklarını iddia etmişlerdir. O D'ndaki eksikliklerin yerli rivâyetlerle tamamlanması önemlidir.*

443a — İsfahan ahalisinin inadı ve yüzden ağır bir ceza çekmiş olması, belki Temur için de bir örnek olmuştur.

465a — Teksemış (*تكشمش*) kelimesi, kendisine padişahın hizmetine arz etmek mânâsına gelmiştir.

469a — Demavend'de yaylak yapmak, Oğuz Destanı için pek mühimdir.

470a — [S nüshasında bir satır kadar karışık olduğu için, Ha ve X'ya göre düzenlendi].

477a — «Kalaç» hitabına maruz kalan zat, ODU'da Tömürdü Kağul adındadır. Oğuz'un Önasya'dan dönüş hikâyesinde, Demavend'de ordudan geri kaldıklarından Kalaç ismi aldıkları enteresandır. Çünkü doğum yüzünden ordunun hareketine fasıla verilmemiştir. Türk kadınlarının bünyelerinin sağlamlığı için bu husus, diğer eserlerde de zikredilmiştir. Bu hikâye, bugün Halaçların Şave etrafında yerleşmiş olmalarının çok eski olduğunu göstermektedir. Zaten Halaçlar, Araplar geldiği vakit Demavend, Kuhistan, Kâbil, Maveraünnehr'de Pençkent, Fergane, Sirderya'nın kuzeyinde ve şimdiki Kazakistan'da dağınık vaziyette bulunuyorlardı. Mamafih bunlar hâkim unsurdu. Bir kuvvetli kavim tarafından dağı-

tlmış değil, hâkim olmak için dağılmışlardır. Bunlar Kazakistan'da, Sırderya havzasında iken daha IX. yüzyılda budist idiler. Save etrafında yaşamakta olan Halaçların dilleri, bugün Göktürklerin dilinin izlerini taşımaktadır. Bu hususlar Oğuz destanında Halaçlara dair verilen tafsilâtın çok etraflı surette tetkik edilmesi gerektiğini göstermektedir. Bugünkü Halaçların, Save mıntıkasına Halacistan dedirtecek kadar burasının asıl sekene sayılması, dikkate şâyandır.

490a — به‌پش yâni vergiyi üç sene evvel peşin almak. Türk fütuhâtı sırasında tatbik edilen bu usul, bir nevi ceza mahiyetinde olmuştur. Ama burada ceza bahis konusu değildir.

493a — Oğuz'un Basra taraflarına ihtiyaten ordu göndermesine ait tafsilât, hükümdarların uzaklarda yaşayan, fakat umumî siyâsî mülâhazalarla federasyon içine alınan ülkelere karşı ne derece tedbirli hareket etmeleri gerektiğini belirtmek içindir. Basra'ya gönderilen ayrı bir «dokuz bin», Dokuzoğuz teşkilâtı ile bağılı olsa gerek.

500a — «Baygız», Badgis'in dh-y değişmesine maruz kalmış olduğunu gösterir. Eftalitlerin şimdiki Afganistan'da esas karargâhları burada idi. Araplar geldiğinde asıl savaşlar burada ve Toharistan'ın Pamir sınırlarında cereyan etmiştir. Burada bütün dağlar, eteklerinden zirvelere kadar hep otlak halinde, taşsız, volkanik teşekküller olduğundan, hayvan beslemek için son derece müsâit olmuştur. Neyzek Tarhan'ın burada birçok kasırları vardı. Hem de Herat'ın kuzeyinde olduğundan, burası bu şehrin serin yaylaları sayılmıştır. Temürlülük zamanında da Şahrüh, yaz aylarını burada geçiriyordu.

500b — [Başlık tarafımızdan konulmuştur].

500c — [Ha ve X nüshalarında Otaq şeklinde yazılmış.]

502a — Oğuz tarafından bu iki-üç aileye Karluk adı verilecektir. Karluklar Çin kaynaklarına göre üç kabileden mürekkep idiler. Türk vesikalarında da onlara «Üç Karluk» denilmiş. Bu kabileler VIII. yüzyılda Göktürlere karşı savaştıkları sırada şunlardı: Mu-lo, Pu-for, Ta-çe-li (Chavannes, Documents p. 78). Oğuz Destanı'nda da Karlukların bu kadar sayılması, Çu havzasındaki Karlukların Hudud ül-Alem'de üç kabile zikredilmesi, Karluklarda üçlü teşkilâtın temelli olduğunu göstermektedir.

504a — Oğuz'un Baygız/Badgis yaylalarından memleketine, İle ve Balhaş'ın kuzeyine, Ortak ve Kürtağ mıntıklarına dönüşünde, Gur ve Garcistan yoluyla hareket etmiş olması, Karlukları orada yerleştirmesine dair rivâyetler mühimdir. Oğuz rivâyetlerinin çoğunda bu «Garcistan» Gürcistan okunmuş. Halbuki Araplar geldiği sırada, Çağanyan Eftalit Karluk hükümdarı Bişe بش‌الدورر (Taberî, II. 180) denildiği gibi, Halaçlardan olan Kâbil Şahîlerine de «Uğurca» denilmiştir: (İbn A'sem, Farsça tercümesi, *كابلشاه كه باغرج معروف بود*) denilmiştir. O.D. burada Oğuz'un bu Gur memleketi ve Garcistanda Türk kavimlerini yerleştirmesini anlatmıştır. Bu Karluklar da, aynı Halaçlar gibi, Gur memleketinde, Bamiyan, Toharistan, Pamir, Alay, Fergane dağları, nihâyet Çu-Talas dağları mıntıkasında Halaçlarla yanyana yerleştirilmişlerdir. Bu kavmin bazı kısımları Oğuzlarla birlikte Anadolu'ya da gelerek Karlık, Karlug ve Karlu isimleriyle dağlık mıntıklarda oturmuşlardır.

505a — Burada Zerefşân havzasının «İlik vilâyeti» diye adlandırılması ve Yalguz Ağaç mevkiinden bahsedilmesi enteresandır. Herhalde en çok Yağmaların hükümdar ismi olan «İlik» adının burada bir vilâyete isim olması önemlidir. Belki de Yağmalar, Keşmir taraflarına geçmeden önce buralarda bulunmuşlardır. Buradaki «İlik» sözü, Karahanlı İlik Han Nasr demek değildir. ON Büyük Karahanlıları bilmediğinden bu «İlik», Maverâünnehr'in eskiden Türklerce kullanılan ismi olsa gerek.

«Yalguz Ağaç». Temur'un severek konakladığı ve toylar tertip ettiği bir yerd (ZN, I, 451, 493). Semerkant'ın güneybatısında olan bu yer, Karluk, Kanglı ve Uygurlara ait rivâyetlerde de en eski efsânevî zamanlardan kalan bir toplantı yeri olmuş görünüyor. «İlik» ve «Yalguz Ağaç», Maverâünnehr'de tesbit olunan en eski türkçe kelimelerin ikisini teşkil ederler.

507a — «Kendi yurdu», asıl, öz yurdu tâbirleriyle, Oğuz'un Balhas, Ortak ve Kürtak mıntıkasındaki karargâhları anlatılmıştır.

508a — Uygur ve Kanglıların asıl vatanları olarak gösterilen Sayram ve Talas mıntıkasından Yalguzağaç'a kadar dokuzgünlük yol sayılmış; atlı asker için bu yol fazla değildir.

509a — Metinde *رسیده بود* Buradaki *بود* 'u' okuyup, doksanbin kabul ettik. Yazıcıoğlu da böyle kabul etmiş.

510a — Bu altın ev(otağ), A g'de de tafsîlâtlıca tasvir edilmiştir (st. 444-447).

516a — «Temacamişi» geçiyor ki, burada müsabakada bulunmak anlamında alınabilir. Bk. Doerfer, I, 255.

519a — Gerek R ş, gerekse A g ve ODU'da tasvir edilen bu toy, Oğuz devletinin en kudretli zamanı olarak anlatılmış ve Oğuz'un burada «Uygurların Hakanı» ünvanı aldığı ilân edilmiştir. Herhalde Afganistan'daki Gur; Semerkant'daki Uygur; Talas, Sayram ve İle taraflarındaki Gur ve Uygurlar, aynı Halaç ve Karluklar gibi dağlık mıntikalarda yerleşen ve müvazî yaşayan üç büyük kabile olarak gösterilmiştir. Bunun batısında ise Horezm mıntıkası merkez olmak üzere Kanglılar ve bütün Kazakistan'da Oğuzlar esas halk olarak kaydedilmiştir. Oğuzlar. Çin kaynaklarında Afganistan'ın güneyinde Tiele tâbir edilen Uygurlarla berâber bulunmuş görünüyorlar. Fakat esas Garcistan ve Kâbil mıntıkası. Gur ve Halaçların ülkesi imiş. Hindistan tarafına ihraç edilen mallar, bilhassa koyun, arap çoğrafya kitaplarında Oğuz ve Halaçların malları olarak zikrediliyor. Herhalde Batı Türkistan'ın dağlık kısımlarında Karluklar, Türkler; bunların batısında Halaçlar. bunun batısında Kanglılarla Oğuzlar asıl sekene olarak tarif edilmişlerdir.

524a — Semerkant ve Buhara, Kanglılara ikta olarak verilmiş ki, bu ülkeye Çinlilerin Kang-çü ülkesi demesi de bundandır. Fakat Semerkant'da Uygurlar da Kanglılar gibi ikta sahibi sayılmışlardır.

527a — Kıl-barak yahud İt-barakların isyanı ve Kıpçakların oraya gönderilmesinin hikâyesi, R ş'nin ilk cildinde de vardır: Berezin tabı, I, 18-19.

528a — Burada iki nehir zikrediliyor: Atıl ve Yaman-su. Atıl, Etıl, Edil bilindiği gibi Volga'nın türkçe ismidir. Yaman-su'ya gelince bu adda bugün bazı nehirler vardır (Jaman-

kon: Tengiz gölüne dökülen Kon nehrinin bir kolu; Jaman-sarısu: Sarısu'nun bir kolu; Yaman-yelge: Edil'e katılan Kaman nehrinin bir kolu olan Ufa ırmağına dökülen bir dere). Yaman-su, Kıpçak ülkesine sefer eden Çengizlilerin 1236-37 kısmını geçirdikleri yer olarak da zikredilir. Burasının yerini V. Minorski de kesinlikle tayin edememektedir. Radlof'un istifâde ettiği nüshada Yayık Nehri de geçtiğinden bu Yaman-su'nun şimdiki Ural nehri ile aynı olması ihtimâli de vardır (V. Minorsky, *Caucasica III*, BSOAS, XIV/2, 1952, s. 221-238). Herhalde bu nehir Yayık olmasa bile, Sırderya ile Edil arasında bir ırmak olacak.

528b — Burası bir yer ismi olarak görülüyor; fakat anlamı da dikkati çekiyor: İndır, harmanyeri, «tarığ»da hububat; yâni harmanda mahsul olarak alınan vergi. Yayık havzası Kıpçakların dilinden eski bir örnek.

530a — Kıpçakların memleketi, daha Oğuz Han gelmeden önce Edil havzası olarak belirtilmiştir. Kıpçak ve Yemek'lerin bir kısmı, daha Oğuz zamanında Uzakdoğu'da oldukları halde, Batı Kıpçakları ta o zaman Edil ve Yayık taraflarını kendülerinin irsî hisseleri olarak ellerinde bulunduruyorlar ve ziraat mahsulünü vergi olarak alıyorlardı.

535a — Beyaz yer, «Babası» kelimesinden öncesi, nüshalarda açık bırakılmış.

536a — Yenikent, Oğuzlar tarafından ilk bina edilen şehir oluyor. Sırderya kıyısı, «en eski zamanlardan beri» Oğuzların ilk vatani sayılmıştır.

537a — İrçıl Hoca, Buryat ve Yakut/Saka'larda da bir efsânevi hakim sayılmıştır (A. İnan, *Makaleler ve İncelemeler*, 196, 197). Yâni bu şahıs, Saka/Yakutların milâd sularında, belki daha önce Lena havzasına çekilmelerinden önce biliniyordu.

547a — «Tamga» mallara, bilhassa hayvanlara vurulur, okur-yazar olmayanlar tarafından imza yerine kullanılır ve buna «tamga salmak» denilir.

548a — «Ongun» için bk. A. İnan, *Makaleler ve İncelemeler*, s. 268-273. Hayvanlardan et parçaları «oron-ulca» hediye taksimi, avcılıkta kuş, yâni umumî avlarda hangi kuş mahsul getirmiş olması, «ağaç» cinslerinin kabileler arasında taksimi, O D'nı örnek alan Çengiznâme'de, bilhassa bunun Başkurt rivâyetlerinde tafsilâtlı olarak yazılmıştır. Faruk Sümer de, Oğuzlar kitabında kabile teşkilâtının tenkidî listesini vermiştir. Kabile isimlerini, kendi bildiğine göre izaha kalkışan farsçaya çevirenin sözlerini Berezin ve Xetagurov (Berezin I, terc. 25-29, 275-281; Xetagurov, I, s. 87-90) nakletmişlerdir. [Biz de, R ş'nin metnini, A g ve Y a z ı c ı o ğ l u ile karşılaştırıp verdik. Kabileleri düzgün bir şekilde koyduğumuz için S' nüshasının satırları karıştı. Bu bakımdan notlarını, sıra ile vereceğiz.]

1 — Kelime Qayı, Qayıg, Qay, Qaygat, Qıy, Qıygat, Qıyat, Qara-Qay ve Örüng-Qay şekillerinde de görülür.

2 — Tefsiri uydurma, Kâşgarlı'da **زغزغ** Yazgar, yazıg+er. «Yaz» ismi «As» ile birleştiriliyor, ki olabilir. Bk. Not: 601a.

3 — Avşar sözünün mânâsı da uydurmadır. Bu kelime fikrimce Avcı+er'den geliyor. Tomaschek, «avış» kam demek derse de, bunu teyid eden bir delil görmedim.

4 — Kelimenin aslı için bk. Pelliot, *Campagnes*, 87-89; Kelime herhalde «bay»ın çoğulu. Başkurlarda Baylar büyük bir kabiledir.

5 — Ha, X ve S'de mânâsının yeri boş: Diğer yerde böyle. İhtimal «Döger», dönme kelimesinden geliyor zannedilmiş. D D Q'daki Duha da Duha—er olsa gerek. W. Henning bunu iranî Tohar zannetmiş. Fakat «Doh+er» ismindeki bir Türk kavmi, bir doğu İran kavmi üzerinde hâkim olmuş ve ismini vererek, bundan Tohar ve Toharistan çıkmış: Bulgar ve Bulgaristan gibi. Herhalde Döger ile Tohar/duhar bir asıldandır ve tarihte, bilhassa Dicle üzerinde kalabalık olarak yaşayıp gelen Döger kabilesinin adı iranca değildir.

6 — Özbekçede «qızuk» kelimesi, artist, sirk artisti demektir. Kabile isimleri esnaf teşkilâtı ile ilgili olduğundan Qızıq'ın sanatkâr mânâsı daha anlayışlı görünüyor.

7 — Kelimenin tefsiri uydurma. Bu hususta bk. Nemeth Gyula, *KCsArchivum* II. 345-351. İbn ül-Esîr'de(X, 238) de geçer.

8 — Mânâsı uydurma. Bu kavim de Yağmalar gibi Uzakdoğu'da, Çin sınırlarında yerleşip kalan uruğlardır. Qıtay/Kıdanların Liao tarihinde bunlar Tu-tuku ismiyle, bir kabile olarak yâdedilmişlerdir (Wittfogel, *History of Liao*, p. 110: yine 320: Tu-lu-ku Turks).

9 — Bu tefsir belki doğrudur.

10 — Farsçaya tercümesi, türkçesinden bozuk olarak yapılmış.

11 — Bu isim çince (Wittfogel, *History of Liao* p. 48, 89, 316, 322, 551) Ya-olı ve So-lı şekillerinden yazıldığından Yayırılı okunuşu doğrudur. Bunlar Hsi, yâni Qay aşiretinin altı kolundan biri sayılmış. [Ha nüshasında bu isim, sonradan Çayurılı veyâ Çapurılı şekline sokulmuş.]

12 — «Aş», ölülerin ruhuna veyâ mevlid gibi dinî merasimde verilen yemek. «Qarqın» belki de bu umumî yemeklerle ilgili bir ünvandır.

13 — Sam-Süyrek, Taşkent'in kuzeyinde, eskiden olduğu gibi, şimdi de Biskent-Bisket tesmiye olunan kasabaya yakın bir geçittir. Burasını Babur da ziyaret etmiştir (*Baburnâme*, s. 122). Arap coğrafyacıları da (İstahri, 345; İbn Havqal, 523 ve *Hudud ül-Alem*, 24a) zikrederler: «Tiyenşan dağlarının güney yamaçlarında, sınırları Özgend yanında Khutlam ve batıda Sam Süyrek nam yer olmuştur.»

Yağma kavmi, Tanrıdağlarının orta kısmında, şimdiki Kırgızların oturduğu yerlerde, Karluk ve Çigillerle komşu olarak oturmuşlar. Bunlara Kazak destanlarında çoğul ekiyle «Aymavut» denilmiş. Daha sonra Kırgız ismi, hem Çigil hem de Yağma isminin yerini tutmuş. Önasya'ya da Kırgız ismiyle gelmiş görünüyorlar. O-D'nın bu kavmi Çin/Hitay (Kıdan) sınırlarında yaşayan bir Türkmen uruğu olarak göstermesi tarihe uygundur. Liao tarihinde bunlar Ya-olı, yâni Yayırılı ve Jen-mo, Yen-mo, Yang-mo yâni Yağma ve Yağmalı ismiyle zikredilmişler ve Hsi, yâni Qay aşiretinin altı kabilesinden biri sayılmışlardır (Wittfogel, *Liao*, p. 89, 110, 320, 351). 981 de Çin'den Beşbalık Uyurlarına gelen Çin elçisi Wang-yan-te bunları Sarırmağın batısında, Uranqay'larla birlikte görmüş ve isimlerini Yang-mo yazmış.

OD'nda bu Yağmaların bu taraf, yani İran Türkmenleri arasında bulunmadıkları, hep Hıtay vilâyetinde kalmışlar dediklerini Islâm kaynakları da teyid ediyor. Müneccimbaşı, İmad İsfahanî'nin eserinden alarak şöyle der: Sultan Sencer'in Maverâünnehr'e girmesine kızan Karahanlılar doğuya doğru göç ettiler. Karluklar Ong Han'a gittiler ki, bu Ong Han Hıta, Hoten ve Yağmaların sahibidir. Hıtay küffar memleketinde, bu Ong Han'dan daha büyük ve düzgün askeri çok bir devlet yoktur. Karluklar bu Ong Han'a gelince onun şevketi arttı. O 700 000 askerle içeriye, yani Maverâünnehr'e girdi. Sencer'in ordusu ancak 70 000 idi. Mağlûp oldu.» Bu hâdise 1137-38 de oldu. Nasr ibn Ali al-Huseynî de, Ahbar üd-Devlet al-Selcuqiye (Lahor tabı, s. 93) de, «Ong Han Hıta, Hoten ve Yağma sahibi idi; kâfir Türklerin en büyük padişahı idi» demiştir. Bu da İbn ül-Esîr'de الدعور lâkabı ile zikredilen Karahıtay hanıdır ki, Ong Ogur yahud Gur-Han denilmiş. Abu'l-Fadl al-Süstanî de On Han'ın ismini Gur-Han okumuş (M. A. Köymen, Sencer, s. 330-331).

Yağma ismi, Tonyuquq yazıtında «Yadhıgma» olarak yazılmış. Herhalde bu isim Ya-yıgma olarak da konuşulmuş ki, y-dh değişmesinde Yadhıgma şeklini almış. Bu kavim Milâddan Önceki zamanlarda Keşmir taraflarına geçmiş, ekseriyeti Çin-Hıta hududunda iken, Tanrı Dağları yöresine göçetmiş. Güney sınırları İlaq ile Fergane olmuş. Burada onlar, Karahanlıların esas kuvvetlerini teşkil ediyorlardı. Halbuki onlar, Milâddan çok evvel, Oğuz (belki Tunga Alp Er)'in seferlerinde önce Gur/Ogur'larla birlikte Karlukların yanında Hindukus dağlarında hâkimiyetlerini kurmuşlardı ki, bunu Orhun yazıları da teyid ediyor. Hıta bu kitap, Afganistan'da Eftalitler yerine, ancak Tinesioğlu Yadhıgma Han'ın memleketinden bahsetmiş. Herhalde bu kavim, hem güzel hem de çapulcu idi ki, Türk ve İran edebiyatında isimleri bu mânâda yer tutmuştur. Karluk, Halaç ve Yağma, Hind sınırlarındaki kuvvetli Gur memleketinin esas kudret kaynağı idi. Theophilactos da Gur-Ogur ismiyle bu kavmi ve Kanlıları belirtmiştir.

14 — Üç ok kelimesi, İbn ül-Esîr'de de geçer.

15 — Umumiyetle, kökü «bay» yani zengin kabul edilmiş. Pelliot'ya göre «Bayan»dan, «dur» eki ile olmuş. Kıpçakça «dur» çoğul ekidir. Fakat «bay» yerine «bayan» daha ziyâde moğollarda kullanılmaktadır.

16 — Tamamiyle uydurma bir tefsir. Kelime hiç şüphesiz «Sarıgur»dan geliyor. Bunlara sadece «sarı» da denilmiş; Köke-nor tarafları bunların ismini taşımış. Bugün olduğu gibi, tarihen de hep o tarafta yaşamışlar. Bütün tarihte Çin sınırlarında yaşayan bu kabilenin dağılması için bk. F. Sümer, Oğuzlar.

17 — Bunlar uydurma tefsirler. A g'daki «uluğ» da farsçasından almış.

18 — Peçenek ve Gecene aynıdır. Beşenk Afrasiyab'ın babasının ismi sayılmış. Tefsiri indîdir. VIII-IX. yüzyıllara kadar hep Horezm'in batı kısmında yaşamış olan bu kavim, Eftalitler zamanında bir kısmı Gazne taraflarında yaşamış. X. yüzyılın ilk yarısında bir kısmı Yayık havzasında yaşıyordu; büyük bir kısmı Balkanlarda idi. Bunların ancak bir kısmı Beğne ismiyle Oğuz camiasına girmiş.

19 — Kelimenin tefsiri uydurmadır. Kelime daha Sakalar devrinde mâlum olan Yamar, aslı da «yam+er» Yam postacı demek olabilir. Anadolu'da da çoktular. Bazen Ayrum da denilir. Eymür aşireti, sonradan Yemar ismiyle de maruf olan bir Oğuz kabilesidir. Azerbaycandakiler için pek garib olarak ermeni asıllı oldukları iddia edilmiştir. Dağ ya-

maçlarında oturmak âdetleri olduğundan, evlerinin arkası toprak hizasında olurdu. Bu cihetten bu nevi evlere «Aymur ev» denilir ki, «götü gömülü» de denilir. Etnografyası çok enteresandır. O D'nda ilk Oğuz Hanları zamanında başvezirlikte bulunan kabilelerden sayılmış.

20 — Hizmetçi anlamındaki tefsirler indidir. Bugduzman, Bogduz-aman, Hannâme destanında da bir Türkmen beyi olarak zikredilmiştir.

21 — Uydurma tefsirlerdir.

22 — A g'nin ala atlı tefsiri doğru. Bunlar VIII. yüzyıl başlarında Tibetçe yazılan Beş Uygur(Tuyuhun?) elçisi raporlarında da zikredilir.

23 — Tefsir muhakkak ki indidir.

24 — Bu da uydurma.

25 — Tefsirler indidir; Belki ülker yıldızının ismine bağlıdır.

26 — Bunlar indidir. Silâh kınına, qınıq denilir.

585a — Kesilmiş atın hükümdar hisselerinden kalanı onikiye taksim edilirken, yirmidört uruğun hepsine, keza Oğuz olmadıkları halde bu uruğlar yanında kendilerine yer verilen ve bu camiaya bağlı bulunan kabileler de hissedar sıfatıyla yasada yer tutmuşlardır. Bu ise «yasa»nın ancak hâkim uruğları tutmayıp, bunların dışında kalanları da Oğuzlarla birlikte hissedar yaptığını ve tabakalar arasında bir ahenk temin ettiğini göstermek bakımından mühimdir. Bunun tam düzenli şekli R ş'de yoksa da, A g'de (st. 543-566) verilen bu listede, kurulan oniki örge(keçeden mamul küçük çadır)la yerleşen uruğlar, onların doğrayıcıları ve atlara bakanlar olarak bir bir sayılmışlardır.

S a ğ k o l'da ilk ürge'ye Kün Han'ın büyük oğlu Qayı'yı oturtular. Sağ aşıklı iliği ülüş verdiler; Bayat onu doğradı, Sorqı atları tuttu. İkinci ürgede Alqa Evliyi oturtular. Sağ qar iliği ülüş verdiler; Qara Evli onu doğradı. Lâlâ atları tuttu. Üçüncü ürgede Ay Han'ın büyük oğlu Yazır'ı oturtular. Sağyanbaş'ı ülüş verdiler; Yaser onu doğradı, Qum atları tuttu. Dördüncü ürgede Dodurga'yı oturtular. Sağ omcayı ülüş verdiler; Döger onu doğradı, Mürdeşuy atları tuttu. Beşinci ürgede Yılduz Han'ın büyük oğlu Avşar'ı oturtular. Sağ uyluğu ülüş verdiler; Qızıq onu doğradı. Turumçı atları tuttu. Altıncı ürgede Beğdili'yı oturtular. Sağ yağrını ülüş verdiler; Qarqın onu doğradı, Qaracık atları tuttu.

S o l y a n d a 'ki birinci ürgede Gök Han'ın büyük oğlu Bayındır'ı oturtular. Sol uyluğu ülüş verdiler; Beçene onu doğradı, Qazgurt atları tuttu. İkinci ürgede Çavaldur'u oturtular. Solyanbaş'ı ülüş verdiler; Çepni onu doğradı, Qanqlı atları tuttu. Üçüncü ürgede Tağ Han'ın büyük oğlu Salur'u oturtular. Sol aşıklı iliği ülüş verdiler; Eymir onu doğradı, Qalâş atları tuttu. Dördüncü ürgede Alayuntlu'yu oturtular. Sol umacayı ülüş verdiler; Üregir onu doğradı, Tikin (Teke?) atları tuttu. Beşinci ürgede Tingiz Han'ın büyük oğlu İğdir'i oturtular. Sol qar'ı iliği ülüş verdiler; Bügdüz onu doğradı, Qarlıq atları tuttu. Altıncı ürgede Ava'yı oturtular. Sol yağrını ülüş verdiler; Qınıq onu doğradı, Qıbçaq atları tuttu.

Oğuz Han'ın altı oğlunun asıl hatunlarından doğan çocukları yirmidört kişi idi. Kün Han onların her ikisini bir ürgede oturttu ve oniki bölük oldular. Bu onikisinden doğanlara «Yüzlük» dediler... Oğuz'ın adlandırdığı ve qumalardan doğan çocukları da yirmidört kişidirler. Bunların hepsini evin dışarısında oturtular. On ikisi at tutup oturdu, onikisi eşikte oturdu. Bu yirmidörtten doğanlara aymaq dediler... (st. 571-580). Türkmen camiası, oniki

yüzlük ve yirmidört aymaktan ibarettir. Yani Türkmen tâbiri Oğuz tâbirinden daha şümüllü bir mânâ ifâde eder. Bazen Oğuzlara Türkmen denilmeyip, bu tâbir Karlık, Halaç ve Kanglılara itlak olunur. «Lala» belki de «lolu» yâni çingene; «mürdeşuy»da ölüleri yıkayan gassal demektir. İsimlerin farsça olması, bu kabilenin İranlı olmasını düşündürüyor. Ölüyü yıkamak, galiba islâmiyetten önce de olmuştur.

587a — Oğuz destanında Oğuz Han'ın ordu teşkilâtına dair bir kısım da olmuş. Bunu Rş ve A g almamışlar; ancak Temürlü devrinde tesbit edilen O D 'larının Uluğ Bey tarafından nakledilen parçaları arasında bulunmaktadır (BM nüshası, Add. 26190, vr. 20b-21a). Burada Tatar ve Moğollar arasında cereyanı tasvir olunan savaş faslında deniliyor: «Oğuz'un ordusu yedi kısma ayrılmıştı: Birinci kısma moğolca «bulcungar», türkçe «qaravul» denilir ki, ordunun büyük kısmının önünde bulunur. İkinci kısma m.(moğolca) «mangalay», t.(türkçe) «yeravul» denilir; arapça muqaddimet ül-çeyş karşılığıdır. Bunda atılan genç askerler bulunur. Üçüncü kısma Olcay Han m.«brangar», t.«konkol» demiştir ki, arapça meymene'nin karşılığıdır. Dördüncü kısma Olcay Han m.«cuvangar» t. «sol-kol» demiş; arapça meysere'nin karşılığıdır. Beşinci kısım ordunun gözüdür ki, «qol» denilir ve «conqol» ve «sol-qol» arasında yer alır. Ordu başkumandanı ve tuğ/bayrak burada bulunur. Buna türkçe «yasav» denilir; arapça «qalb al-ciys»in karşılığıdır. Altıncı kısma «küçünger» denilir ki, «qol»un arkasında yer alır; buna türkçe «cığdavul» bazen de «ökçe» denir. Yedinci kısım ise, moğolca «bustingar», türkçe «bukhtarma» denilen kısımır ki, «küçünger»in tam arkasında yer alır. Bunların arapça karşılığı yoktur. İki ordunun karşılaştığı yere «qarşu» denilir. Yine askerî teşkilât nizamında «urun», «solgay», «savrum», «ünüş» ve «küçük» teşkilâtları da zikredilmiştir; lâkin izahat yoktur. O D 'de «manqala» ve «keçele» zikredilmektedir ki, bunlar dokuzar bin kişilik büyük kısımlardır.

Burada Türk ve Moğol'un büyük ceddî olan Olcay Han'ın ordu kısımlarına yalnız türkçe değil, başta moğolca isimler vermiş olması dikkati çekiyor. Herhalde eski cedlerin tercihan moğolcayı kullandıklarına inanmış olacaklar. O D 'da rasladığımız moğolca terim ve sözler sadece O D U ve Rş'e münhasır kalmamış, Ş. Yezdi ve Uluğ Beg, bu destanın doğrudan doğruya Moğolcadan farsçaya tercüme edilen rivâyetlerini görmüşlerdir. Zira Uluğ Beg'in nakillerinde terimlerin ilk önce moğolcası, sonra türkçesi yazılmıştır. Kim bilir, bir Moğol kavmi telâkki olunan Karahıtaylar devrinde, bu rivâyetlerin islâmî tesirlerden uzak uyurca, belki de moğolca rivâyetleri bulunmuştur. Uygur alfabesinin moğolcaya tatbikatının ancak 1206'da, Çengiz Han'ın Nayman ordusunu dağıttıktan sonra Naymanların uyurca yazan kâtibinden öğrendiklerine dair sözleri, güya o günden önce Moğollar arasında yazı bilen kimse yoktur mânâsına almak doğru değildir.

588a — Oğuz kabilelerinin yaylak ve kışlak yerlerinin taksimine dair satırlar, nüshalarda okunaksız yazılmıştır. Bunların nüsha farklarını ilâve ettim. Orada sağkolun yaylaları arasında Sayram zikredilmiş. Bu da ihtimâl Sayram nior gölü, yâni Cungar-Alatav'ın güney tarafları, Tarbagatay yöresi olabilir. «Qarabah», Azerbaycan'ın Karabağı mı?, yoksa daha başka bir yer mi bilinmiyor. Karaağaç da okunabilen bu yer, belki de O D U 'daki Karadağ'dır. Başkurt dağları el-Birunî'de de böyle dendiği gibi Ural Dağlarıdır. Kafkasya'nın karlı yüksek silsilesine «Buzdağ» denilmiş. Bu dağların kuzey Kafkasya'daki nisbeten alçak tâli kısımlarına «Karatag» denilmiş olsa gerek. Bozokların, yâni sağkolun kışlak yerlerinden Borsuq, yâni Kazakistan ortasındaki Borsuqın Qum, Aktaq, Tamalmış ve Başarqum (belki At-basar bozkırı) olmak üzere Kazakistan'ın orta kısımlarını teşkil etmiş. Solkol, yâni Üçokların yayla yerleri Kürtaq, yâni Balhas'ın kuzeyi, Almalık'ın Akdağı, yâni İle nehri kuzeyindeki veyâ güneyindeki karlı dağlar olmuş. Bunların kışlak yerleri ise, «Sengir» kelimesinin coğrafi isimlerde çok kullanıldığı Karatav, Karaçuk yaylaları olacak. Kaşgarlı'da burada Kencek Sengir ismi geçer. Üçok kabileleri zaten Sırderya havzasında ve Mangış-

lak'da bulunmuşlardır (Bayandır, Beçene, Bügdüz, Salur, Kınık ve Alayundlu gibi). Çengiz'in sağkol kabileleri dahi, batıya, İrtiş'a, Altaylara yöneltilmişti. Kendisinin en çok güvendiği Hüşin (Uysun) aşireti de orada, Moğol Altayında idi.

593a — [Kün Han'dan sonra Dib Yavquy Han'ın tahta geçtiğinden bahsediliyor. Halbuki Kün Han'ın yukarda zikredilen oğulları arasında böyle bir isim yoktur. Bu bakımdan Rş'nin bu kaydı dikkati çekiyor ki, zaten metinde de bir karışıklık vardır. A g ise, bu hususta daha açık ve doğru yazmıştır. Orada Kün Han'dan sonra Qayı Han tahta geçmiş ve 23 yıl padişahlık etmiştir. Bundan sonra Dib Yavquy Han gelmektedir. Burada Rş bir kısım yeri atlamıştır.]

593b — «Dhib Yavquy» için «kendi ecdadının ismini verdi» sözü ile, bu lâkabın Olcay Han tarafından Oğuz'un dedesi Dib Yavquy Han'a verilmiş olduğu (st. 7) kastedilmiş, Yâni bu ünvanın Oğuz'dan önceki zamanlarda da kullanılmış olmasına işaret edilmiş.

595a — «Ulud», Salur beyinin oğlunun ismidir ki, ilerde (st. 737 de) A g'de Mur Yavı Han diye geçen padişahın Rş'deki isminin başında da görülecek.

596a — İslâm devrinde ancak Sirderya havzasına münhasır kalan Oğuz Devletinin ilk zamanlardaki sınırı böyle «Güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar» adeta bütün dünyayı kaplayan bir devlet olarak tavsif olunmuş.

597a — «Göç vermek», yâni aile ve mallarıyla toptan göç edip, istenen yere gideceklerini anlatır. Yâni güç, kuvvet anlamında değil. Ailemi, mal-mülkümü sana emânet ediyorum, sen nereye göç edersen ben de ailemle oraya giderim demektir.

602a — Yazar Mevlâna'nın oğlu Veled'in bir şiirinde, hem «yazar» kabilesi ismi ve hem kâtip manasına karşılayan bir kelime olarak zikredilmiştir. Oğuz hanlarının veziri sıfatıyla yazar-kâtip bu kabilenin okur-yazarlı olduğuna delâlet edebilir. Fakat bu isim Kaşgarlı'da «yazgar» bazen de «yazığ+er yazıldığından bu isim «As»ın başka bir şekli olan «Yazığ»dan gelmiş olabilir. «Alan» da Alan kavim isminden geliyor. Alan kavmi, daha Hunlar zamanında «Alan» isminde Hun eşraf kabilesi olarak Çin kaynaklarında zikredilmişlerdir. Bence As, Az, Yaz, Yazığ ve Alan Türklerle, tarihte bizim bilemediğimiz bir devirde karışan bir kavim ismidir. Azgış yahud İzgiş de böyledir.

602b — X ve S'de, اولان, yâni Uvlan, Ha ve P'de ullan, Bulan. Hazarların Bulan isminde bir Hanları mâlumdur.

602c — Döger ismini W. Henning Tokhar'ın türkleştirilmiş şekli zannediyor. Firdevsî'de «Tukhar» bir Türk kahramanının ismidir. O D'da ise bir Oğuz kabilesi adı. Cenkşi, Marquart'ın anlattığına göre çince; vakanüvis demek olan «çang-şi»den geliyor (Komanen, 167; Pelliot, Campagnes, 77-92'ye göre bunun Altaî çoğul edatı ile «Çeng-şiut» şekli de olmuş; keza bk. Hilda Ecsedy, Old Turcic titles of Chinese origin, Acta Orientalia, XVIII, 1-2 (1965) pp. 83-91). Batı Türkistan'daki Oğuz kabileleri arasında çince isim ve istilahlar, meselâ Yağma, Kimâk, Salur ve Tatarlarda olduğu gibi, uzun zaman Çin hududunda bulunarak orası ile temasta bulunmalarından ileri gelmiş. Nasıl ki Kore dilinde, bu dilin türkçe ile tarihten önceki devirlerden devam edegelen teması gösteren deliller vardır. Herhalde Alan ve Dökerler, aryanî kavimler ise, onlar Uzakdoğu'ya gitmeden önce Batıda Türkler

arasında uzun zaman berâber yaşayıp türkleşmiş bulunuyorlardı. Sonraları bunlar bir Oğuz, Hun kabilesi olarak tekrar batıya geldiler. Döğerlerin burada zikredilen Dürkeş, Taş-bek ve Balgu-bek gibi isimleri halis türkçe kelimelerdir. Halbuki Toharların Tokharistan'da yaşayanları, ayrı bir İran şivesi konuşuyorlardı: hattâ onların dilini Türkler edebî dil olarak kullanmışlardır. Bunlar İran ve Türk kavimlerinin temasları tarihinin içine dâlinamiyacak derinlikleridir.

602ç — Bulan(Uvlan), A g'de: Arlan; Taş-bek: Başı-bek; Bilgu-bek: Tülü(Qulu) Hoca da Qabil hoca olarak geçiyor. [Bu isimlerden «Taş-bek» şeklinde okuduğumuz adın üzerinde biraz durmak icab ediyor. Zira nüshalarda noktasız olarak ماسبيك şeklinde yazılan bu ismin okunuşunda akla ilk olarak «Taş-bek» geliyor. Fakat «As» kavim ismini hatırlatan «Yaş-bek» okuyuşu da mümkündür. Nihâyet Türkler arasında «Yaş-bek» isimle birçok şahsiyetin bulunduğunu gözönüne alarak bu ismin «Yaş-bek» de olabileceğini kaydedelim. Ebülğazi yukarda da dediğimiz gibi bu ismi «Başı-bek» şeklinde kaydetmektedir.]

608a — Nüshalarda ادنالمياك ve ميان şeklinde yazılan bu ismin ilk yarısını «on», diğer kısmını da Kimâk okuyabiliriz ki, «On Kimâk» olabilir. Ayrıca Yemekân da olabilir ki, Yemâklar demek olsa gerek. F. Sümer de (Oğuzlara ait destanî eserler, s. 370) bu şekli kabul etmiş. كيمالك yazılan ismin كيمال şeklinde yazılışı, Handmir'de de Yezdî'den naklen aksetmiştir (Habib al-Siyer, I. 5). Fakat bu «Yemekân» kelimesinin «kuvvet sahibi» şeklinde tefsir edilmesini anlayamadım. Bunların doğudaki «Tatarların baş karargâhı: بنگاه تاتاران» olmuştur (Gerdizî, 83). İhtimal Çin kaynaklarındaki Ko-mo-xi bunlardır ki, kardeşleri olan Ulberliler ise Edil mntikasına hicretlerinden (XII. yüzyıl başlarında) önce, Çin'in kuzeyine bitişik Yehol mntikasında bulunuyorlardı (Marquart, Komanen, 114). Kimâklerin esas kuvvetleri Altaylarda kalmış, fakat Ptolomaios ve Plinus onları Kafkasya ve Sırderya taraflarında da zikrederler (Z. V. Togan, Giriş (1970) s. 41. 159-162). Oğuzlar gibi Kimâk ve Kıpçaklar da çok eskiden Ortaasya, Uzakdoğu ve Doğu Avrupa'da çok dağıntık yaşamışlar. O D'de Yemek/Kimâklerin memleketi «doğunun uzak bir yerinde» gösteriliyor. «On Kimâk» On Tiele/Tölös demek gibi olabilir. Yoksa Kimâk'ler Gerdizî'ye göre yedi kabile idiler.

613a — Nüshalarda الس او قلى اولسون ve Ha'da الاس او قلى اولسون seklindedir. Son kelimeyi şâyet اويسون kabul edersek, Uysun âşiretinden Alıs Oqlı olacak. Çünkü bu gibi birleşik isimlerden birisi, çokluk bir kabile ismi oluyor. [Dede Korkut'da Okçı isimli bir şahsiyet vardır ki, aşağıda ismini Öksi okuduğumuz, fakat Dede Korkut'da Ense diye okunan isimle aynı olması muhtemel şahsın oğludur. Diğer taraftan bu ismin «Ulaş oğlu olsun» veyâ «Ulaş oğlu Uysun» olabileceği de akla geliyor. Zira bazı yerlerde gayın ile kâf bir-biri yerine kullanılmıştır.]

616a — Bu isim nüshalarda okunaksızdır. Burada ve st. 623 de türlüce yazılmış. X ve S nüshalarına göre بار دوده كرنجوك ; Ha'ya göre de قار دوده كرنجوك yazılmış. Son iki kelime muhakkak ki Dede Kerencük. Ancak ilki pek belli değil. Ha'ya göre, ki diğerleri bunu az çok destekliyor, Qaru okumak kabil. Yahut mânâya daha uygun olarak Bayat okumak imkânı da vardır. Bu takdirde Bayat Dede Kerencük oluyor ki, zaten 623'de Dede Korkut'dan bahsedildiği için mânâya da uygundur. A g'de (st. 659 ve dev.) şöyle diyor: «Dib Baquy Han'ın ulu beğleri Yazır Elinden Alan ve Arlan, Düker Elinden Çekes, Baş-

bek ve Biygu-bek, Bayındır Elinden Kabil-hoca... Oğlu Quzı Yavı Han'ın kengeş beyleri Eymir Elinden Kerüncek, Salur Elinden Tabaq(Bataq), yine Salur'dan Enkeş'in oğlu Otkan ile onun da oğlu Kul-Sarı.» R ş 'de Damqaq yazılan Tabaq(Bataq) olmalıdır. Bizim karışık isim ile, sadece Kerüncek benzemektedir. Mâhmut Bayatî'de de Korkut ve kardeşi Krmçuk geçmektedir.

618a — Bu «İnalsır Yavquy Han», Gerdizî'de ismi geçen ve 766 tarihinde Göktürk-lere karşı isyân eden ilk Karluk hükümdarı «İlmalsın Cebguye» olacaktır.

621a — Burada cümle karışmış. «Ala atlı as donlu»nun mânâsını, «Ala atlı kiş derneklü»nün karşılığı zannetmiş. Fakat st. 637 de oğlunun adı Ala atlı kiş derneklü olduğu tasrih edilmiştir. A g de bu teferruat yoktur.

623a — [Yukarda, not: 616a da bahsi geçen isim veyâ isimler burada tekrar geçiyor. Fakat tek şahıs olarak kabul edilmiş ve o da «Korkut»la bağlıdır. Burası ve aşağıdaki Korkut'un kerâmetleri ile ilgili bahisler A g'de şöyle geçmektedir: (st. 727): «Qayı Kara Hoca'nın oğlu Qorqut Ata, Salur Enkeş ve Ava Şaban Hoca başta bütün Oğuz Eli toplanıp Qayılardan İnal Yavı'yı padişahlığa getirdiler. Veziri Qorqut Atâ idi ve o ne dese İnal Yavı onun sözünden çıkmazdı. Korkut Ata'nın kerâmetleri çoktur. 295 yıl ömür sürdü, üç padişaha vezir oldu.» Anlaşıyor ki burada ve st. 616 da geçen isim, Dede Korkut'u göstermektedir. Hemen altta «Bu Korkut» diye başlayarak bilinen birisinden bahsetmesi de bunu gösteriyor.]

626a — Bu da «Dede Korkut» hikâyeleri demektir ki, R ş bunları ayrıca bahiskonusu etmek istemiş; fakat eserinde bulunmuyor. Nasıl ki Uygurların tarihini ayrıca kitabına alacağını yazmışsa da o da kalmış.

629a — A g bu Erki'yi, Doylı Qayı Yavı'nın kardeşi göstermiş. Fakat R ş 'den anlaşılıyor ki, babası Yabgular sülâlesinden değildi. st. 648 de ismi Köl Erki Han diye yazılan bu zatın adı, İbn Fadlan'da Oğuz yabgusu yardımcısı Kudherkin (Kâşgarlı'daki Kölerkin, I, 99) dir. Barthold «Köl», «Çöl» hattâ «Çor» kelimelerinin aynı asıldan olup, dialckt farkı olduğunu izah etmiştir.

631a — [Burada Erki'nin büyük aş verdiği Sır Yavquy'a ait kayıtlar, Göktürk kitâ-belerinin ifâdesini hatırlatıyor. Marquart'ın «Sır Yabgu» olarak bildirdiği, İslâm ve Bizans kaynaklarınca İstemiyi ifâde ettiği ileri sürülen kelime ile bu isim ve bu ifâde, Oğuz Destanının ilerde daha sıkı tahlil edilmesi gereken kısımları olmalıdır.]

633a — Burada metin ilk bakışta anlaşılıyor gibi. Fakat A g'deki rivâyetle karşılaştırılırsa bu sözler daha açıklık kazanıyor. Zira Ebülğazi'ye göre Duylı Qayı Han'ın Korkut'dan başka iki «inaq» beği vardı. Biri Bayındır Bekdez ve diğer biri İğdir'den Dünke'dir. Şu halde bizim metinde «her ikisi» diye zikredilen bu iki inaq beyi olmalıdır. Resideddin'de bu beyler aynı zamanda «divan büyükleri» olarak adlandırılıyor. Fakat A g daha ilerde bu hâdiseyi, Korkut'la halkın konuşması olarak anlatıyor. A g ile R ş arasındaki bu farkın içine girmek niyetinde değiliz.

633b — [Tuman, bugün de Anadolu'da körduman olarak sis mânâsında kullanılmaktadır. Bazı nüshalarda Tevuman diye hareketlendiği için Mao-dun'un babası Tou-man'ı hatırlatıyor. Muhakkak ki, Türklerde Tuman diye isimler çok olmuştur.]

634a — Metinde geçen «Qorqut» isimleri S nüshasında umumiyetle «Qorqub» yazılmıştır; Nasıl ki «Semek Ayyar»da da (I. cüz 2. s. 212) böyledir.

640a — Tuman Han'ın hayvan dillerini bilmesine dair hikâye için bk. K. Jahn, JAH. Wiesbaden, I, (1967) p. 45-63.

673a — Aklı geçidi, belki de Tiyaşan dağları sahasında, ile havzasına yakın yerlerde olmuştur. Destanın aslında Köl Erki'nin zamanı da Külenk ile bağlı olmuş olacak. Bizim nüshalarda bu yok.

689a — Ayne(İne?) Han Ag'ye göre Afşar Hanı idi. [Fakat oğlunun Uje adı, Kırgız hükümdar ünvanı A-je'yi hatırlatıyor. Aje bilhassa, 840 lar da Uygur devletini yıkan Kırgız hükümdarı olarak zikredilir.]

719a — Metinde «diğer evlerle birlikte»; fakat bu başka yerlerdeki gibi «diğer evlerin önünde» olacak.

720a — [Burada metnin X nüshasında «أروق» tâbiri geçtiği halde, diğeri iki nüshada, S ve Ha «شعوب» denilmektedir. Bu acaba Reşideddin'in iki ayrı telifini mi işâret ediyor?]

728a — توغاییشی , atları eğleriyip gitmeye hazırlanmak. Bk. Doerfer, I, 271-272.

737a — «Uladmur» ismi, Ag de sadece «Mur» olarak geçiyor. «Ulad» ismi de, st. 595 de ayrı bir şahıs ismidir.

737b — [Ha nüshası dışındaki Rş metinlerinde, bundan sonra Arıqlı Arslan Han'ın isminin başına kadar, Ha ya göre tam bir satır atlanmış. Bundan Ha nüshasının diğeri nüshaların çoğuna esas olduğu anlaşılıyor. Bu kısım olmaksızın Arıqlı Arslan Han'la Qara Alp aynı şahıs gibi gözüküyor ki, Ag'de de böyledir. Hatta Arıqlı Arslan Han'ın oğlu Alp Tavgaç Ag'de Qara Alp'in çocuğu gösterilmekte. savaşta ölen bu zatın yerine meçhul bir Qara Han Oğuz tahtına geçmektedir. Anlaşılıyor ki Ag. Rş'nin bu eksik satırlı bir nüshasının mâlumatına dayanan bir rivâyeti nakletmiş.]

738a — [Ha nüshasının ihtivâ ettiği mâlumatın farkına varıp varmadığını kesinlikle bilmediğim merhum hocam, Jahn tercümesinde bu iki şahsı ayırmıssa da, aşağıdaki notunu yeniden tanzime vakit bulamamıştır. Zaten verdiği geniş bilgi, şimdi daha kesinlik kazanıyor.] K. Jahn (JAH, I (1967), p. 58-59), Qara Alp Arıqlı'yı Uygur Hanı olunca, Oğuz olamaz zannetmiş. Halbuki sülâle mensupları türlü kabileye hanlık eder ve o kabilelerin hanı sayılır. Bu Karahanlılarda da Çengiz evlâdında da böyle idi. Aşağıda st. 747 de eskidenberi böyle olduğu anlatılıyor; yâni bunlar eskidenberi Uygurları idâre eden hanlardı.

Ag'de ise şöyle anlatılır: Qanlı Yavı'nın iki oğlu vardı. Büyüğünün adı Mur Yavı, küçüğünün adı Qara Alp Arslan. Öleceği zaman yurdunu ikiye böldü. Türkistan ve Yenkend'i Mur Yavı'ya, Talas-Sayram taraflarını Qara Alp Arslan'a verdi. Bir nice yıl sonra da Kara Alp Arslan ağabeyine isyân eder (st. 848-852).

Ahmed Yesevî menakıbında (Hadiqat al-Arifin, Kâbil kütüphânesi nüshası, vr. 255) hicrî ikinci yıllarda, Peygamberden sonra 2. ve 3. batınlarda Türkistan'da islâmiyeti yayma yolundaki mücâdeleler sırasında Fergane'de Akşitler, Kâşgar'da «tersa», yâni hristiyan ya-

hud budist Muynuzluk Buğra Han hâkim olduğu, onun yerine geçen Arıqlıq Tafgaç Han'ın Almaliq ve Kayalık şehirlerini müslüman kıldığı. Quzu Balıq yani Balasagun'da Kılıç Kara Han'ın, aynı muntıkada Sarıbalık şehrinde oğlu Erbüz Karahan'ın hükümdar olduğu ve bunların hristiyanlığı bırakıp müslüman oldukları zikredilmiştir. Aynı zamanda manihaizmin de yayılmakta olduğu bu devirde (VIII. yın son yarısında) Bağraşgöl muntıkasında Ezel (yahud Erk, yani Bügür'de) de manihaizmi yayan rahiplerin Hanlar üzerindeki nüfuzlarından Gerdizi bahsetmektedir (Barthold neşri. s. 90, st. 10-11: manihaî ve Denaverî tabiblerin Quritekin'i tedavi etmeleri kıssası).

İşte bizim OD'de zikri geçen Arıqlı Arslan Han ile oğlu Tavgaç Han'ın Yesevî menakıbında adı geçen Arıqlıq Tafgaç Han ile münâsebeti açıktır. «Tersa» ismi hristiyan ve manihailler için kullanılan bir tâbirdir. Uladmur Yavqu'nun karargâhı ve mühimmat üssü Sayram'da, Arıqlı Arslan Han'ın merkezi Talas'da olmuş, savaş da Talas muntıkasında cereyan etmiş. Buralara hâkim olan kavim Uygurlarmış. Uladmur Yavqu Qayı hanları neslinden idi ki, bu nesil onunla kesildi.

Buğra Hanlar Uygur, Gerdizi'ye göre Tokuzoğuz hanları idi. Manihaizmi kabul eden bu Quritekin idi. Gerdizi bunun Erk'de Tokuzoğuz Hakanı olan ve savaşta öldürülen kardeşinin adını açıklamamış. OD'de ise onun ismi El-tekkin. İşte bizim OD bu hikâyesi ile tam bir tarihi hâdiseye temas etmiş bulunuyor. Yani Tokuzoğuz ve Oğuzlar arasında hristiyanlık, manihaizm, budizm ve islâmiyetin mücâdele halinde olduğu bir devrin hatırasıdır. Yesevî menkıbesi bu zamanlar burada hakim kabileler olarak Qanlı, Qay, Beğdelilerden bahsetmiş. Beğdeli ismiyle XII. yüzyıl Horezmşahları ve onların Sırderya havzası işlerine karışmaları anlatılmıştır. Buna dair «inşa» defterlerinin kayıtlarını Barthold kısmen neşretmiştir (*Turkestan*, I, metinler, s. 23-47: 73-80 ve Reşid Vatvat'ın Tahran'da neşredilen münşeati). Qublandı destanı, buralarda vaktiyle çok kalabalık (ş. 70: minsan, alın Qiyat köp quşun) olan Qay/Qiyatlar için (Moskva 1957, s. 41, 47) «keçeği ketgen köp Qiyat» tâbiri ile bu Qiyatların buradan Horasan taraflarına gitmiş olduklarını, reislerinin Ahmed Yesevî'ye yani müslüman Salurlara düşman olan Qaraman ile Aqman olduğunu Kara-Kıpçaklar ile müttefik olduklarını zikretmiştir. Fakat buradaki Türk ahalinin çoğunluğu hep Yağmalar ve Karluklar idi. Karahanlılar zaten «Buğra» lâkabını taşımakla Yağmaların hanları idiler (Barthold, *Turkestan*, I, s. 20). Fakat Uygur-Tokuzoğuzların merkezleri daha Talas, Balasagun, Erk/Bügür muntıkasında idi. Beşbalık'da yerleşen manihaist Quritekin idi. Horasan'a geldikten sonra Qayılar da müslüman olup, Salurlarla birleşmiş idiler. Fakat Kazakistan'daki Kıpçaklar ki. Kublandı destanı onlarındır. Qayılar hakkında «keçeği ketgen» yani dün bizden ayrılıp gitmiş olan kalabalık Qiyat diye daima hatırlamışlardır.

739a — [Sayram şehrinin bu çağdaki önemini «Saryam Şehri Tarihi» adlı risâleden anlıyoruz (Taşkent 1884): OI vaqitde Saryam'da on ming timurçi, on ming etükçi, on ming sabunhâne bar idi (s. 18).]

746a — Alp Tavgaç için bk. yukarda not: 738a.

748a — [«Bilik» okunacak şekilde yazılan bu kelime, herhalde bilgi, mâlumat hatta mektup mânasında değildir. Bu kelime «belik» şeklinde yazılan ve hediye, armağan mânasına gelen türkçe kelime olmalıdır. Metinde iki yerde geçiyor ki, türkçe olduğu için aynen koruduk. (Kâşgarlı, *Dizin* s. 81-82; A. Caferoğlu, *Eski Uygur Türkçesi Sözlüğü*, s. 42; *Drevnyetyürkskiy Slovar*, s. 93)]

753a — [Burada metin biraz izah edilmek icâb eder. Zira bazı karışıklık olduğu zehabını uyandırıyor. St. 736'da Tiken Bile Er Biçken Qayı Yavquy Han'dan bahsedilirken, 90 yıl padişahlıktan sonra «babası»nın vefat ettiğinden bahsedilir. Bu tâbir X ve Ha nü-

halarında var, S nüshası, herhalde anlayamadığından yazmamış. Nasıl Qayı Yavquy Han babasının sağlığında tahta geçmişse, Uladmur Yavquy Han da öyle olmuş olacak. Zira st. 750'de Uygurlara karşı seferinden sonra paytahtına döndüğünde «babası»nın toy verdiğinden bahsedilir. Bunu önceleri «kardeşi» olarak anlamak temâyülünde idik. Fakat yukarıdaki kayıt yanında, aşağıda st. 753'de «babası»nın öldüğü zikredilmiş. Keza kardeşi Kara Alp da, babasını sağlığında görmüş. Metin, herhalde farsça mütercimim meseleyi anlayamamış olduğundan dolayı, biraz açık değildir. Muhakkak burada, kendi hayatlarında oğullarını tahta geçiren faziletli Oğuz Yabguları anlatılmıştır. Belki de çifte krallık mevzu bahisdir.]

756a — «Babası» Tiken bile er biçken Qayı Yavqu Han olacak. Demek bu savaş sırasında Qara Alp adındaki bu çocuğu Urçe Han'ın adamları götürmüş oluyorlar. Sonra o dönüp geliyor ve babasını hayatta görüyor. A g 'de bu biraz farklıdır. Şöyle anlatılıyor: «Mur Yavı'nın hatunlarından oğlu yoktu. Urçe Han Oğuz Elini bastığı sırada bir kadını götürdü ve birkaç gün baktıktan sonra geri gönderdi. Kadın yurduna döndükten sonra «Mur Yavı Han'dan hamileyim» dedi. Birkaç ay sonra da bir oğul doğurdu, adını Qara koydular» (st. 869-872). R ş 'de bu oğlan harp esnasında beşiği ile çalınmış ganimet olarak götürülmüş; sonra dönüp babasını hayatta görmüş. R ş 'deki «babası» A g 'deki «Mur Yavı» Han olsa gerek. R ş ise bu zati, Uladmur Yavquy'un kardeşi göstermiştir. Fakat herhalde Yavquy'lar hanedanı burada kesilmektedir. Buradaki Uladmur ismi de «Ulad» ve «Mur» kelimelerinden terkib edilmiş görünüyor. Yoksa slavca Vladimir vs. isimlerden gelme değildir. Altınordu devrinde Rus knyazları Vladimir' v.s. slavca isimler Türklerce Alattimır şeklinde söylenmiş (Pelliot, Horde d'or, 151-153).

761a — Tekin kelimesi için bk. Doerfer, II, 538-540; Qorı Tekin'in ismi A g 'de Qozı yazılmış. [Bek-tekin ismine. Hudud ül-Alemde, Toguz-Oğuz ülkesinde bazı köylerin ismi olarak, doğrusu sahibi olarak tesâdüf ediliyor: Minorsky tercümesi, s. 95, 274; Qorı Tekin ve bu tekinlerin diğer münâsebetleri için bk. Not: 738a. Bu Tekinlere ait bilgiler tekrar toplanmak icab eder.]

764a — «Buğra-han aşısı» Kâşğarlı'da ve diğer kaynaklarda zikredilmiştir. Bk. F. Sümer, Oğuzlara ait destan mahiyetindeki eserler, AÜDTCFD, XVII. 3-4. 1959. s. 376.

765a — Buğra Han'ın karısının adı. ilk geçtiği yerde Bâyıır. ikinci geçtiği yerde, (st. 777) Bânû şeklinde kaydedilmiş. Ebûlgazi'de Baber diye zikrediliyor.

778a — Emîr Künce ki, moqaddem i umera; bu son tâbiri «Beylerbeyi» ile karşıladık. A g 'de «Avşar İlinde Egrence»nin kızı ile evlenir. Bu son kelime ارکوکچه veya ارکونجه olup, Manas destanında da gelir.

780a — Annelerin dizine baş koyup, bit ayıklamak adeti, Anadolu'da ve Başkurtlarda da vardır. Bit olmasa da anneler tırnaklarını çıtırdatarak güya bit öldürüyormuş gibi, oğullarını uyuturlardı. Bunu kendi küçüklüğümde çok görmüştüm. Bu, eskiden Türklerde en tatlı hümet ve muhabbet ifâdesi idi.

790a — Yukarda, st. 774 de geçen isim burada daha, tam olarak zikrediliyor: Antlıq, anda yani yeminli dost demektir ki, Çengiz tarihinde de görülür. [Ha nüshasında Saruqlı Baş olarak harekelenen bu isme Dede Korkut'da da tesâdüf ediliyor: Kazan'ın yanında Kılbaş diye birinden, XII. boyda bahsediliyor ve Kazan'a, kardeşinden de yakın bulun-

yor. Fakat II. boyda Eylek oğlu Sarıkılbaş Kazan'ın evini korumak için savaşırken şehid düşer]. Keza Saruqılbaş ismi, Kâşgarlı'da zikredilen (I, 474, 475; 111.80) Kulbak ismini hatırlatıyor. Bu zat Balasagun dağlarında, yâni Buğra Han'ın yaşadığı sahada yaşıyor, kayalara beyaz yazarsa siyah, siyah yazarsa beyaz olup çıkarmış. Gerdizi'de bu zat, sadece Quritekin'in dedesi ve manihaist olarak zikredilmiştir.

797a — «Dev Kayası» sadece efsânevi bir isim olmayıp Buğra Han'ın oturduğu Çu havzasından iki aylık mesâfede bir yer olacak. Belki de Yenisey Kırgızları ve şimdiki Yakutların memleketidir. Nasıl ki Yakutların en kuvvetli kabilelerinden biri «Qoru»lardır. Yakut rivayetlerine göre Qorular evvelce Çin hududunda imişler (A. Okladnikov, *Yakuty*, Moskva, 1955, s. 359). Yakutların Kangalas aşireti gibi bu Qoru'ların reisleri Tıgın, yâni Tekin olmuştur. Nüşhalarda Endek veyâ Endel yazılan yer de bu Dev Kayası ile ilgilidir. Bu Dev Kayası belki Hind sınırlarında olmalı.

801a — Burada mânâ karışıklık: *جازه ره نورد هاموار* pek anlaşılmıyor.

808a — Cümlede bir eksiklik vardır. Fikrimce şöyle olacak:

سواری برا سی بوز نشته مقودی سیاه داشته و مو (قوٹاس) میان بر بینه اب بته

yâni kırata binen bir atlı, yedek atı siyah ve atın boynunda bir siyah boyuncuk asılı. Sonraki satırda ise siyah atlar ve kır yedek atlar zikredilmiş. Burada bahsedilen zenciden, eski Türk hanlarının saraylarında siyah zencileri istihdam etmeleri adeti anlaşılıyor. Eserin türkçe aslında «boyuncuk» olmuş. *بوینچی* ancak onu *مو* ile tercüme etmiş olsalar gerek. Hükümdar atlarının baş süslerine Ruslar «soltan» demişler; bugün bizde çoğunca qutas denilmiştir; Ruslar da «bobolev kutaz» demişler. Bu kutaslar beyaz ve siyah olmuş ve «çekme» denilen en yukarı kısmı gümüşten veyâ bakırdan yapmışlar (P. Savvaitov, *Opisaniya starinnix russkix utvarey*, Petersburg 1896, s. 15-16). Yakutistan'da Lena nehri sahillerinde kayalara tersim edilen «bobıl» yahud Argamak atlarının başlarında «sultan» — sorguç ve beyaz boyuncuk — kutaslar tersim edilmiştir (Okladnikov, *Tyürkologičeskî sbornik*, I, 1951, s. 145). Eski Skitlerde, Göktürklerde, Selçuklular ve Çin'de atları bunlarla süslemişler (S. Oswald, *Histoire des arts de la Chine*, III, 1930, taf. 93).

817a — Burada Sarukılbaş, Tuman Han gibi, hayvanların dilini bilir gösterilmiş.

822a — [«Bulgaq», karışıklık, felâket, bozgunluk anlamında bir türkçe kelime. Kâşgarlı, I, 467; Drevnytürkskiy slovar, 122, 123; Doerfer, II, 317-320].

829a — Bu şiir Purandok isimli Sasanî kraliçesine ait bir kıssadır; Şehnâmede değil, ona nisbet edilen eklerde (Brokhim nesri XVII, 12-19) bulunuyor. Üvey oğluna göz koyan kraliçe ile ilgisi yok. Yalnız bir kadının azab vererek bir kadını öldürmesinde azılı taydan istifade etmesini tavsiye eden bu parçayı R ş buraya almış. Yâni parçanın asıl Oğuznâme ile ilgisi yoktur (Broxim nesri, Tahran, 1314, III, 258).

Bu Qorı Tekin hikâyesi, yâni üvey annenin üvey oğlunu yoldan çıkartmak ve kendi tuzağına düşürmek hikâyesi birçok milletlerde vardır. Bu Qorı Tekin'e tamamen benzeyen şekil ise Hind hükümdarı Asoka'nın oğlu Kunala için söylenmiştir: (Bk. G. M. Bongard, Levind and O. F. Volkova, *The Kunala Legend*, Calcutta 1965). Buna dair diğer eserler bu kitabın mukaddimesinde zikredilmiştir. Burada Kunala'nın oğlu Sampraki'nin hikâye-

leri de vardır. Qorı Tekin Cuveynî'nin Orhun havzasına bağlı olarak zikrettiği Uygur men-şe efsânesinde ve Gerdizî'nin Şarkî Türkistan'da Tokuzoğuz hanları İltekin ve Qortekin'e ait hikâyelerde geçmektedir. Hikâye Uygurların daha Orhun havzasında iken manihaizmi kabul ettikleri zamana ait gibi gösterilmesine rağmen çok eskidir. İhtimal Gur ve Uygur- ların, bu hikâyede anlatılan çok eski zamanlarda Hintlilerle temas ettikleri zamanlarda meydana gelmiş olabilir. A g de üvey annenin Avşar Beyinin kızı olduğu tasrih edildiği halde, Qorı-tekin'in ejderhaya gönderilmesi yoktur. Kadının aleyhinde şahitlik edenlerin de Avşar kabilesine mensup diğer kadınlar olduğu anlatılmıştır. Yâni bu hikâyenin Türk rivâ- yeti, hayata çok bağlı olmuştur.

831a — Bu isim nüshalarda **اوپناق** şeklinde yazılmış.

831b — Bu mevki, Arap coğrafya kaynaklarında Külân şeklinde yazılmıştır ki, bugün- kü Türkistan-Sibirya hattının Tartı istasyonu civarındadır (W. Minorsky, *Hudud al-Alem*, 354-358). Burası Arap coğrafya eserlerinde Karluk veyâ Türkmen padişahının paytahtı ola- rak anlatılmıştır.

833a — Suvar vilâyeti, ülkesi, bu Isbicap ve Otrar taraflarında zikrediliyor: Bk. İbn Fadlan, s. 203-208. Buradaki Sâberân mevkii de eski Arap kaynaklarında zikredilir, ki Sa- birler demektir. Demek bu kavim Sırderya havzasında hem Suvar, hem Sabar şekillerinde tanınmıştır. Ahmed Yesevî menakıbında bu Suvarları şeyhe muhalif bir kavim sıfatıyla ve Suvarcıq ismiyle zikredilmiştir. Bir de burada «Xazeran» şeklinde bir coğrafi isim de ge- çiyor. Demek Hazarlar Volga havzasında olduğu gibi, Sırderya havzasında da hem Hazar, hem Sabar ismiyle adlandırılmışlardır. Horezmda bunlar «Subarlı» ismi ile maruf olmuş- lardır.

833b — [Ha nüshasında böyle. X ve S'de ise küstah denmiş; fakat aslı inaq olmalı. Zaten aşağıda haciblerle beraber inaqlardan da bahsediliyor.] Abbasi halifeleri hizmetinde olan bir Türk beyinin adı **اناح** idi. Karahıtay ve Moğollar devrinde «Tayangu» olarak geçer. Bu istilâh Kâşgarlı'da da vardır. Bu lâkâpların ifade ettiği mânâlar arasında herbalde farklar vardır ki, bunlar kesinlikle pek belli değil.

838b — [Bu hatunun ismi Bal okunacak şekilde yazılmış gibi. Fakat Mal da okumak imkânı var, ki büyük hatundur. Osmanlıların ilk devirlerindeki iki hatunun Mal ve Bâlâ olması bakımından da dikkati çekiyor.]

839a — Hanların «görüntüş» denilen kabul merâsimlerinde kadınların kâse tutması, yâni şarap takdim etmesi veyâ hatunların kendilerine şarap verilmesi Çengiz ve Temür dev- rinde de yaşamıştır. Müslüman Hanlar dahi bunu bir yasa an'anesi telâkki etmişler, yâni islâmîyete aykırı saymamışlardır.

846a — Kyükü Hisar, eski Yenikent yakınında, şimdiki Kazalı'dan 20 km. mesâfede bulunan Kyük-kale olabilir. Bk. Tolstov, *Goroda Guzov*, SE, (1947) 3, s. 57; T. A. Zhdanko, *Semi-nomadism in the history of Central Asia and Kazakhstan*, 25. Müsteşrikler Kongresi Trudy(Zabıt)ları, Moskva, 1963 III, 180.

848a — Nüshalarda **انندو** şeklinde yazılan bu vilâyet ismini Anende okuyabiliriz ki budist ismidir. Ahmed Yesevî menakıbında bu aşağı Sırderya mıntkası kâmilten putperest

ve tersa, yâni budist ve hristiyan olarak tavsif edilmiştir. Sırderya'nın kuzeyinde «Sümbe» yâni budist «stupa» tapınağı zikrolunduğı gibi, Mangıslak'da da «Şüm» zikredilmiştir. Tebriz'deki Şünb-ü Gazan gibi, yâni stupa. Herhalde burada hâkim olan Kanglı aşireti de Hindistan sınırlarında yaşayan kardeşleri yoluyla budizm kültürüne bağlanmışlardır. Zerdüştiler için Ahmed Yesevî menakıbında «muğ» tâbiri kullanılıyor. Bunlar ancak Semetkañt, Buhara ve Horezm gibi şehirlerde tutunabilmişlerdir. Barthold Buhara civarında budistlerin Afrasiyab, zerdüştilerin de Keyhusrev ve Siyavuş kültünü yaşattıklarını Nerşahi'nin hikâyelerini izah ederken anlatmıştır (Soçeneniya, II/2, s. 322-332). Anende herhalde Yenikent civarında bulunmuş olacak. Yenikent kazakça Cankent harebeleri, şimdiki Qazalı (rusça Kazalinsk) dan 25 km. mesâfededir. Aşağı Sırderya şehirleri ve harebeleri için bk. V. Jirmunski, Aşağı Sırderya'da Oğuz izleri, Tyürkologičeski Sbornik, I, Moskva 1951, s. 93-102 [I. Kaynak tercümesi, Belleten, XXV, 99 (Tem. 1961) ss. 471-483].

862a — Qara Arslan Han'ın ağzından «Oğullarım İlarıslan ve Mahmud» söyietiliyor [ki, biraz aşağıda ise (st. 874) oğlunun küçük olduğundan bahsediliyor.] Bunlar elbette 1070 de vefat eden Horezmşah İlarıslan ile oğlu Mahmud, diğer ismiyle Sultanşah değildir. Kara Arslan Han'ın da bu isimde iki oğlu olmuş olabilir.

865a — «Kürke» ve bundan Kühürkey şeklinin ON'de zikredilmiş olması dikkate şâyandır.

874a — Rş'de yerleri açık bırakılmış; zikredilen isimler Ag'den alınmıştır ki, alt satırdaki İslı Han (Kononov'un okuyuşuna göre Esli Han) da oradan alındı.

878a — Bu ad Ha'da **وراند**, X'de ise **وران** yazılmış; Ag'de de Buran olduğundan böyle kabul edildi. İhtimal Çu havzasında Akbeşim yanındaki Burana minâresi de bu Buranla ilgili olacak. Barthold bu sözün minare/burana'dan alınmış olacağını söylemiştir. Fakat «buran» kelimesi, minâre demek değildir; Barthold, Otçet s. 26, 27.

879a — Ali Han burada Karahanlılar sırasında zikredilmiş. Halbuki Şahmelik, (Tarih-i Beyhaq, s. 51 de) Berani nisbesiyle zikredilmiş ki, Kanglı aşiretindedir. Çünkü Hadiqat ül-Arifin'de Otrar'da yaşayan hanların Kanglı olduğu tasrih edilmiştir. Bunlardan Kılıçarşan adında birisinin Cend hâkimi olduğu zikredilir. Burası Şahmelik'in şehridir ve onun adı da Kılıçarşan'dır. Yesevî menakıbında zikredilen Kılıçarşan, «daha eski zamanda yaşamış birisi» olarak tarif edilir. Şahmelik, Mahmud'un oğlu Mes'ud tarafından Horezm valisi olarak tâyin edilmiş olduğundan Horezmşah lâkabını taşımıştır ki, Tarih-i Beyhaq'da da böyledir.

879b — Nüşhalarda **ماده** yazılmış; Mayda diye bir şehir bana mâlum değildir. Arap coğrafya kaynakları burada Huvare isimli bir şehir zikrederler. [Mankend ve Manda gibi yer isimlerinin olmasını gözönüne alarak bu ismi Manda kabul ettik.]

880a — «Amuye Suyunun bu tarafı» tâbiri dikkati çekiyor. [Merhum hocam buna dair notunda] onun batı tarafı kasedilmiştir [diyor.] Bu kelime, Reşideddin'e veyâ destanın türkçesini yazan zata ait olacak. [Fakat böyle kabul edilirse hâdiselerin izahı biraz zorlaşıyor. Bu bakımdan burada zikredilen sahayı, Aşağı Sırderya olarak kabul etmek gerekiyor.]

881a — Destanı tertip eden zat, Amu Derya'nın doğusu ve batısında cereyan eden

hâdiseleri, Şahmelik'in daha babası zamanında Horezm ve Merv taraflarını idare ettiğini, Fuşenc ve Herat'ın da Ali Han'a tâbi olduğunu iyi bilmıştır. Herhalde eserin türkçe aslı Selçukluların Horasan'da hâkimiyeti Ali Han'dan ve Şahmelik'in elinden aldıkları sırada yazılmıştır. Fakat eserin Farsçası muhakkak ki Horezmşah Muhammed'in hükümrânlığının ilk senelerinde Çengiz istilâsından az önce vücuda getirilmiştir. Bu farsça mütercim eserin Türkçesinde yazılan hâdiseleri ve Aşağı Sirderya'daki Oğuz ülkesinin coğrafyasını iyi bilmemiştir. Eserin farsçası belki de Azerbaycan'da yapılmış olacak: çünkü müellif oraların tarih ve coğrafyasını pek iyi biliyor.

882a — Bügdüz Qardıçı'yi A g Quzıcı Bek yazmış; Mirhond da, (IV, 72) (خراجی) Bu isim ihtimal Qaraçı'dır: Bk: Vilyaminov-Zernov, Kasimvsk. Tasriax II, 413.

890a — Burada نکشمش geçiyor: Belki atı diz çöktürmek, ihtimal işkemiş.

899a — İhtimal El Birunî'deki Mezduran/Merz i Turan'dır. Bk. Birunî's picture of the World, s. 41.

901a — «Göç vermemek ve yurdlarına dönmemek» ile göç vermenin ne demek olduğu anlaşılıyor.

901b — فق قرغرت şeklinde yazılan bu ismi Qınıq Qazıgurt okumak daha münâsib olsa gerek. Qazgurt ismi, Sayram yanındaki dağın olduğu gibi, bir kabilenin de adı olmuş. A g'ye göre bu hareketlerde önderlik eden Qayıllardan Qırqût قیرقوت Bek idi (st. 1059. 1060).

904a — Amiran Kâhin herhalde bir islâm fakihî değildir. «Kâhin» burada «Kam» yerini tutmuş olsa gerek.

906a — Burada Kerâküçi کراکوجی و کراکاش'ın türkçesidir. «Kerege/Korâgu» çadırı içeriden tutan ağaç oklar ve iskeletdir. Bu ağaçlar yontularak yapıldığı için böyle farsçaya çevirmişler. Toqsurmış adı, Yazıcıoğlu Selçuknâmesine ekli kahramanlar listesinde (Türk tarih, arkeoloji ve etnografya dergisi, II, 245) طغرش ; A g'de ise طغورمش Toğurmuş. R ş'de ise vazih olarak Toqsurmış İçî(Elçi) okunabilir.

907a — Metinde دواق ; lâkin bu Duqaq دقاق olmalıdır; İlerde Tuqaq diye de geçiyor.

907b — Bu isim İbn Fadlan'da اترل بن القطان diye yazılan Oğuz Subaşı olacak ki, Er-Turul (yâni Tuğrul) bn Alp-toğan. Diğer kaynaklarda Loqman لقمان diye yazılan isim.

907c — Arslan, yeni bir isim ki, belki Çağrı Bey'den daha önce batıya gidip gelmiş; belki de orada kalıp, İslâm halifesinin hizmetine girmiştir.

908a — Bu hikâye, yâni rüyada dalları semalara uzanan ve göbekten çıkan ağaç gör-

mek, Osman Gazi'ye de nisbet edilir. Bu hikâye, yâni bir rüyayı bir kâhinin Kur'an âyetiyle istihşad etmesi dikkati çekiyor. 1924 de Berlin'de iken, o vakit daha bir Lise hocası olan merhum Prof. Mükrimin Halil Bey o zaman bana bir mektup yazdı. Bu mektubunda Reşideddin'in ON'si ile bir tarihçi olarak meşgul olduğuma dair bir haber öğrendiğini, bunun beyhude bir iş olacağını, zira kitabın tamamıyla uydurma olduğunu, bunun daha müslüman olmayan müellifinin bir Kamın ağzından Kur'an âyetinden istihracı, bu eserin bir sahtekâr tarafından Rş devrinde ötedenberi toplanmış hurafelerin bir araya getirilmiş şeklinden başka birşey olmadığını yazmıştır. Ben de kendisine bu bir tarihî destandır. Burada tarihliliklerini tesbit edemediğimiz her hükümdarı bir sahtekârın uydurduğu şahsiyet olarak kabul etmek doğru olmaz. Destanlardan tarih için istifâde etmek bir metoda tâbidir. Bunlardan istidradî delil olarak istifâde edilir. Yoksa Oğuz kamlarının Kur'an'dan bile haberdar olduklarını göstermek için değil, Osmanlı devletini kuran Osmangazi'nin de eski islâm öncesi başlıca Oğuz an'anelerini pekala bilmiş olduğunu gösterir. Bu da kâfidir. Zira Şeyh Edebalî'nin Osmangazi'nin evlâdının dünyaya hâkim olacak hükümdarlar olacağı kehânetinin mahiyeti, ancak ON'de olduğu gibidir.

908b — Kur'an'dan alınmış bir âyet.

911a — «Emîr i şikâr» yâni av beyliğinin türkçesi «kuşçu»dur. Selçuklular da Tuğrul Bey, Çağrı bey gibi kuş isimleriyle tanınmışlardır. Yâni tekbir kuşçu emirliği verilmiş değil; ayrı kuşların beyliği lâkâp olarak verilmiş oluyor.

920a — Burada Tuğrul'a Oğuz âdetince «Yabgu» gibi bir ünvan verilmemiş; İslâmların emîr [türklerce bey], İranlıların «şah» [türklerin belki Han] lâkâbı verilmiş oluyor.

923a — Carkend ihtimâl Cankend; yâni Cend olabilir.

930a — Şahmelik'in öldürülüşü tarihlerde böyle kaydedilmiş değildir; her halde Selçuklularla mücâdeleler sırasında ölmüştür. Bk. Barthold, Turkestan II, 304; F. Sümer, X. yüzyılda Oğuzlar, AÜDTCFD.

935a — Bu Kılıçarslan dediği, Rum Selçuklularının hükümdarlarından Kılıçarslan'dır. Yâni Selçuklulardan evvel olmuş gibi anlatılan bu destan, XI. yüzyıl Rum Selçuklularını hükümdarı Kılıçarslan ile karıştırılıyor.

937a — Ertoğrul bn Alp-Toğan(Loqman)bn Toqsurmuş'in Peygamberin amcaları sülâlesinden gelen Abbasîlerle teması, Peygamberin çağına ait gibi gösterilmiş. Buralardan itibaren ON, Rş tarafından Gazneliler tarihinde de nakledilmiştir. Gazneliler Tarihinin A. Ateş neşrinde (1957 Ankara), s. 3-5 de vardır. Arada bazı küçük ve ehemmiyetsiz farklar olmakla beraber, bunlar metinde gösterilmedi. Bu arada O D'de Rş'nin beyaz bıraktığı kısımlar buradan tamamlandı.

938a — [Uygurca bir ad olduğu tasrih edilen Toquz Yavquy'un adına pek raslanmaz. Meselâ bir kaynakta, Selçuk'un Tokuz Tigin'in kızı ile evlendiği zikrediliyor.. Bk. M. Altay Köymen, Büyük Selçuklu İmp. Kuruluşu, AÜDTCFD, 1957, c. XV (1-3) s. 97-191; s. 118. Toğuz Hakan, Gerdiz'de de geçer ve Kur-Tekin hikâyeleri ile birlikte zikredilir.]

939a — Saman Yavquy yâni Saman Hudat bir Oğuz Yabgusu gösterilmiş; Burada bir

hakikat vardır: Prof. E. Brovne, Prof. E. Mez'in Samanîlerin İran Sasanileri neslinden geldiklerine dair rivayetleri reddetmeleri, Prof. Yahya al-Haşşab'ın bunların aslen Türk olduğunu ileri sürmesi (Dr. Ali al-Şabi, *Al-Adab al-Farsî fî' asr l'Gaznevî*, Tunus, 1965, s. 129) reddedilemez. Seyid Hasan Taqizade, Saman'ın cedleri arasında el-Biruni v.s. de zikredilen «Tamgath» isminin «Tamgaç» olabileceğini söylemiştir. Mahmud ibn Veli (*Batır al-Asrar*, Ind. Office N. 575, vr. 315a) Samanîlerle Bermekilerin müşterek babalarının Cebba Han, yani «Cabgu» neslinden geldiğini, Belh Valisinin hattâ Sasaniler ısgali zamanında dahi Cabbuye olduğuna dair kayıtlar nakletmiştir. Bu cihetten Saman'ın ye onun halefleri olan Ağım ve Kökem'in dahi «yavquy» lâkabı taşıdıklarına dair tafsilât ve Ağım Yavquy ismi kaynaklarımızda görülüyor. «Kökem Yabgu» ise, İbn al-Balhi Farsnâme'sine göre (GMS, 1932, s. 24, 94, 98) Anuşirvan'ın hatunu idi. Bu hatun Batı Göktürk Hakanı Sır Yabgu'nun kızı olarak tanıtıldığı halde (Taberî, I, 1966), öyle olmayıp Hakanın yeğeni olduğu mâlumdur (Grundrise der Iranischen Philologie, II, 535). Demek ki bu hatun, belki de Hakanın kızkardeşi ile evlenmiş birisinin kızı idi. İşte enişte de Qaqım Yabgu imiş ki, al-Balhi'ya göre Eftalitler memleketinde Toharistan'da ve Hind hududunda faaliyette bulunan birisi idi. İşte bunu bizim O D Kökem Yavquy tesmiye etmiştir. Kökem, Saman Yavqu'dan iki asır evvel yaşamış birisidir. Ancak destan için böyle anakronizm ehemmiyetli değildir. Ehemmiyetli olan Saman Hudat ile Qaqım'ın Yabgular neslinden olmasıdır. Qaqım herhalde Göktürklerin Toharistan'da hüküm süren prenslerinden olmuş olacak. Belh valisi Cebbuye de Anuşirvan'ın yüksek hâkimiyetini kabul eden birisi idi. Bermekî ve Samanîler Qaqım'ın cedleri değil, ahfadı olmuşlardır. Saman'ın ve Bermekilerin ceddî bir yabgu olmuşsa, bu bir Karluk «cabgu» su olmayıp, Göktürklerin «Yabgu»larından olmuş olacak. Yani Göktürk Hakanı namına Oğuzları da idaresinde bulunduran bir yabgu.

950a — [«Serhenk» eski metinlerde «çavuş» (bk. I. A. Çavuş mad.) bazen de «alay-beyi» olarak karşılanmaktadır. Bizim destanda «eşikağası» veyâ «kapıcıbaşı» ile berâber geçtiğinden «çavuş» anlamına gelebilir. Bu bir nevi hükümdar yâverliği demek gibi oluyor. Aynı göreve ağabeyinin yanında da devam ettiğinden «serhenklik» yüksek kademeli bir memuriyet olmalıdır. Başka Türk devletlerinde de, bilhassa XI-XII. yüzyıllarda bu memuriyete raslanır.]

957a — Gazneli Mahmud'un babası Sübektekin'in Kayılardan ve Kökem Yavqu'nun kardeşi Serenk'in oğlu olması, R ş'nin Gazneliler tarihinde de vardır (A. Ateş neşri, 3-5). Bu kayıtlar gelişigüzel bir yana atılamaz. Sübektekin Barshanlı olup, Kara Yağma aşireti mensupları tarafından esir edilerek satılmıştır. (C. E. Bosworth, *The Gaznevîds*, 1963, p. 39, 273). Fakat Gazneliler ordusunda Kayırlarla Yağmalar birinci derecede görülüyor (op. cit. 109). Barshan kabile ve şehir ismidir. Bunda Kayıların da bulunduğu şüphesizdir. Çünkü Kazakların Qublandı destanında Orta Tıyanşan'ın en kalabalık kabileleri sıfatıyla Qiyat, yani Kaylar ile Aymavut, yani Yağmalardan bahsedilmiştir (1957 Moskva neşri, s. 22, 52: Qırk min üylü Qiyat, on san Aymavut; qalın Qiyat, qöp quşun. Burada ON'deki Seyiloğlu Karaman da zikrediliyor ki, Kublandı destanının eskiliğinde şüphe bırakmıyor). Yani Barshanlı Sübektekin Kayı uruğundan olup, komşuları olan Yağmalar tarafından köle olarak satılmış olsa gerek.

959a — Gazneli Mes'ud'un ordusuyla kıslamak için Hazar denizi sahilinde Cürcan'a gelmiş olduğuna dair tafsilât, tarihî hakikatlere uygun bir teferruattır.

964a — Tuzgu ve Tagar için bk. F. W. Cleaves, *The Mongolian names and terms...*, Harvard Journal of Asiatic Studies Vol. 12 (Dec. 1949), Ns. 3-4, pp. 400-443.

967a — «Gece yarısı münacaatı» İslâm şehirlerinde, bilhassa Selçuklular zamanında makbul olan ve minareden söylenen «münacaat» lar demektir.

968a — Kur'an, Sad sûresi, 25. âyet.

969a — Kur'an, Âl-i İmran sûresi, 25. âyet. Bu âyetlerin nakli, destanı toplayan yahud farsçaya çeviren zatın Kur'an'a vukufunu göstermektedir. [Bu âyetler Selçuklular tarihinde sık sık geçer. Bk. F. Sümer, Oğuzlara ait destanı eserler, AÜDTCFD, VII, 3-4, 1959, s. 382, 383.]

970a — Bu rivâyetleri nakleden zatın Çağrı ve Davud'un aynı olduğundan haberi yok. [Yahud Tuğrul'un daha önce bahsi geçtiği için onu zikretmeyip, yerine ayrı bir şahsiyet zannettiği Çağrı'nın islâmî adını koymuştur].

972a — [Burada bir kesiklik olsa gerek].

973a — Garçistan söyleniyorsa da, burada شرحه ismini Gurça okumak gerekli.

975a — Elbette Oğuz evlâdından Bayandır, Salur, Bayat ve Kınıklar da birçok hükümdar çıkarmışlardır. Burada ancak beşinin sayılmış olması, bu destanı yazılı olarak tesbit eden zatın ki, o muhakkak Türkmeni, bu beş boy hükümdarlarının rivâyetlerini iyi bildiğinden, yani bizzat onlara yakınlığından ileri gelmiş olacaktır. Kınık aşiretini, Kâşgarlı'nın verdiği listede olduğu gibi, kabilelerin başına getirmemiş olması, geleneklere bağlı olmasındandır. A g rivâyetinde, Salur Beyleri, «biz Oğuz Eli'nin Salur halkındanız, eski atalarımız Türkistan'dan gelmişlerdir» diyenlere iyi davrandıkları halde Selçuklular öyle yapmamıştır (st. 1105-1108). «Selçukîlerin Türkmenler karındaşımız diye ile ve halka faydaları dokunmadı. Padişah olurken «biz Türkmenin Kınık uruğundanız dediler. Ama padişah olduktan sonra Afrasiyab'ın bir oğlu Keyhusrev'den kaçıp Türkmenin Kınık uruğu içine gelip, orada büyüyüp yaşamış. Biz onun oğulları ve Afrasiyab neslindeniz diye, Afrasiyab'a kadar otuzbeş batın sayıp şecere uydurdular. Yoksa, Oğuzların Kökem Yabgu ile Sereng'den sonra kendi başlarına hükümdarları olmadı. Mangışlak ve Balhan dağlarında oturanları Horezm Sultanlarına, Horasan'dakiler Horasan padişahlarına. Maveraünnehr'deki Oğuzlar ise oradaki padişahlara tâbi oldular» (Ag. st. 1150-1160). Yani bu destanı toplayan zat, rivâyetler arasında bazı farklar olmakla beraber, Selçuklulara ve diğer Padişahlara münâsebet bakımından aynı fikirleri serdetmiştir.

Kayı ve Beğdili Beyleri, Ahmed Yesevî menakıbında dahi Sırdeya, Çu havzalarında hükümrânlık eden Karahanlı ve Kâğıllarla müvâzi olarak hükümrânlık eden büyük ve hâkim kabileler olarak zikredilmişlerdir. Gaznelilerin İskigöl civarında yaşayan Kayılardan olmasına dair bu kayıtları yalana çıkarabilecek hiç bir delil ortada yoktur.

976a — Salgurlulara ait bu yazılar bazı farklarla R ş'nin II. cildinde (S. nüshası vr. 27a) tekrarlanmıştır. Orada da burada olduğu gibi سلور şeklinde yazılmış, yani kelime «Salgur» aslını muhafaza etmiştir. Bu kelime muhakkak ki «Sarı-ogur» demektir; sonradan «Salar» şeklini de almıştır. Burada zikredilen Dikli, Melikşah zamanında Zengî bn Dekle şeklinde Zengî'nin babası sıfatıyla tarihlerde zikredilir (İbn al-Athîr, XI, 166, 174, 177). Bunlardan bir kısmı Akkoyunlu Bayandır beyleri ile (herhalde Doğu Anadolu'da) anlaşamayıp Derbend, Edil deltası yoluyla Kâğılı Beyleri sahalarını geçerek Mangışlak'a gitmişlerdir. İhtimal Çin'in Hsi-nin vilâyetinde kendilerinin eski, yani İslâmdan önceki vatanlarını

arayıp bulan müslüman Salarlar (bunlar için bk. Fundamenta, I, 564-568) Melikşah Özgend'e geldiği zaman beraberinde getirmişti ki, bazı askerî birliklerini Hoten'e kadar göndermişti. Salurlar işte o zaman Köke-nor taraflarına, eski vatanlarına dönmüş olacaklar.

981a — **يلالك** (Yılâhk?) Bunu bir yer isminden çok, yaylalık olarak almak da akla geliyor.

982a — A g de bu beylerin yanında her ilden Oğuz bulunduğunu, ancak daha ziyâde Eymür, Döğer, İğdür, Çavuldur, Karkın, Salur ve Aşşar olduğunu söylüyor (st. 1091-1094).

984a — Burada R ş, yukarda Anadolu'yu fetheden zâtın Arslan Sultan olduğuna dair hikâyelere inanmış; bunu da Kırık'ın kardeşi olarak açıklıyor.

985a — Burada Ha'da pek okunamayan (Qayasqasud, Velihan?) üç kelime? görüyor **طاس سود ولسجان** A g de ise Alicaq beğın oğullarının baş olup Hisar Tağına gittiklerini söyler (st. 1094). «Daha birçok il, Oklı İl, Göklü İl, Agar İl ve Sultanlı İl Balhan dağına gittüler. Yazır İli Horasan'a gidip, Durun etrafında birçok yıllar oturdular. Bu sebepten Durun'a Yazır Yurdu derler (st. 1094-1098).

986a — Hisar Tağ'da yerleşen Türkmenlerden Necib bn Muhammed Bekran da (Cihannüma, Moskva, faksimile neşri, vr. 17a) bahsetmiş ve kendi zamanında Türkmenlerden Halis Yazarlar, Mangışlaklı ve Barsı isimli üç kabile bulunuyormuş. Necib bn Muhammed Bekran kitabına ilâve ettiği haritasını 1208 de tertip etmiştir. Daha Moğollar gelmemişti ve bizim ON'nin tasnifi de o sırada yahud biraz evvel, herhalde Horezmşah Beğdili zamanında (1200-1220) fakat Çengiz istilâsından önce Farsçaya tercüme edilmiştir. Asıl Türkçesinde belki İslâm devri daha muhtasar olmuş; teferruatı farsçaya çeviren zat ilâve etmiş. A g nüshası kitabın aslındaki orijinal malûmatı daha iyi muhafaza etmiş; fakat o da bir farsça tercüme edilme devri geçirmiş olabilir. Türkçe isimlerin yanlış tefsirleri R ş'den geçmiş değildir.

OĞUZ DESTANINA ÂİT MÜLÂHAZALAR

OĞUZ DESTANI'NIN YAZILIŞ YERİ - TARİHİ VE YAZILIŞ ŞARTLARI

Oğuz Destanı tamamiyle islâmiyetten önceki hâdiseleri anlattığı halde, rivâyetin Reşideddin'e esas olan şekli tesbit olunduğu zaman, Qazıgurt dağı etrafı artık müslüman Türklerle meskûn idi. Fakat rivâyet bu şeklini aldığı zaman, muhakkak ki islâmiyetten evvel tesbit edilen bir taslak elde vardı. O zamanda Horasan hududundan Talas ve Sayram'a kadar olan yerlerde Kanglı ve Uygur (Gur) kabilelerinin, yine Gur, Gurcestan, Pamir, Fergane ve Çu taraflarında Karlukların yaşadığı, Kanglıların Buhara ve Horezm taraflarında; Uygurların Semerkant'dan Almalık'a kadar uzanan sahada, bunların doğusunda Pamir, Alay ve Tanrı Dağlarında Karlukların hâkimiyet sürdüğü zamanlara ait hatıralar o zaman daha canlı idi. Bu hatıralar Daqiqi ve Esedi i Tusl'de İran rivâyetleriyle biri diğerini tamamlayıcı mahiyette olmuştur.

Reşideddin'in asıl istifâde ettiği nüsha, Selçukluların Şah-Melik ile mücadelelerine ait kıssa ve rivâyetlerin tafsilâtıyla bilindiği zamanda tesbit edilmiş. Fakat bunlarla X. yüzyıldaki Toqsurmuş oğullarının hikâyeleri karışabilecek kadar bir zaman geçmiş bulunuyordu. Mamafih bu zamanda Şah-Melik kıssasına daha başka efsâneler de karışmış. Oğuzlar Almalık ve Balqaş gölünden şimdiki Kazakistan'ın merkezî kısmı olan Sarı-arqa denilen yaylalara ve Borsuq Karakum'una kadar uzanan sahada, zamanımızdaki Kazaklar gibi göçebe olarak yaşamışlar. Kendilerine en eski zamanlarda Kayı aşiretinden gelen Yabguların riyâset etmiş olduğu zamanı pek güzel ve teferruatı ile hatırlamışlar.

Bu hikâyelerin birçok yerleri herhalde Salur Beyleri için ve onların ozanları ağzından yazılmış. Salurların Tanrı Dağlarının orta kısımlarından Horasan'a göç ettikleri zamanlarda reisleri olan Kazan Alp'a ait hatıralar daha çok taze iken söylenmiş olsa gerek. Yine bu rivâyetler, Salurların İran'da Bayandır yâni Akkoyunlu Hanları ile şimdiki İran Azerbaycanı ve Türkiye sınırlarında, Gökçegöl-Vangölü civarlarında berâberce buldukları günleri aksettirmiş. Bayandırlar diğer birçok Hun kabileleri gibi Gökçegöl - Vangölü arasına daha milâdın beşinci yüzyılında gelip yerleşmişlerdi. Salurlar ise ancak Selçuklulardan az evvel, 1000 yıl-

larında Horasan'dan gelerek Bayandırlara katıldılar. Salurların bir kısmı, diğer kısımlarından ve Bayandırlardan ayrılarak Şirvan ve Derbend yolu ile Edil nehrinin deltasını da geçerek Hazar Denizinin doğusundaki Kanglılar ülkesi üzerinden, evvelce buldukları Mangışlak ve Balxan dağlarına gelmişlerdi. Bu hâdiseler de milâdm onbirinci asrına tesâdüf etse gerek.

Kısaca Oğuznâmenin esas taslağı, bilhassa kabilelerin yaylak ve kışlakları, damgaları, ülüşleri mevsuk ve fikrimce bir hükümdar tarafından tesbit olunduğunu belirten nüshalardır. Bu rivâyetler islâmiyetten çok evvelki zamanlarda vücuda gelmiş olduğu halde, bunun Oğuz hükümdarları ile bağı olan kısmı, herhalde milâddan sonra dördüncü yüzyılda Ak-Hunlarla Kara-Hunların (Akkoyunlularla Karakoyunluların) Gökçeğöl - Vangözü arasında yerleştikleri zamanlarla, Salurların MS. XI. yüzyıl başlarında Horasan'da, Balxan dağları mıntakasında ve Quhistan'da yerleştikleri zamanlar arasında tekevün etmiştir..

Reşideddin rivâyetlerinde Oğuz Han zamanında kabîle ismini alan Xalaçlar ve onların oturdukları yerler tarihe uygun, yâni Demâvend dağı ve Save mıntakasından Batı Afganistan'a ve Hind hudutlarına kadar uzanan ülkeler bahis konusu olur. Uygurca Oğuz Destanı (ODU) ise, bu Halaçları altın, gümüş ve demirden evler yapan, yâni «hünerli» sayılan bir kavim olarak tarif etmiştir. Xalaç/Kalaç ismi de, onların yaptıkları çadırı açmak için Oğuz'un ona «sen burada kal, aç» demesinden çıkmış gösteriliyor. Herhalde Xalaçların tarihinde, Karlukları gibi bir madencilik geleneği görülmektedir. Bu vaziyet onları ve Karlukları Göktürklerle bağlamaktadır. Destanı rivâyetlerin tarihle bağlanan şekli, bunları maden işlenen dağlık yerlerle ilgili göstermektedir.

Yakınlarda alman Türkologu G. Doerfer, bugün yaşayan Xalaçların dillerinde Göktürklerle müşterek unsur olduğunda hiç şüphe olmayan kelimeler tesbit etmiştir(ZDMG, b. 118 (1968), pp. 79-112; Türkçe tercümesi: S. Tezcan, *Halaçça, Orta İran'da arkaik bir Türk dili*, Beiletten, XXXIV/133 (ocak 1970), s. 17-58). Diğer taraftan İstahrî coğrafyasının Chester Beaty'de mahfuz arapça aslında ve farsça tercümesinde bunların şimdiki Afganistan'ın dağlık mıntakalarında İslâmiyetten çok eski zamanlardan beri yaşadıkları halde her yerde Türkçeyi muhafaza ettikleri kaydedilmiştir(s. 196 : Xalaçlar Türk tipinde ve yaşayışında insanlardır. Türk elbisesi giyerler ve hepsi Türkçe konuşurlar). Ebûlgazi rivâyeti OD'da XIII. yüzyıl başlarında Bingale vilâyetinde bir sülâle kurmuş olan Halaçlara dair dikkate şayan hikâyeler nakledilmiştir. Demek ki bu Oğuznâmeye XIII. yüzyılın ilk yarısında Hindistan ve Afganistan mıntakasında yaşayan Halaçların rivâyetleri de girmiştir.

Reşideddin'de tercümesi görülen Oğuznâme, muhakkak ki önceleri türkçe yazılmıştır. Hattâ belki bu nüsha, Uygur harfleri ile de yazılmış olabilir. Bu türkçe Karahanlılar zamanındaki Sırderya havzası türkçesi ve oğuzca ile karışık bir türkçedir. Bu husus, bilhassa Hanların ve Yabgu'ların lâkaplarında ve coğrafi

isimlerde böyledir. Bazı Oğuznâme nüshalarında «sizler» yerine «siller» ve «Hind» yerine, Uygur vesikalarında da görülen «Enekdet» isminin gelmesi, bu Oğuznâme'nin evvelce Argu dilinde yazılmış olduğunu gösterebilir. Sonradan bu eser farsçaya tercüme olunmuş; bize Cami'üt-Tevârih'de nakledilen Oğuznâme'nin farsçası, Reşideddin'in fasih farsçası değildir. Zira bunda birçok avamî tâbirler ve Maverâünnehr'in tacikçesinin izleri görülüyor. İlhanlılar zamanında olsa gerek, daha sonra bu eser moğolcaya da tercüme edilmiş görülüyor. Aşağıdaki moğolca ve doğu türkçesine ait kelimeler İlhanlılar devrindedir :

اولجای ، طوی ، مووال (مونك اول) ، اولوس (الوس) ، اروق (اوروق) ، اوروغ) ، نوكر ، سهارامیشی (كردن) ، یاسا ، یاساق ، یاسامیشی (فرمودن) ، قلسك قو ، سیورغامیشی (فرمودن) ، قراھولون ، حیاور ، ناوور ، منقله ، كجھه ، تكسیمیشی ، تكشمیشی (كردن) ، شھرامیشی ، كھوركای ، تامجامیشی ، یرلیغ ، یازھ ، اغسوق ، توغامیشی ،

Bu kelimelerden birisinin (قلسك قو) moğolca olduğu da, ayrıca tasrih edilmiştir (st. 92).

Türkçe kelimeler arasında bazıları çeşitli imlâ ile yazılmış.

تاق (داق ، طاق) ، یاقوق (یاقوقی ، یاغوق ، یاغوی) ، یایلاق (ییلاق) ، قشلاق ، كنگاج (كنگاش) ، ایل ، ایلجی ، یورت ، یورتجی ، «جی»nın ayrı yazılması uygurcadan geliyor.

كوچ ، یاغی ، خوجه ، ایراق قله ، ارقلی ، سوتاق ، ستقله ، كون ، آی ، یولدوز ، كوك ، طاق ، تنكر ، بیلک ، تھار ، تزغو ، ایركك ، تمغا ، اونقون ، اویق ، قیز ، كول ، تكان ، آنتلیق ، بوز ، بلغاق ، ایناق ، اتابك ، قزغان ، آقا ، تومان ، تكین ، آش

Bazı şahıs adları da dikkati çekiyor :

اغوز (اوغوز) ، قراخان ، اورخان ، كرخان ، كزخان ، اینالخان ، قراشیت ، یاغی ، قراستوك ، یوشی خوجه ، آرقیل خوجه

Coğrafi isimlerle kavim adlarının yazılışında da türkçede doğu türkçesi, bazen de bunların oğuzca ile karışık şekli hâkimdir :

ارتاق (اورطاق)، کرتاق (كرطاق)، اساج (اساج)، بورسوق، قراقوم، قراقروم، اوينور، قنقى، توغلا، علوداق، الاتاق، آملالىق، تورقانلو طاق، تورقونلو طاق، الوباغور، آق قيا، آتيل، اوق قران كول بلوت (؟)، قیل براق، قىجاق (قىجاق)، سبلان، اغدسورى، الاطاق، قال اج (خلج)، قارلوق، ايلك، بلنوز آغاج، بوزوف (بوزق)، اوج اوق (اچوق، اوچوق)، يامان سو، ينكى كنت (يانكى كيت)، اندير ترينى، قراباخ (؟)، بوز ياقا، آقتاق، ماملش، ماسارقومى، قانى «قارلو»، دره، اساش، قوم سنكرى، قانى دوردو (؟) ديوقياسى، كيوكو حصار، امانده

Reşideddin'in elinde destanın farsça ve moğolcası bulunmuş. O bu türkçe kelime ve isimleri herhalde farsça metinden almış. Reşideddin bu farsça metinde gördüğü halde, neresi olduğu kendisince mâlum olmayan bazı coğrafî ve şahıs isimlerini müteredit bir şekilde yazmıştır. Bunlar hayli çoktur (meselâ st. 103; 212; 588-593, 608, 616, 620-621, 623 vs). Herhalde bilhassa türkçe isim ve lâkaplarda görülen ittiratsızlık, Reşideddin'in kabahatı değildir (Yabgu kelimesini Yavqu, yavquy, yavgu, yavguy şekillerinde yazmak gibi). O metinde nasıl yazılmışsa öylece bırakmıştır. O meselâ Gur ve Uygur'un aslında bir olduğunun da farkında olmamıştır.

Kesinlikle anlaşılıyor ki, Reşideddin kendisine yazılı olarak tesbit edilip verilen «Tarih-i Oğuzan»ı değiştirmemiş, yalnız Kur'an'dan âyetler, bazı tarihî kayıtlar, İran edebiyatından ve Şehnâme'den şiirlerle süslemiştir. Kendisince bilinen bazı isimlere ilâveler yapmaktan hoşlanmıştır. Meselâ Talas ve Sayram şehirleri hakkında «burada bugün müslüman Türkler oturuyor. Quncı'nın memleketine yakındır ve Qaydu'ya aittir» diyor. Qunçı ve Qaydu, Reşideddin bu tarih kitabını yazdığı sırada Orta Tanrı Dağlarında hâkim olan iki Çengizli prensidir. Salgur, yâni Salurlar hakkındaki rivâyetleri naklederken de kendisinden bazı sözler ilâve etmiştir (st. 983-984). Zaten Reşideddin'in kendi ilâvesi olan parçaları da metinde gösterip işâret etmeye çalıştık.

Herhalde bu Oğuznâme'yi yazıp tesbit edenler, tıpkı Dede Korkut kitabını tesbit eden râviler gibi, şimdiki Azerbaycan'da, umumiyetle Önasya'da yaşayan Türkler olmuştur. Yâni hikâyenin Önasya'ya ait teferruatını bu şekilde izah etmek gerekecek. Oğuznâme, Türkistan'ın Hind ve Çin ile olan temaslarını iyi aksettiren rivâyetleri içine almış. Fakat aynı zamanda Önasya'ya gelmiş herhangi bir Türk kavminin İslâmiyetten çok evvel Anadolu, Suriye ve Filistin taraflarını fet-heden bir fatih hükümdarına ait kıssaları da zikretmiştir.

Bu destanın en eski zamanlara ait kısımlarında, Ortaasya'nın Çin ile münâsebetleri derin bir bilgiye dayanmıştır. Bu bir kitaptan alınmış değil, halkın hatırında yaşayan rivâyetlerden, belki de muhtelif zamanlarda çıkarılmış olabilir. Meselâ Yağmalar hakkında «bu zamanda onun neslinden bu ülkede Türkmen yoktur, yalnız Hitay memleketinde vardır» deniliyor. Yağmalar Hudud ül-Alem ve Zeyn ül-Ahbar yazıldıkları zaman Doğu Türkistan'ın Tanrı Dağlarına bitişik kısımlarında, Bağraş-Göl mıntakasında, İle nehri havzasında ve Fergane taraflarında yaşıyorlardı. Bunlar o vakit 1700 kabile ihtiva eden muazzam bir kitle olarak anlatılmıştır(*Hudud ül-Âlem*). Bunları Kâşgarlı Mahmud da mükemmelen biliyor. Ortaasya Türk destanlarında(Kazak-Kırgız) bu Yağmalar «Aymavut», yâni «Yağmavut»(Yağmalar) ismi ile çok büyük bir kitle olarak anlatılmıştır. Oğuz Destanı ise, bunları bir Türkmen kavmi olarak belirtirken, bir kısmının Hitay ülkesinde yaşadığını söyler. Nitekim Gerdizî de(*Zeyd ül-Ahbar*'da) Yağmaların Uzakdoğu'dan, Çin sınırlarından gelmiş olduğunu ve Tanrı Dağlarının kuzeyinden Irıtış'a kadar olan yerlerde yaşadıklarını söyler. Keza Oğuz Destanı, bu Yağmaların daha Oğuz Han gelmeden önce Keşmir taraflarında hükümlük ettiğinden bahsediyor. Bunlar Oğuz Destanına paralel olarak Göktürk kitâbelerinde de zikredilmektedir. Bununla beraber bunların Çin sınırlarında(Hitay taraflarında) kalanları dahi «Türkmen» tesmiye ediliyor. Kâşgarlı Mahmud *Divan-u Lugat it-Türk*'ün Türkmen maddesinde(B. Atalay terc. III, 415 ve dev.) Halaçlardan iki kabile olarak bahseder, fakat ikincisinin adını vermez. Herhalde bu ikinci kabile, Yağma olacaktır. Karluklar da Türkmenlerdendir ve bunu Kâşgarlı ayrıca kaydetmiştir. Oğuzların yirmidört kabilesinin dışında bilhassa «Türkmen» ismini taşıyan üç kabile olmuştur : Karluk, Halaç ve Yağma. Oğuz Han geldiğinde şimdiki Afganistan'da müstakil bir krallık teşkil eden diğer bir kabile sıfatıyla «Gurlar» da zikredilmişlerdir.

Oğuz Destanının İnal Yabgu zamanından önceki Hanlara ait kısmının (st. 1-622), ravilerin hafızasından ziyâde, yazılı rivâyetlere dayandığını gösteren izler de vardır. Kâşgarlı Mahmud'daki bazı destan parçalarının yazılı olarak intikal ettiğini zannettiren emâreler vardır. Meselâ burada Bijen'in Babil Kralının oğlu olduğu ve Barçuk'da mahpus olduğuna dair tafsilât zikredilebilir(I, 341, 466). Elbette bunlar yazılı rivâyetlerden alınmıştır. Oğuz Destanı da böyle olmuş olabilir.

Ebül Gazi Bahadır Han, *Şecere-i Terâkime*'de bu Oğuz rivâyetlerinin kitap şeklinde yazılmış nüshalarından istifâde etmiştir. Fakat onun gördüğü nüshalarda ve duyduğu rivâyetlerde, gerek Reşideddin'in eserinin I. cildindeki Oğuzlar bahşinde, gerekse II. ciltte münderiç ve şimdi tercümesini neşretmekte olduğumuz «Oğuzların Tarihi»nde bulunmayan bazı tafsilât bulunmuştur. Bu cins tafsilât herhalde Reşideddin'in istifâde ettiği nüshalarda da vardı. Fakat Reşideddin'in eline verilen nüshayı hazırlayanlar bunların bazılarını Oğuz Destanı içine almamış olacaktırlar.

Oğuz'un seferleri arasında en dikkati çeken ve tafsilâtı olarak zikredilene onun Önasya'daki fütuhatıdır. Bu fütuhât, Saka/Skit'lerin batıda Askelan'dan doğuda Çin hududuna kadar uzanan, kuzeyde bu Sakaların enkazı demek olan Abi, Yakut(Saka-Sakait)lardan güneyde, Kuzey Hindistan'daki Indo-skitlerin Taksila'ya kadar uzanan büyük memlekete sahip oldukları, yâni İran'da Ahamenid ve Yunanistan'da da Helen devletlerinin yaşadıkları zamanlarda yaptıkları geniş fütuhâtı aksettirmiş olacaktır. Sonradan bu hikâyelere, haçlılar devirlerine ve bundan önce yapılan seferlere ait rivâyetler de eklenmiştir. Acaba Saka'lardan sonra ve bu frenklerden önce, Oğuzların Hazar'ın güneyine geçtikleri devir hangi devirdir? Bunu tarihî hâdiselerin ışığında görmek mümkündür.

Bu devirde Oğuzlar ve diğer Türk kabileleri batıda Rum ülkesinden doğuda Çin ve Çürçüt(Mañçurya)ya kadar uzanan cihanşümül bir devletin başında gösterilmişlerdir. Bunun coğrafyası Moğolistan'da, Kafkasya, Baalbek, Kiluye, Demavend ve Hindukuş dağlarına yayılmış, kışlak ve yaylak yerleri tasrih edilmek üzere tesbit edilmiştir. Pekçok yüzyıllar önce geçmiş olarak tavsif edilen bu devletin coğrafyasını, orada yaşayan kabilelerin isimlerini ve komşu devletleri, ancak bir yazılı eserden okuyup bize intikal ettirmişlerdir. Böylesine geniş bir Türk devletini tarihte ararsak şu hususlara dikkat etmek gerekecektir.

Hunlar çağında, onların hâkim bulunduğu Türk devleti, bu kadar geniş sahalara yayılamamıştı. Ancak XIII. yüzyılda Çengizli İmparatorluğu bu sahaları içine alan bir devlet kurabilmiştir. Fakat Çengiz Han'ın devleti kurulmadan önce, ancak MÖ. VII. yüzyılda merkezi Ortaasya'da bulunan Sakalar devleti ile, birkaç asır sonraki Indo-skit devleti dikkati çekiyor. Şimdiki Macaristan'da Batı Hun devleti, Atila ve Oğullarının devleti daha yaşadığı zaman, Derbend yoluyla Kafkasya güneyine, Gökçegöl - Van Gölü civarına geçen Bayandır(Vayındır)lardan sonra, Sabirler ve Hunlar da geçtiği vakit (Z. V. Togan O. Şaik Gökyay'ın *Dede Korkut kitabının «Kişiler» kısmı*, ayrı basım, s. 5) doğuda Çinlilerin Hu-i ismiyle kaydettikleri bir Hun kralı da Batı Türkistan'da Soğd ülkesine girmişti(K. Enoki, *Sogdiana and the Hsiung-nu*, CAJ, I, 1955, p. 44) Bu hükümdarın kim olduğu epöyi münâkaşa edildi(F. Alheim, *Geschichte der Hunnen*, I, ve ona O. Maenchen-Helfen'in tenkidi: JAOS, v. 79, 1959, pp. 296-298). Dura-Europa vesikalari arasında İranlıların Romalılara karşı savaşlarında Hunların İranlılar tarafına katıldıklarına dair, yine münâkaşa mevzuu olan kayıtlar vardır(F. Alheim, *Ein Asiatischer Staat*, I, Wiesbaden, 1956, p. 274). Fakat bütün bunlar, Ortaasyalı bir devletin Önasya'yı istilâ eyleme hareketi değildir.

Oğuz destanında, milâddan önceki çağlarda değil, daha geç devirlerde olanlar da eskiden olmuş gibi zikredilmiştir. Meselâ Önasya'da Haçlılar zamanındaki vaziyet, Oğuz Han zamanında olmuş gibi gösterilmiş. Oğuz Destanında zikredilen «frenk» tâbirini Avrupa mânasında almamak gerekir. Bununla şüphesiz Suriye ve Kilikya'daki haçlı işgal mıntakaları kastedilmiştir. Frenk ismiyle zikrolunan

kavmin asıl vatanlarının Önyasya olmayıp başka yerde olduğunu belirten ibâreler vardır. Çünkü Rum, yâni Bizans memleketine Oğuzlar bu Frenklerin yerini işgâl ettikten sonra gelmişlerdir. «Rum» tabii ki Anadolu veyâ Bizans demektir. Oğuzlar, sonradan Asrıyaka ismiyle maruf olacak Boğazları geçmemişler, İstanbul'a yanaşmamışlardır. Şimdiki adıyla zikredilen Antakya ile ilgili mâlumata, Selçuklulardan evvelki devre ait hatıralar sıkıştırılmıştır. Mısır'a Oğuz kendisi gitmemiş, o sırada iyice büyümüş olan Oğullarını göndermiştir. Bu arada Hz. Adem'in toprağını getirmek için Mekke ve Medine'ye elçiler göndermiş. Bu kısımlarda Oğuz, Peygamber kıssalarını bilen bir hükümdar olarak tavsif edilmiştir.

Oğuz Han'ın Suriye taraflarındaki yaylası olarak Baalbek Dağı zikredilmiştir. Bu tafsilât Haçlılarla savaştan Müslümanların, hattâ Memlûklülerle harbeden İlhanlıların seferlerine ait kıssalardan alınmış değildir. Oğuz'un fütihat hikâyeleri tamamıyla orijinaldir. Fütihat sırasında Önyasya'ya yerleşmiş olan kabilelerin eski tarihine dair bazı mâlûmat vermektedir. Baalbek Dağları yayla olduğu gibi, Oğuz'un buradan İsfahan'a hareketi, tarihte olduğu gibi, bugün de Ağaçerilerin oturduğu Kuh-i Kiluye üzerinden yapılmıştır.

Oğuzların Önyasya'ya ait seferlerine dair rivâyetler, hristiyan Kireyit Han'ı Ong Han'ın 1145 de gönderip Papa'nın eline geçmiş olan mektubunda «cedleri olan üç kralın batıya seferleri» şeklinde geçmiştir(H. Yule, *Marko Polo*'ya notlar, I, 231). Orada Hemedan demek olan Ekbatan ile Dicle nehri zikrediliyor. Uygur rivâyetinde de Oğuz'un Kafkas dağlarını geçtiği kaydedilmiştir. Önyasya'ya ait Oğuz'un fütuhâtı, daha eski zamanlarda yaşamış olan Türk hakanlarının, belki Kimmer ve Sakaların Önyasya'ya seferleri üzerine tesbit edilmiştir. Yalnız Reşideddin'de bu hikâyelere ilâve olunan bazı cüzi teferruat vardır. Yâni destanın bu sefere ait hikâyesi orijinaldir ve büyük ölçüde Sakaların Önyasya seferlerine bağlı olmalıdır. Kireyit Han'ının mektubundaki üç kral ise, aslında Oğuz tarafından mağlup edilerek Moğolistan taraflarına atılan üç amcası olmalıdır.

Oğuz Destanında icraatı tavsif olunan Oğuz'un Önyasya'ya Atıl, Derbend, Mugan yolu gelip, fütuhâtını tamamladıktan sonra Demavend-Nişabur yolu ile dönmesi gibi, İran Şehnâme'lerinin tavsif ettiği Afrasiyab da hemen aynı yolla Mugan'a gelip, Damgan ve Demavend yolu ile Turan-zemin'e dönmüş gösterilmiştir. Oğuz Destanında Oğuz'la savaştan İt-barak kavmi de Şehnâme'de zikredilmiştir.

Yunan kaynaklarında Sakaların Önyasya'da Filistin'de 28 sene kaldıklarından bahsedilmesi Oğuz Destanındaki kayıtlara da uygundur. Zira Oğuz Aka sadece Antakya'da onsekiz sene kalmış, diğer yerlerde de en az 10 sene kalmıştır. Diğer taraftan Oğuz Destanında sözü geçen Eymür/Aymar Oğuz aşireti de Yunan kayıtlarında(Herodotos, I, 105) daki «Avaroeoi» ye tevafuk eder. Herodot'un zikrettiği bu kavmin mübtelâ olduğu «kadın hastalığı», Ortaasya göçebelerinin şaman kamlarında da görülen bir haldir(Ibn Fadlan, 135). İşte Oğuz Destanı bize,

MÖ. VII. yüzyılda Asurlular, Babilliler ve Medyalılar arasında cereyan eden cihan hâkimiyeti davalarına Türklerin de karışmalarının hikâyelerini anlatıyor. Elbette buna Ortaasyalı diğer fatih kavimlerin, meselâ Selçukluların, belki Ak ve Karakoyunluların Sasaniler devrinde yaptıkları seferlerin teferruatı aksettirildiği gibi; Ortaasya ve Çin taraflarındaki fütuhata dair hikâyelere de Sakaların seferlerine dair hikâyeler karışmıştır. Fakat asıl temel hâdise, elbette Sakaların seferleridir. Herhalde Oğuz Han hikâyesi, bir yandan Sakaların Önyasya fütuhatını içine alırken, diğer yandan da, birçok bilginlerin zannettiği gibi, Hun/Hsiung-nu'ların Ortaasya'da geniş bir devlet kurdukları zamanı aksettirmiştir.

Oğuz Destanı'nın Ebülğazi ve Reşideddin rivâyetleri, Dede Korkut kıssaları ve Yazıcıoğlu Oğuznâmesine ek olan parça ile karşılaştırılınca daha büyük ehemmiyet kesbetmektedir. Meselâ Kanlılar Kanlı Hoca veyâ Kanlı Kâfir olarak zikrediliyor. Bu Kanlılar Buhara ve Horezm taraflarında gösteriliyor. Ulaşoğlu Salur Kazan için «Türkistanun direği, tülü kuşun yavrusu, kanlı kâfir ellerinden ulu Horasan'a ad çağırından» deniliyor(YOODP). Yâni Kanlılar Çin tarihlerinde Kang-yü ismi ile zikrolunan büyük kavmin ta kendisi olarak tavsif olunuyor. Uysun âşireti için «Uşun Koca» deniliyor. Tarihlerde Fergane dağlarında zikredilen İğrek ve Çiğrek kabileleri bu Uşun Koca'nın iki oğlu olarak gösteriliyor. Dede Korkut'da ve Yazıcıoğlu Oğuz Destanı parçasında zikri geçen Ense Koca ve oğlu Okçı bizim destanda zikredilen(st. 617, 619) Öksi ile bir olsa gerektir. Dede Korkut kıssalarını bu bakımdan da incelemek gerekir.

Herhalde Oğuzların batısında, Ural Dağlarından ve Batı Sibirya'dan Horasan ve Hindistan hududuna kadar olan yerlerde, yukarda zikredilen Kanlılar hâkim olmuştur. Uygur, Kanlı, Halaç, Uysun ve onun kolları olan İğrek ve Çiğrek komşu olarak yaşamışlardır. Daha sonra Oğuzlar bu Kanlıları itaata almışlar ve onlar Oğuz Han'ın akraba ve dostları sayılmış. Bu hikâyelerin tetkikinde Dede Korkut, bir taraftan Türkistan'ın Kazıgurt mıntakasında ve Sırderya boylarında, bir taraftan da yine İslâm devirlerine ait olan Semek Ayyar kıssasında ise, Hind hududunda yaşayan bir hakim ve diplomat bey olarak tavsif olunmuştur.

Görülüyor ki Türkistan'ın ve Horasan'ın Oğuzlardan evvelki ve Oğuz fetihleri zamanındaki tarihi, ayrı parçalar halinde çeşitli Oğuz rivâyetlerine dağılmıştır. Fakat bu rivâyetlerin hepsini bir arada toplayan eski bir versiyon elimizde yoktur. Reşideddin ve Ebülğazi'nin rivâyetleri farklı olmakla beraber aynı plân üzerine kurulmuştur. Onlardaki müşterek tasnif, tabii ki Reşideddin veyâ Ebülğazi'nin işi değildir. Her iki rivâyet Selçukluların eseri de değildir. Aksine her iki rivâyet de, Selçuklulara muhalefette bulunan çevrelerden çıkmıştır. Alelade bir Türkmen oldukları halde kendilerini Afrasiyab yâni Hakanlılar neslinden göstermeleri, Kınık boyunun başlangıçta Oğuz kabileleri listesinin sonunda gösterildiği halde, İran fütuhatından sonra, (Kâşgarlı'da olduğu gibi) Kayı kabilesi yerine, yâni listenin başında hâkim kabile yerine çıkarmaları beğenilmemiştir. Çünkü eski

kabilelerin geleneksel yerlerinde Kınıklar, Ebûlgazi'de gösterildiği gibi, hâkim kabileler listesinin sonundaki Yiva(Eyva) kabilesinin hizmetinde idiler. Bu husus, yâni Selçuklulara karşı muhalefet ruhu ve başlangıç şecerelerinin karışıklığı Reşideddin ve Ebûlgazi'de müşterekdir. Her iki rivâyette de Kereküçi Hoca oğulları hakkındaki hikâyeler, Selçuklu muhitinden ayrı yaşayan Oğuzlar tarafından, güya iki muhtelif zamanda yaşayan iki sülâleye ait kıssa imiş gibi gösterilmiş. Bu da rivâyetlerin Selçuklulardan ayrı bir muhitte yazıldığını açıkça gösteriyor.

Netice olarak Reşideddin'e esas olan Oğuz hikâyelerinin, Ebûlgazi'nin elindeki Türkmen rivâyetleri gibi, muhtelif zamanlarda yazılmış hikâyelerin Şahmelik'e ait mâlumatin daha taze olduğu bir zamanda, fakat onun tebaasından olmayan Türkmenler tarafından söylendiğini tahmin edebiliriz. Bu rivâyetlerin bir kısmı Horasan ve Sırderya havzasında, diğerleri de Gökçeğöl - Vangölü muntakasında yaşayan Bayandır ve Salurlar ağzından yazılmıştır diyebiliriz. Her iki rivâyet, yukarda da dediğimiz gibi, Reşideddin ve Ebûlgazi'nin eserleri değildir. Onlar ancak önlerine getirilen rivâyetleri bir araya getiren iki müellifdir. Ebûlgazi, Câmî'üt-Tevârih'in I. cildinin başındaki Oğuzlara ait kısmı görmüştür. Fakat II. cildinde, «Oğuzların ve Türklerin Tarihi» ünvanıyla ayrı bir risâle olarak yazılan eseri görmüşse benzemiyor. Bu bakımdan her ikisi Oğuz destanları üzerindeki araştırma işinde, biri diğerinden bağımsız sayılabilecek kaynak telâkki edilebilir.

*
**

Uygurca Oğuz Destanında Oğuz'un gökten bir nur olarak inen bir kızla evlenmesinden Bozokların cediti olan üç prensin; bir göl ortasındaki bir adada bir ağaç kovuğunda bulunduğu bir kızla evlenmesinden Uçokların cediti olan prenslerin doğduğu. Bozokların sağda Akkoyun, Uçokların solda Karakoyun an'anelerine bağlı iki zümre teşkil ettikleri anlatılmıştır. Bunlar Hind ve İran kaynaklarında, Hunların Ak-Huna ve Kara-Huna'ya bölünmüş olduklarına dair verdikleri mâlumatla bağdaşmaktadır. Oğuz Han'ın bu altılı teşkilâtı oğulları merkez olmak üzere tamamladıktan sonra «Ben Uygur'un kağanı bulamın» diye ilân etmiş olması, Oğuzluğu Uygurlukla bağlamaktadır. «Gur» kelimesi, aslında hem Uygurları, hem de Kıpçakları içine alan büyük bir kitlenin umumî ismi olmuştur. Belki en eski zamanda Oğuzlar da buna tâbi olmuşlar; ancak sonunda onlar «z» yâni türkçenin «şaz» şivesini konuşan bir kavim sıfatıyla ayrılmışlardır. Kanglı-Kangahların bu Uygur-Gurlarla birlikte Batı Türkistan'ın Urallardan Hindkuş'a kadar uzanan yerlerinde iki hâkim zümre olarak gösterilmesi dikkate şâyandır. Çünkü Karahanlıların Ahmed Yesevî menkıbelerinde verilen rivâyetlerinde, Buğra Han neslinden Hanlara karşılık olarak aynı Sırderya havzasında Kanglı ve Kayı Hanları zikredilmektedir(Ishak Ata, Hadiqat ül-Arifin, Kâbil Umumî Kütüphanesi, Ahmed Yesevî'nin şeceresi, vr. 252a).

Bu vaziyet bizim Oğuz Destanına ait araştırmalarımızı dallanıp budaklandır-

maya ve derinleştirmeye sevkedecektir. Bu rivâyetlerde Batı Türkistan'da Oğuz, Uygur ve Kanglı ittifakı, Doğu Türkistan ve Moğolistan'da ise Oğuz'un üç amcasının oğulları hâkim olmuş gösteriliyor. Bununla beraber, Moğolistan'm tam merkezinde, Irtaş nehri başlarında bir kısım Kanglılar daha Çengiz Han'ın zuhuruna yakın zamanda yaşamışlar ve Çengiz'in ecdadının maiyeti sayılan kabileler arasında Kangliyut, yâni Kanglılar aşireti de bulunmuştur(Reşideddin). Batı Türkistan'ın bilhassa Sırderya ve Çu havzaları ahali arasında Uyşun, yâni Usun aşireti ve onun kolları olan İğrek ve Çiğrek, kuvvetli iki zümre olarak Oğuz Destan nüshalarında görüldüğü gibi (Dede Korkut), Moğolistan'da Uyşunlar Çengiz'in ecdadının desteği olan kabilelerin başında gelmektedir. Yuragul bunlardan; keza çoğul olarak kaydedilmiş isimleriyle zikredilen Kungrat ve Bayavutlar da böyledir. Bütün bu mevzulara ait incelemeler, Oğuz Destanlarındaki küçük kayıtların kıymetini ortaya çıkaracaktır.

Oğuz Destanı'nda Göktürkler pek zikredilmiyor. Gerçi bir yuğ töreni ifâdesi ile Göktürk kitâbelerindeki yuğ töreni ifâdesi benziyorsa da, bundan başka bir benzerlik ve ifâde pek yoktur. Karluklar ve Tanrı dağlarındaki Göktürk Hanları dağlarda yaşayan hükümdarlardı. Oğuzlar ve Kanglılar ise tamamiyle bozkır kavimleridirler. Semerkand ve Almalık'da hükümrânlık eden Uygurlar oturak bir kavim olarak tasvîr ediliyorlar. Oğuz zamanında, Oğuz'dan isim alan kabileler Kanglı, Halaç, Uygur ve hepsi «Tokuz Oğuz» tesmiye edilmiş benzemektedir.

Büyük Oğuz-Uygur devleti yaşadığı zaman Karluklar dağlık mıntakalarda, kendi hallerinde kalmışlar; kimse onlara dokunmamış. Oğuzlar bu devleti yaşadıkları zaman bir yabancı istilâsı da olmamış. Destanın anlattığı zamanda İran'da daha Ahamenid ve Part gibi bir büyük devlet kurulmamış. Zira şehirlerin mukavemeti münferit mahiyette olmuştur [Ön Asya harekâtı sırasında Halep'in hiç zikredilmemiş olmasını da bu arada kaydetmek gerektir. Tarihi bakımdan da Halep, MÖ. XV. — III. yüzyıllar arasında hiç zikredilmemiştir. Herhalde Oğuz'un bu yöreye seferi bu tarihler arasına tesâdüf etmektedir.] Oğuz Destanının bu eski devre ait tafsîlâtının en mühimleri Doğu ile Batı arasında hâkim unsur sıfatıyla ancak Türklerden bahsetmiş olmasıdır. Bundan başka, Oğuz Destanı, o zaman maruf olan Türk kabilelerinin dünyanın her tarafına, çok merkezleştirilmiş olarak tavsif edilen illerin ve ülkelerin idâresini kolaylaştırmak için dağıtılmış olmasını anlatıyor. Zaten tarihî deliller Kay, Gur, Karluk, Halaç, Kümidh, Çigil ve Türk gibi kabîlelerin Doğu Avrupa, Uzakdoğu, İran, Kuzey Hind ve Kuzey Çin taraflarında türlü şekillerde ve çok yaygın olarak yaşamış olduğunu göstermektedirler. Bu sahalardaki İran kavimlerinden Türklere çok karışmış bir kavim olarak As kavmi zikredilmektedir ki, bu sonradan tam bir Türk uruğu, Yazır olarak zikredilmektedir. Bu büyük Oğuz - Uygur devleti, muhakkak ki Doğu Avrupa'daki Kıl-Baraklar ülkesini de içine alıyordu. Oğuz-Uygur devletinin bu kadar geniş sahada en çok meşgul oldukları yer Hazar Denizinin etrafı ile Hindukuş

mıntakası idi. Oğuzların bu büyük devleti herhalde milâdî I-V. yüzyıllarda da yaşamıştır.

Şehnâmedeki Türk kahramanı Afrasiyab'ın, yâni türkçe ismiyle Alp Er-Tunga'nın İran ve Hind fütuhâtı esnasında karargâhı şimdiki Afganistan'ın ortasında Gurçestan'da bulunmuş. Ahmed Tusî'nin naklettiği bir arapça rivâyette «buradan dünyayı idâre etti; dünyayı devletlere taksim etti ve Türkleri yürüttü» der. İranlı Keyhusrev onunla Azerbaycan'da çarpıştı ve Moğolistan taraflarındaki başkentine kadar gitti. O Anadolu'da yahud Urmiye Gölü civarında öldürülmüş. Bundan Herodot vs. de bahseder(*Giriş*/1970, s. 167-168, 417-418). Çinliler de Ortaasyalı bir Cihangirin MÖ. 625 de öldüğünden bahseder ki, Yunan kaynakları da hemen aynı tarihleri veriyor. (Afrasiyab/Tunga Alp hakkında diğer eserimizde, «Türklerin menşesi Efsâneleri/Destanlara göre Eski Türk Tarihi'nde daha çok bilgi verilecektir).

«Oğuz Han»ın ismi, Reşideddin'in Paris nüshasında daima Ogur olarak yazılmış. Tevârih-i Güzide Nusretnâme'de de (Taşkent neşri, 1967, s. 13 den başlayıp) hep böyle. Esed-i Tusî'nin Gerşasb-nâme'sinde Sakalar devrine tevafuk eden ilk cihangiri «Yugur Khaqan» da böyle «r» ile yazılmış(Habib Yağmaî neşri, s. 334, 339-347, 352-354, 365-366).

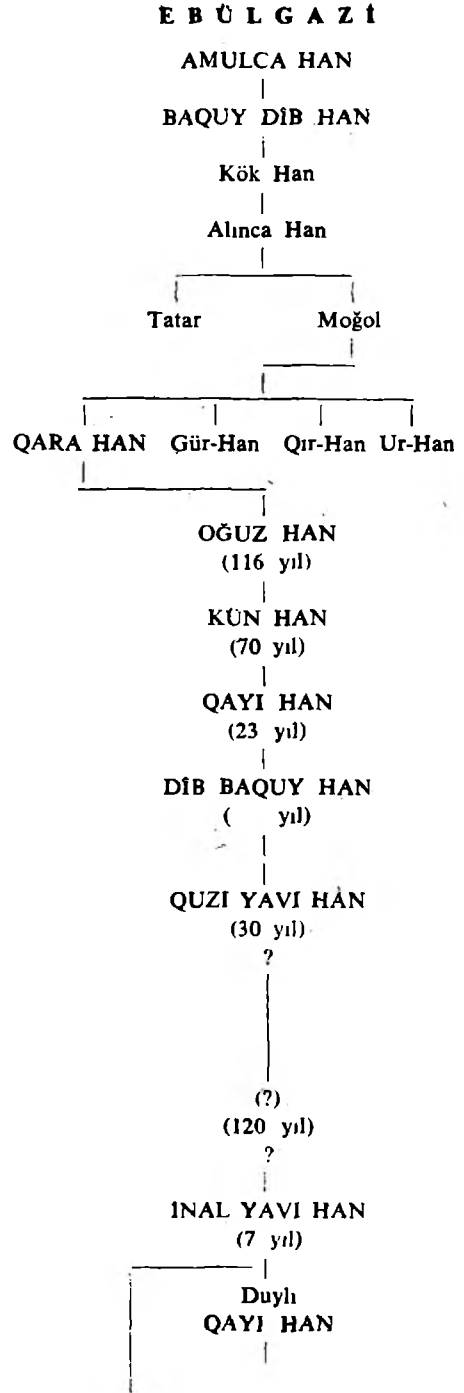
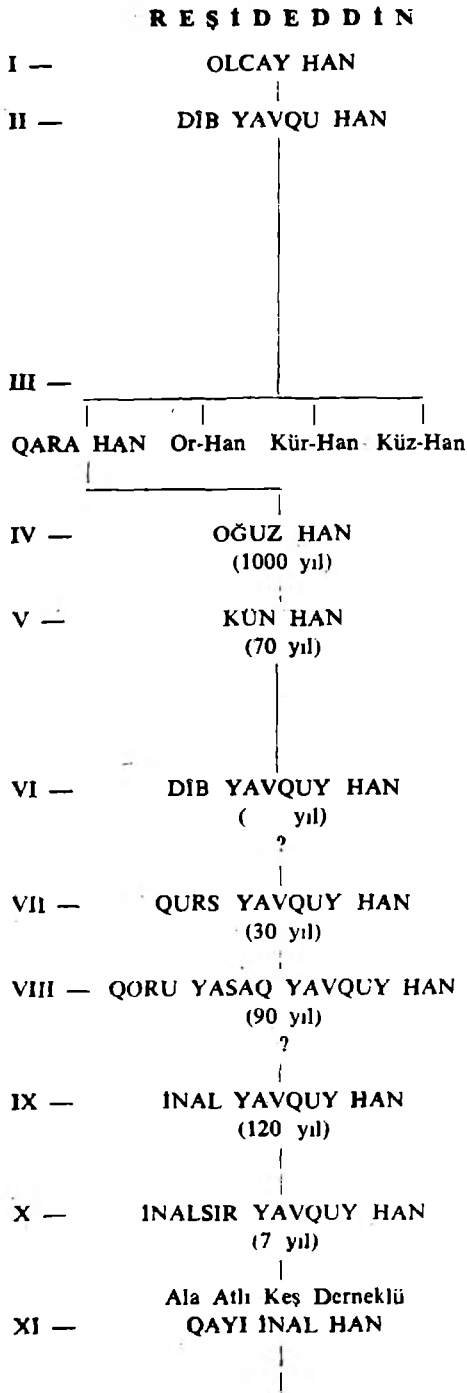
Bütün bunları gördükten sonra, Bizans Elçisinin İmparator Justin'e, 569 tarihinde Göktürk Hakanının ziyâretinden dönüşünde «bu halk bugün Türk ismiyle marufdur; eski zamandaki ismi ise Sakalardı»(Menander, 151, 152) demesinin tam bir hakikati anlattığı inancı gelecektir.

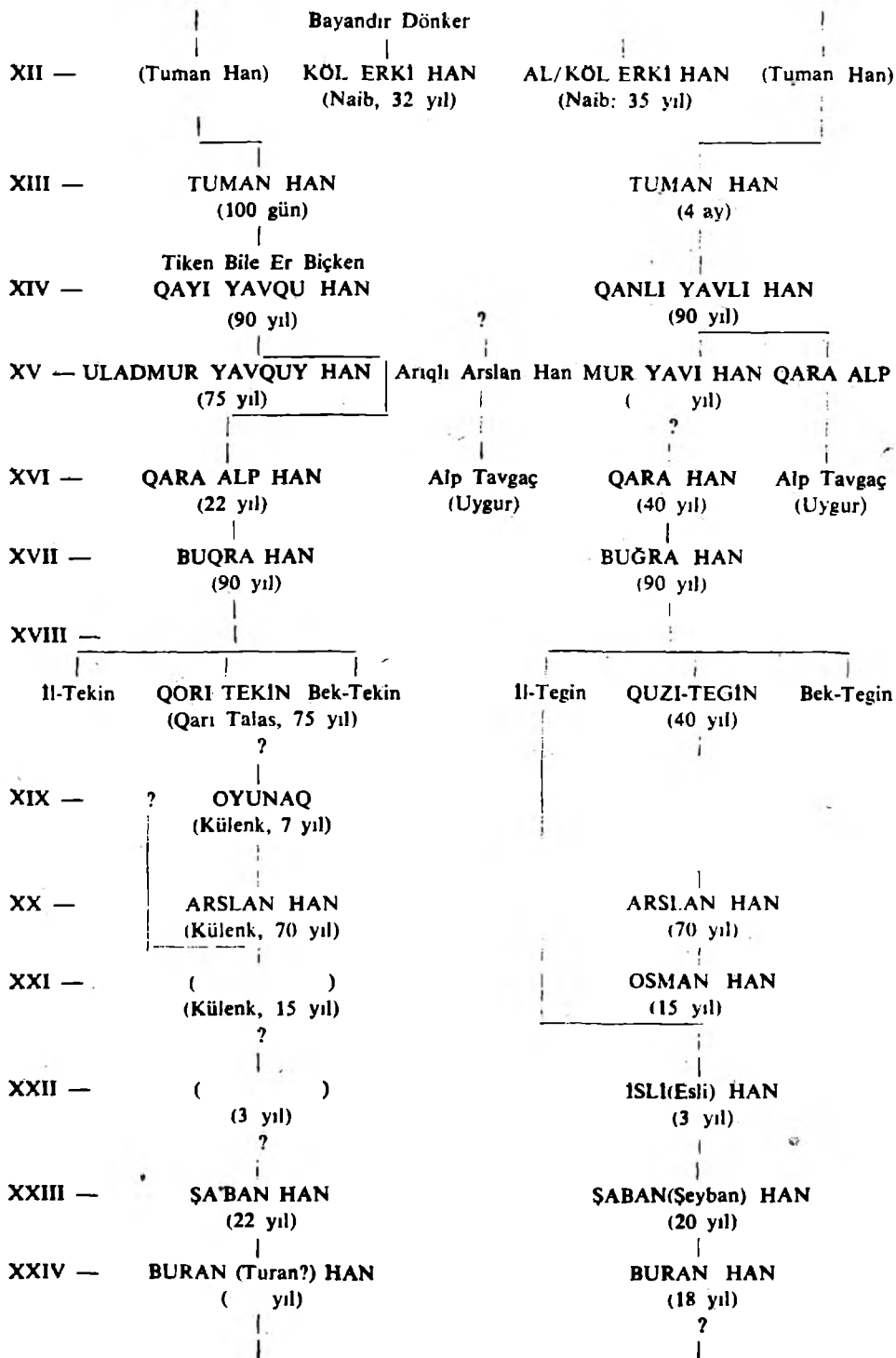
OĞUZ DESTANINDA BAHİS KONUSU OLAN HÜKÜMDARLAR SÜLÂLELER, ŞAHİSLAR VE HÂDİSELER

Reşideddin ve Ebûlgazi rivâyetlerinin her ikisi, aşağıda zikredilecek şahsiyetleri, Peygamberin muasırı saydıkları Inal Yavqu Han'dan önceki ve sonraki olmak üzere başka iki kısma ayırmaktadırlar. Fakat temel hâdiseleri Milâddan önce VII. yüzyılda cereyan eden Oğuz Han ile soyundan gelen Qoru Yasaq Yavqu arasında geçen zaman hakkında, ancak çok uzun bir fasıla olduğu söyleniyor. Reşideddin'e göre bu fasıla, yâni kendi yaşadığı XIV. yüzyıl başları ile Oğuz Han'ın zamanı arasında ikibin sene kadardır. Reşideddin bilhassa isrâil an'anelerini çok iyi bildiğinden bu eski Türk tarihinin Milâddan önce yedinci yüzyılda Ortaasya kavimlerinin, ezcümle Sakaların Önasya'yı istilâ etmelerini başlangıç olarak almış olabilir. Bu itibarla söylediği doğru sayılabilir.

Ebûlgazi Han bu hususta daha dikkatli davranmaktadır. O bilhassa Inal Yavı Han'dan sonraki kayıtların hepsinin doğru olup hiç yanlış bulunmadığını söylüyor. Ancak Oğuz'un beşinci nesilden torunu olan Quzı Yavı Han ile, VII-VIII. yüzyıllarda yaşamış kabul ettiği Inal Yavı Han arasında geçen zaman, onun zihnini kurcalamıştır. Zira kendisi Oğuz'u, efsânevi İran hükümdarı Keyümers'le muasır kabul ediyordu. Keyümers ise kendi çağından 5000 yıl önce yaşamıştı. Bu kadar önce yaşayan Oğuz Han'ın beşinci neslinden torununun, birden Peygamber ve Abbasiler çağındaki Inal Yavı Han'a geçilmesini mantığı kabul edememişti. Böyle olduğundan, Quzı Yavı Han ile Inal Yavı Han'ın bağlantısını şüpheli geçmiştir. Ebûlgazi'nin, kendine arzedilen rivâyetleri bu açıdan tenkid tâbi tutması da dikkate değerdir. Oğuznâme râvilerinin, destanda zikredilen hâdiseleri bu açıdan ele alıp, sonradan bazı isimleri, sırf bu arayışa doldurmak için destana sokmuş olmaları da mümkün olsa gerek. Bu bilhassa, aşağıdaki listede de görüldüğü gibi, son isimlerde bellidir.

Burada Oğuz destanında bahis konusu olan padişahları, Ebûlgazi'nin listesi ile karşılık olarak veriyoruz. Her ismin altına hükümdarlık müddeti ile tahta geçtiği yer de ilâve edilmiştir. Bu hükümdarların, Ebûlgazi ile karşılıklı olarak zikredilmesi, metnin daha iyi anlaşılmasına yardımcı oluyor.

XXV — ALI HAN
(20 yıl)
|
XXVI — Kılıç Arslan(Şah-Melik)

ALİ HAN
|
Kılıç Arslan(Şah-Melik)

Kereküçi Hoca
|
Toğsurmuş İçi
|
XXVII — TUĞRUL SULTAN Arslan
(Merv, 20 yıl)
|
XXVIII — (TUQAQ)
(7 yıl)
?
|
XXIX — (DOQR YAVQUY)
(Uygur? 12 yıl)
?
|
Asılzâde
XXX — (SAMAN YAVQUY)
(yıl)
?
|
XXXI — (AĞIM YAVQUY)
?
|
XXXII — KÖKEM YAVQUY
(20 yıl)
|
XXXIII — SERENK
(10 yıl)
|
XXXIV — SÜBEKTEKİN
|
XXXV — MAHMUD SÜBEKTEKİN
|
XXXVI — MES'UD

Kerance Hoca
|
Toğurmuş
|
Tuğat TUĞRUL
(20 yıl)
|
ARSLAN
(10 yıl)
|
ASILZADE
(20 yıl)
|
ARSLAN HAN
|
KÖKEM BAQUY
(20 yıl)
|
SERENK

(Selçuklular)
XXXVII — TUĞRUL SULTAN

A g (st. 1156-1160) Serenk'den sonra Oğuzlarda müstakil padişah olmadığını, ayrı ellerin Horezm, Maverâünnehr ve Horasan'da kim hükümdar olursa ona tâbi olduklarını tasrih etmiştir. Buna benzer bir ifâde Ali Han'ın tahta geçtiği yıllar için de mevzubahis edilmiştir. Zira Ali Han ve oğlu Şah-Melik ile Oğuz Devleti sona ermişti. Bu hâdiseler hakkında burada, daha ziyâde Ag'nin mâlumatını esas edinip birkaç söz söylemek isteriz. Ebûlgazi Ali Han çağında Oğuzların dağılmalarını «Oğuz Eli'nin Ali Han'a yağı olup Şah-Melik'i öldürüp ev başına Qara Han olup dört tarafa gitmelerinin zikri» başlığı altında anlatıyor. Diğer taraftan Oğuz Eli, zaten Ebûlgazi'nin biraz yukarda(st. 1023-1024)ki ifâdesinden de anlaşılacağı gibi, Ali Han'ın tahta geçtiği yıllarda bir dağılmaya maruz kalmıştı. Bu hâdiseler herhalde XI. yüzyıl başlarında cereyan eden büyük göç hareketleri ile ilgili olacaktır. Ebûlgazi bu münâsebetle doğudan gelip Oğuz Eli'ne çatanları «Moğol» diye isimlendiriyor. Bu gelenler, herhalde Oğuzların çok yıllar önceleri doğuya giden kardeşleri olmalıdır. Bu göçleri yaratanlar Mervezî'de Qay, Qun vs. olarak zikredilir ve bunlar, herhalde bu yıllarda büyük küteller halinde batıya gelmişlerdir. İşte bu hâdiselerle hırpalanan Oğuz Eli'ndeki çözölmeyi muhtemelen Şah-Melik'in çirkin tutumu çabuklaştırmış olacaktır.

Ali Han ve oğlu Şah-Melik'den sonra zikredilen isimler, çok değişik zamanlarda ve değişik sülâlelerde görülen şahsiyetlerdir. Herhalde bu isimler, destana en son sokulan rivâyetlerdir. Ne yazık ki bu rivâyetler, tarihî temelleri o kadar güçlü olmasına rağmen tenkidsiz şekilde sıralanmışlardır.

Oğuz Destanında Hanların hükümrânlık müddetleri mübâlâğalı olmakla beraber, efsânevî bir şahsiyet şeklini almayanlarda normaldir. Bunlar içinde bilhassa Oğuz bin yıllık ömrü ile dikkati çekiyor. Ebûlgazi bu hususta 116 yıl gibi daha mâkul bir rakam veriyor. Herhalde bununla çok uzun bir ömür sürdüğü ifâde edilmiş olsa gerek. Bunun dışında zikredilen hükümdarlardan (R ş ile A g arasındaki ihtilâflı senelerde R ş esas alınmıştır) 1 kişi 120 yıl, 3 kişi 90 yıl, 2 kişi 75 yıl, iki kişi 70 yıl, birer kişi 32 ve 30 yıl, altı kişi 20-22 yıl, bir kişi 18 yıl, bir kişi 15 yıl, bir kişi 12 yıl, bir kişi 10 yıl, üç kişi 7 yıl, bir kişi üç yıl, bir kişi de ancak yüz gün hüküm sürmüştür. Görülüyor ki bir kısmı çok yaşamış ve uzun süre hanlık etmişler(70-120 yıl). Fakat çokluk mutedil bir süre hükümdarlık etmişler ve orta bir ömüre sahip olmuşlardır(15-32 yıl). Bir kısmının hanlık süresi hayli kısa olmuştur ki, bütün bunları tabii görmek gerekir. Yâni Hanların hükümrânlık müddetleri normal sayılmalıdır.

Burada zikredilen 36 hükümdarı başlıca dört büyük grupta toplayabiliriz. Birinci grup, ilk dokuz hükümdardır. Bunlarda Oğuz Han ve onun evlâdı tam mânasıyla hâkimdirler. Oğuz Han bu sülâlenin bir ferdi ve sonraki sülâle azalarının da atasıdır. Bu sülâlede Dîb Yavqu ismini taşıyan iki hükümdar vardır. Bunlardan birisi Oğuz Han'ın dedesi, yâni Kara-Han'ın babasıdır. Diğer de Resîdeddin'e göre Kün Han'ın oğludur. Fakat Ebûlgazi'nin daha doğru olması mu-

hakkak rivâyetine göre ise Kün Han'ın torunudur. Birinci Dîb Yavqu'nun dört oğlundan Kara-Han Oğuzların atasıdır. Diğer üç oğul ise doğuya gidip Moğol ismini alan kabilelerin atası olmaktadır. Bu sülâle devrinde Oğuzlardan ayrı olarak Uygurlar, Kanğlılar mevcuttur. Onun için Uygur veyâ Oğur ile Kanğlılar hakkında da bir parça üzerinde durmak gerekecek.

Oğuz Destanında Oğuz'dan evvel de Kanğlı ve Uğur aşireti bulunmuş gösteriliyor. Bu Uğurlar için Tokuzoğur veyâ Tokuzoğuz tâbiri kullanılmıştır. Kıpçak, Kanğlı, Halaç ve Karluklar da güya Oğuz devrinde bu ismi almış kabileler gibi gösterilmekle beraber, ondan evvel yaşayan unsur gibi geliyor. Bulgar yerine Bal-gur veyâ Balgır deniyor. Kıpçakların daha Oğuz'dan evvel Ural ve Etil boylarında yaşadıklarını gösteren bazı teferruat vardır. Ptolamios'da «Yayık» ismi «Cayık» şeklinde yazılmıştır ki Kıpçak şivesi iledir. Buhara-Semerkant tarafında yaşayan Kanğlıların şivesinden de «Yalguzağaç» kelimesi görülüyor. Başkurtların da Karaşit isminde bir reisleri vardır. Araplar yeni geldiği vakit Soğd ve Fergane hükümdarlarından bazıları Akşit lâkabı taşıyordu. Bundan dolayı Başkurt reislerinin ismi Karaşit olacak. «Şit» «şad» demek de olabilir.

Sülâle, Oğuz Han'dan sonra oğlu Kün-Han'la devam ediyor. Bu tamamıyla Oğuzların hâkim olduğu bir devri gösteriyor. Bu sülâlenin hâkim olduğu ülkelerin coğrafyası Doğu Avrupa, Önasya, Ortaasya ve Uzakdoğu'nun hepsine şâmil olarak gösteriliyor. Bu sülâle belirsiz bir şekilde başka ad almaktadır.

II — İkinci devir, Ebûlgazî'nin Abbasîler zamanında yaşamış gösterdiği İnalsır Yavquy Han ile başlayan devirdir. Bu devir, 766'da Ortaasya'da yüksek hâkimiyeti Göktürklerden Xutğan Xaqan, yâni Kut-oğlan Kağan elinden alan Karlukların reisi olan İnalsır Yavqu ile başlar. Daha sonra aşağıda 3. devir olarak alacağımız Buğra Hanlarla devam edip, 1035 de hâkimiyeti sona eren Şahmelik-Kılıçarslan'ın bozulması ile biter. Oğuz destanı bu devirde ancak bozkırlarda kabileler arasında hükümlanlık eden şahsiyetler ve sülâleler üzerinde durmuş fakat Göktürk, Uygur ve Karahanlı hükümdarlarını ayrıca bahiskonusu etmemiştir. Bu devirde zikredilen Hanlar Kayı sülâlesinden gösterilmekle beraber, aslında Karluk Yabğuları olacaklar. Zaten isimleri de enteresandır. İnalsır'ın ismiyle onun halefi olan Kayı Inal Han'ın ismi dikkati çekiyor. Çünkü burada, türkçede hükümdarın damadı anlamına gelen «inal» sözleri vardır. Burada iki ihtimal vardır. Ya bu Hanlar kendileri Kayı olduğu halde, Karluk Yabğusunun idâresinde ismen Han idiler. Yahud da, daha kuvvetli ihtimal olarak, aslen Karluk oldukları halde, «inal» olarak Dîb Yavqu sülâlesine bağlandılar ve Han oldular. Keza halefi de «Kayı» olduğu halde «inal» olmuştur. Belki de Karluklar bu «inal»lıkla sülâlelerini Oğuz sülâlesine bağlamışlardır.

Bu hükümdarlar muhakkak ki Karluk Yabğuları idiler. Çünkü VIII. yüzyıl ortalarında hâkimiyeti Göktürklerin elinden alan kavimler Uygur ve Karluklardı. 759'da Orhun'da şarkî Uygur-Karluk devletini kuran Moyunçur Kağan'a Karluk

Kağanı denilmiştir(J. Marquart, *Cuvaynis bericht über die...* SBPA philos-histo class XXVII 1912, p. 487). Orta Tanrı Dağları mıntakasında Karlukların Gök-türkleri yıkıp yüksek hâkimiyeti Kut-Oğlan Kağan'dan alan yabguları Gerdizi'de (Barthold neşri, s. 84) İlmasın Cabgu yazılmıştır. İşte Oğuz Destanında ismi geçen ve Ebülgazî'ye göre Abbasîlerin çağdaşı olan İnalsır Yavquy (Ag'ye göre İnal Yavı Han) bu İlmasın(İnalsın) Cabgu olabilir. Bunun halefi olan Kayı İnal Han'ın vezirleri Bayat'lardan Dede Korkut ile Bayandır ve İğdir beyleri idi. Daha sonra Türklerde umumîyetle nâib anlamına gelen Kölerki ismini taşıyan Bayındır Beyi de naib olarak görülüyor. Onun zamanında Ebülgazî'de Avşar aşireti zikrediliyor. Kayı Yavqu'nun oğlu Uladmur Yavquy zamanında Arıqlı Arslan Han'ın idâresindeki Uygurlar isyân etmişlerdi. Bu Uygurlar eskidenberi onlara tâbi idiler.

Burada Karluklar üzerinde de biraz durmak gerekecektir (Keza bk. not: 502a, 504a). Oğuz destanına göre bu kavim, Oğuz tarafından adlandırılan Tokuzoğuzlardandır. Keza bunların hep eskidenberi oturageldikleri Hindistan - İran sınırlarında zikredilmeleri de dikkati çekiyor. Karluklar isimlerinden de anlaşılacağı gibi, dağlı bir kavim oldukları halde merkezleri Çu havzası olmuş, doğuda Orhun yöresine kadar el uzatmışlar. Batıda ise şimdiki Afganistan'ın batısında bulunmuşlar, Şiraz'a kadar yayılmışlardır. Fakat hiç bir yerde ekseriyet teşkil etmeyip, muhtelif unsura mensup tebaaları üzerinde hâkim olmuşlardır. Batıda İran'ın Fars mıntakasında hâkim olan Âl-i Muzaffer Karluklardandı. Şimdiki Şiraz yanında, Cebbuye isminde bir kasabaları olmuştur ki, Sem'anî zikreder. Bunların az çok kalabalık olarak yaşadıkları yerler Tokharistan, kuzeyde Çu havzası ve aynı zamanda Bağraş-Göl mıntakası olmuştur. Şimdiki Hoten'in iranî hoten dilinde vesikalar bırakan hükümdar sülâlesi de «Khallukhan» yâni Karluk olmuştur. Fakat bunlar tamamiyle dağlarda yaşayan bir kavim idi. Kışın dağ eteklerinde oturmakta, yazın her vakit yüksek dağlara, buzulların yanına çıkarlardı.

Burada iki nokta üzerinde durmak icab ediyor. Mes'udî Göktürk Hanlarının asıllarının Karluklardan olduğunu söylemiştir. Bu fikir galiba doğru. Hükümdarlar iki zümreden geliyor : birisi Çigil, Yağma ve Karluk kabilelerine dayanan Afrasiyab oğulları ki, bunlar bir mağaradan doğmuş kralın, kurt tarafından beslenen bir prensin neslinden geliyorlar. Dünyayı dörde bölerek idare ediyorlar. Kâbildeki Börü Tekin de bu efsâneye aittir(Bunlar hakkında Türklerin Menşe Efsâneleri'nde daha geniş bilgi vardır). Burada kurt doğrudan doğruya ya ced yahud cededir. İkinci zümre Uygurlar ve Oğuzlardır. Bunlar ağacın yarılmasından ve yâ ışıktan çıkan kızdan türemişlerdir. Bunlarda ise kurt, bizim Oğuz Destanında olduğu gibi seferlerde yol gösteren bir kılavuz totemdir. Burada kurdun ana olduğu zikredilmiyor. Yol gösteren kurt, yeleli bir erkek bozkurttur. İşte asıl *Mücmel üt-Tevarih ve'l-Kısas*'da Türk, yâni Afrasiyab'ın ecdadı ile Oğuzlar arasındaki çekişmeler, bir vakit Afganistan'da ve Hind hududunda yaşamış olan Türk kabileleri arasında canlı destan ve hatıralar mevzuu olmuştur.

III — Uladmur Yavquy Han'ın çocuğu olmadığından bahsedilerek ikinci sülâle biter. Burada gerçi yeni sülâle bu Han'ın kardeşinin nesline bağlıdır ama, zihinlere bir zorlama gibi gelmektedir. Buğra Hanların menşei Ebülгази'ye göre meçhuldür; ancak Reşideddin'e göre yine Yabgu sülâlesinden geliyor. Uladmur Yavquy Han'ın vaktiyle beşikten çalınan kardeşi, Kara Arslan daha sonra kaçıp yurduna geliyor ve Buğra Han'ların atası oluyor. Destanda Yabgu sülâlesinin sona erip, Buğra Hanların başladığı açıkça ifâde edilmiştir ki, herhalde bu asıl olarak da daha önemli bir değişikliğe işaret etse gerektir. Tarihî bakımdan bu zamanlar, Karahanlıların kuruluş yıllarına, IX. yüzyıla raslar. Fakat Oğuz Destanının bu sülâlede zikrettiği Hanlar kuzeydeki Buğra Hanlardır. Reşideddin büyük Karahanlıları bilmemektedir.

Bu sülâle hükümdarları umumiyetle hep Külenk'de oturan hükümdarlar olarak gösteriliyor. Sadece Qorı-Tekin'in Qarı Talas'da oturduğu kaydedilmiştir. Oğlu Şahmelik'le birlikte bu sülâlenin son hanı olan Ali Han ise, Sirderya'nın aşağı havzasında, cedlerinin paytahtı olan Yenikent'de otururdu. Bu sülâle «yabgu»lar neslinden olmayıp, «Han»lar neslinden. Karahanlılar çağında, zaten Karluk hükümdarları Çu ve Talas havzalarından çıkartılmışlardı. Diğer taraftan bunlardan Külenk'de hükümdarlık etmiş olan Arslan Han Suvar kabilesine dayanmış görünüyor. Bu sülâlenin paytahtı gibi görülen Külenk, Oğuzların hâkim oldukları yerlerde, Çu havzasında, Amu Derya'nın sağkolu Vahş üzerinde ve Toharistan'da üç şehrin ismi olarak zikredilmiştir. Çu havzasındaki Küleng, Arap kaynaklarında Kulan olarak *Ibn Esir*'de(IV, 328) geçmektedir (Barthold, *Otçet*, 29). Bunu Çin kaynakları Tszu-lan şeklinde kaydetmişler. Vahş havzasındaki Külenk ise, Belh'li sofî Şaqiq Belhî'nin Karluklarla savaşta öldüğü yer olarak muhtelif kaynaklarda bahsedilmiştir. Bunun hakkında en mufassal mâlumatı Mahmud ibn Veli vermiştir ve Külenk'in yerini de tâyin etmiştir. Bu, şimdiki Tacikistan'da Vahş nehri üzerindeki Feyzabad'ın yanında veyâ Feyzabad'ın kendisidir.

Buğra Hanlar devrinde Hind tesirleri çoğalmakta görülüyor. Galiba Hind sahası ile Kara-Han ismi arasında bir bağ vardır. Gazneli Mahmud'a «Kara-Han» denildiği gibi, bizim Buğra-Han evlâdı arasında Hind'de de görülen efsâneler yaygınlaşmış gibidir. Bunlardan birisi üvey anne'nin âşık olduğu prens hikâyesidir. Aslında Oğuz Destanındaki Hind tesirleri ayrıca tetkike muhtaç bir konudur. Yukarda da dendiği gibi bunların başında Buğra Han ile bağlı olan Qorı-Tekin hikâyesi gelmektedir. Bu hikâyede esas olay, üvey annenin üvey oğula âşık olması, üvey oğulun yüz vermemesi üzerine ona iftira edip cezalandırması, lâkin sonunda hakikatin anlaşılmasıdır. Bu motif başka kavimlerde de görülüyor. Bunun Tevrat'ta görülen bir yahudî rivâyeti de vardır. Fakat bu hikâye ancak Hind ve Türk rivâyetlerinde tafsilâtlı ve coğrafi bir mekâna bağlı olarak görülmektedir. Hind rivâyetinde bu prens Asoka'nın oğlu Kunala'dır ki, bunu hindologlar incelemişlerdir(G. M. Bongard-Levin, *The Legend of Kunala; The Kunala Legend and unpublished Asoka Vadamala Manuscript*, 1956; Przyluski, *The*

Chronologie of the reign of Asoka Moria, Leiden 1956; Dr. Carl Koeppen, *Religion des Suddh.*, Berlin 1857(1906). Hind Aşoka rivâyetinde coğrafi isim olarak Kuzey Hindistan'da Indo-Skitlerin hükümlük ettikleri Taksila ile Ucana geçmektedir. Bizim Oğuz Destanı rivâyetlerinde ise, hiç kimsenin tasavvur edemeyeceği teferruat vardır. Hikâyeyi, Ebûlgazî'deki biraz değişik şekli ile birlikte hulasa edelim :

Buğra Han'ın İl-Tekin, Qorı-Tekin(A g 'de Qozı-Tekin) ve Bek-Tekin isminde üç oğlu vardır. Gayet akıllı ve bilgili bir kadın olan anneleri Bayır/Banu (A g : Baber Hatun) ölünce Buğra Han çok üzülür. Fakat sonunda Künce veyâ Erkünce isimli bir beyin genç ve güzel kızı ile evlenir. Fakat bu kız Qorı-Tekin'i sevmektedir ve birgün bu aşkı ilân eder. Qorı Tekin buna sinirlenip, ertesi günü kadını cezalandıracağını söyler. Fakat kadın daha önce davranıp, Qorı-Tekin'in kendisine tecâvüze kalkıştığını söyler. Şâhitlerin ifâdesi birbirini tutmadığından Buğra Han oğlunun gözlerini kör edip, onu suçluları meydana çıkaran bir ejderhanın yanına gönderir. Günahsız ise gözleri açılacak, suçlu ise ölecektir. Burada ayrıca Qorı-Tekin'in «antlık», Sarukılbaş da zikrediliyor. Neticede İndel yahud Endek adlı sahradaki ejderhaya gidiliyor. Qorı-Tekin buradan sağ salım dönerek kendisine iftira eden kadını işkence ile öldürüyor. Ebûlgazi rivâyetinde bu ejderhaya gönderme kısmı yoktur. Kadının aleyhine Afşar aşiretine mensup kadınların şahadet ettikleri anlatılıyor. [Bu hikâyede Qorı-Tekin'in çok sadık arkadaşı olarak geçen Sarukulbaş'a Dede Korkut'da da aynı şekilde raslıyoruz. Sarukulbaş Salur Kazan'ın bir noktada kardeşinden de yakınıdır.] Kâşgarlı'da Kulbak isminde, kutsal bir şahsiyet olarak buna benzer bir insan görülmektedir.

İşte bu hikâye, Asoka'nın oğlu ile bağlı bir Hind hikâyesinin Türkler arasında canlandırılarak verilen mufassal şeklidir. Veyahut Türkler arasında meşhur olan bir rivâyetin Hindliler tarafından Asoka'ya ve onun oğluna nisbet edilmesidir. Türk kavimleriyle Hindliler arasındaki bu cins kültür münâsebetleri daha birçok sahalarda da görülüyor. Devlet teşkilâtında hükümdar yerine «Dhib» veyâ «Şad» ünvanlarının alınması, Kara-Han ve Korkut'un Hindistan sınırlarında faaliyette bulunan kahramanlar olarak gösterilmesi, budizm ile şamanizm arasındaki münâsebetler bu cümledendir.

Bu efsânede ismi geçen ve yukardaki hükümdarlar listesinde XVIII. sırada olan Qorı-Tekin ile kardeşleri diğer tarihî kayıtlarda da zikredilmektedir. Bunlardan İl-Tekin'in oğulları Gerdizî'de zikredilen Küça(Ezel-Erk-Bügür) mıntıkası hanlarının manihaizmi kabul edenleri sıfatıyla bahis mevzuu ettiği hanlarla aynı zevat olmalıdır. Hudud ül-Alem'de de bu yöredeki birkaç köye «Bek-Tekin köyleri» adı verilmektedir. Kara-Alp ve oğlu Buğra Han(XVI-XVII)ın oğulları Qorı-Tekin ve İl-Tekin'in de «Buğra Han» ünvanını taşıdıkları için burada ötedenberi hâkim olan Yağma veyâhud Tokuzoğuz yâni Uygur Hanları olduğu anlaşılmaktadır. Bununla Tokuzoğuzların da Göktürk demek olmayıp, Kudherkin'lere tâbi

Uygur ve Yağma Hanları olduğu beliriyor ki, bu Hanların hükümet merkezleri Bügür, Küça, Balasagun ve Almalık mıntakası olmuştur. «Kölerkin» yahud «Küdherkin» hem Karluklarda ve hem Oğuzlarda «Yabgu'nun yardımcısı» demek olduğundan(*Ibn Fadlan*, 141; *Kâşgarlı I*, 108), On-Uygurların reisleri Elteber, Tokuz-Uygurların reisleri Köl-erkin idi(A. Kononov, *Rodoslovniya Turkmen*, haşiyeler, s. 100). Buna bakılırsa Tuman Han gibi onun naibi olan Kölerki de Tokuzoğulların ve aynı zamanda Karluk ve Oğuzların da hanları idiler.

İslâm devrine sıkıştırılan bu hükümdarların bir kısmı, o cümleden Tokuz-oğuz ve Karlukların Yabgu ve Hanları budhist idiler. Yenikent ve Otrar'daki Kanglı Hanları da budhist ve Talastakiler da «tersâ» yâni hristiyan veyâ maniheist olmuşlardır. Balasagun ve Talas'da İl-Tekin'in oğulları (Ebülğazi'ye göre, XXI-XXIV.) isimlerine bakılırsa hepsi müslüman idiler. Hanların hangi dine mensup oldukları meselesi hususunda Oğuz rivâyetlerini Ahmed Yesevî menâkıbı «Hadiqat ül-Arifin» tamamlamaktadır. Kayalık ve Almalık'daki Arslan Han hristiyan olmuş olacak ki, Yesevî'de onlara «tersa» denilmiş; keza onlardan sür-yânî yazılı mezar taşları da kalmıştır. Sonradan müslümanlığı kabul eden Karlukların Almalık ve Kayalık'daki Hanları, daha Kara-Hıtaylar zamanında bile «Arslan Han» adını taşıyorlardı(*Cuveynî*, I, 56, 63).

IV — Dördüncü devre, çeşitli Oğuz Yabgularının hâkim oldukları devirdir. Bunlardan ilk zikredilenler Toqsurmuş neslinden gelen Selçukluların atalarıdır. Burada ayrıca Gazneli Mahmud da Kayı uruğundan olarak gösterilmiştir. Bu mesele not: 957a da daha açık olarak izah edilmişti. Yine bu meyanda zikredilen Kökem Yavquy da, son Sasaniler devrindeki «Qaqım Yabgu(*Ibn ül-Belhî*) olabilir (bk. not: 939a).

İki ayrı yerde, ayrı ayrı sülâlelermiş gibi zikredilen Toqsurmuş oğullarına gelince, bu mesele ayrıca izah edilmek icabeder. 921 de Selçukluların asil vatani olan Üst-Yurt'da(Hazar Denizi ile Aral arasında) Oğuzlara misâfir olan Arap Elçiliği kâtibi Ibn Fadlan, Oğuzların ordu kumandanı, Sübaşısı olan Etrl bn Alqatgan'dan büyük hürmet gördü. O bunların şerefine bir av partisi yaptı; halife Al-Muktedir-Billah'ın mektubuna karşı da yumuşak davrandı. Bağdat halifesi onu kendi hizmetine almak istiyordu. «Etrl» kelimesini ben Er-Turl, yâni Er-Togrul olarak okumuştum. Seyid Lokman'ın ve Hasan Bayatî'nin Oğuznâmelerinde Selçuk ile Toqsurmuş arası Selçuk bn Duqaq bn Alp-Togan olabileceğini ve bununla Lqman şeklinde yazılan ismin bir olabileceğini ileri sürmüştüm (*Ibn Fadlan*, 141; *Giriş*, 1970, 183-184). Şimdi zannediyorum ki Alp-Togan ismi de Türklerde devlet memurluğu hiyerarşisinde görülen «togancılık» rütbesiyle ilgili olabilir. Lqman ismi ile arap harfleriyle buna benzer yazılan bir türkçe isim tersim edilmiş olacaktır. Çünkü daha X. yüzyılda gayrimüslim Türkler arasında Loqman ismi mâlum değildi.

Reşideddin ve Ebülğazi'deki Oğuz rivâyetlerinde Tuqaq, Tuğrul'un kardeşi

olarak gösterilmiş ve bunlar, Selçukoğulları zamanı hâdiselerine Tuğrul Bey'in hayatı ile karıştırılmıştır. Ibn Fadlan'ın milâdî 921 yılında görüşüp misâfiri olduğu ve ismi Er-Turul okunabilen Mangışlak Oğuzları beyi ile Toqsurmuş oğlu Tuğrul'un aynı zat olduğu anlaşılmaktadır. Yine bizim Oğuz rivâyetlerinde Tuqqaq ve Tuğrul'un Arslan isminde kardeşinden ve bunun Ermenistandaki faaliyetinden bahsedilmiştir. Bu rivâyetler, sadece Çağrı beyin 1017'lerdeki Önasya seferlerine ait hatıralardan alınmış değildir. Diğer taraftan Selçuk'un oğlu Arslan Yabgu'nun batıya sefer yaptığı da malum değildir. Selçuk oğulları nişancı ve kuşbeği vazifelerinde buldukları gibi, Er-Tugrul bn Alptogan da Ibn Fadlan'ın anlattığı gibi nişancı ve kuşçısı idi. Biz Oğuz rivâyetlerinden Kınık beylerinin Çağrı ve Tugrul Beylerden bir asır kadar önce, Abbâsî hizmetine girmiş ve bu sâyede Ermenistan ve Anadolu'ya öğrenmek fırsatını elde etmiş olduklarını söyleyebiliriz.

Oğuz Destanı Ali Han'ı Amu Derya'nın bu tarafı, yâni Sırderya havzasında hükümdarlık ettirdiği halde, Şahmelik'in Amuye'nin öteki tarafına yâni Horasan taraflarına hâkim olduğunu zikretmektedir. Diğer taraftan Gazneli Mes'ud, 1042 de Şahmelik'i Horezmşah tâyin ettiği zaman (*Beyhaqî*, 865; *Ibn Esîr*, IX, 175), Amu Derya'nın aşağı kısımlarının tamamen bu baba-oğulun elinde olduğu anlaşılmaktadır. Merv mıntıkası da çoktandır Ali Han'ın elinde idi. Yâni Selçukluların can düşmanı kesilen Şahmelik ve babası, Selçukluları Nur'dan çıkaracak büyük kuvvetlere dayanan büyük bir devletin başında bulunuyorlardı. Bu da Selçukluların ilk tarihini öğrenme işinde mühim, bir noktadır.

Ahmed Yesevî menakıbında Qılıç Arslan Han'ın Barçınlîğ vilâyeti padişahı, onun oğlu Sariq tunluq Ötemiş Han'ın Cend valisi olduğu zikredilmiştir. Bununla herhalde Ahmed Yesevî'nin kendi zamanında, yâni Ali Han ve Şahmelik'den az önce veyâ sonra vaziyetin böyle olduğu anlatılmıştır. Herhalde bunlar da Ali Han ve Şahmelik'e bağlı Kanglı Hanları olmuşlardır. Aynı menâkıbda Otrar Hanı Qılıç Arslan Qır Han'dan bahsedilmiş. Sayram Şehri tarihinde bunlardan beş Han sayılmıştır ki, sonuncusu olan Muhammed Bilgâ Han'ı, Horezm sultanı, yâni Beğdili'ler öldürmüş imiş (*Protokoly Turkestanskago Krujda libiteley Arxeologiyi*, v. IV, p. 91). Fakat bu hâdisenin hangi tarihte vaki olduğu zikredilmemiştir. Ebûlgazi rivâyetinde Şah-Melik'in işi bozulduktan sonra, Türkmen kabilelerinin Horasan ve Mangışlak'ın nerelerine dağıldıkları bir bir zikredilmiştir (st. 1091-1109). Burada Salurlardan ayrıca bahsedilmiştir. Ebûlgazi bu arada Salur Kazan ve Salur Denkli'nin manzum hikâyelerini ilâve etmiştir.

Herhalde Türkmen rivâyetinin Horasan'da yazılan kısımlarında Salurlar ve Reşideddin'in Önasya'ya ait kısımlarında Akkoyunluların ataları olan Bayandırılı râviler mühim rol oynamışlardır. Şüphe yok ki Reşideddin ve Ebûlgazi rivâyetleri arasındaki farklar, ciddiyle öğrenilmek icabeden özelliklerdir. Biz bu farkları en küçük teferruatına kadar incelemeyip önemli hususiyetler olduğunu göstermekle iktifa ettik.

Oğuz Destanında sülâlelerin hanları bahis konusu olurken onun maiyetinde dört kabileden vezirlik eden beyleri ve bir de devlet işlerinde müşâvirlik eden bir hakim vezir zikredilmiştir. Fakat buna ait kayıtlar maateessüf ancak bazı hanlar için verilmiş; bütün hanlar için muntazaman söylenmemiştir. Böyle olmasaydı, Ebülğazi'de anlatılanları(st. 690 ve devamı) daha yakından ve iyice öğrenenecektik. Fakat burada zikredilenler bile tarihimizi anlamak bakımından çok şayanı dikkattir.

Böyle müşâvir şahsiyetler arasında ilk zikredilebilecek olan Oğuz Han'ın kendi «yurtçısı» olan Kara-sülük ve babası Yuşu Hoca'dır. Oğuz Destanının uygurca variantında ise, bu hakim şahsiyete «Uluğ Türük» denmektedir. Bu isimle herhalde Kara-sülük kastedilmiştir. Zira onun «Uluğ Bey» yapıldığını Reşideddin rivâyeti de söylüyor.

Kün Han'ın veziri ve müşâviri Irqıl Hoca idi. Yenikentli olan bu zatın çok yaşlı olduğundan bahsedilir. Oğuz Destanının ilk yarısında, yâni Oğuz'un hayatından bahseden kısımlarında Oğuz'un bir şehir yaptırdığından bahsedilmediği halde, Irqıl Hoca'nın böyle demesine inanılmıştır. Zira Oğuz'un çok uzun bir ömür sürdüğü kabul edilmişti. Kün Han'ın tarihî görünüşü olarak dikkati çeken Mao-dun'un oğlu, Asya Hun İmparatoru Ki-ok'un müşâvirinin ismi Çin kaynaklarında Çung-hin Yu-ya olarak kaydedilmiştir. Herhalde buradaki «Yu-ya» «hoca»nın karşılığı olsa gerekdir.

Kün Han'dan sonraki birkaç Han'ın böyle vezir, naib ve müşâvirleri hayli tafsilâtlı zikredilmiştir. Bunları Reşideddin ve Ebülğazi'deki şekilleri ile ve karşılıklı mukayese ederek göstereyim :

<u>Reşideddin</u>		<u>Ebülğazi</u>	
DİB YAVQUY HAN :	(?) :	Uluğ Beyleri :	
Salur :	Ulaş اولاش	Salur :	Ulaş اولاش
	Ulad اولاد		
Yazar :	Alan آلان	Yazar :	Alan آلان
	Bulan(Üvlan) بولان (اوبولان)	»	Arlan ارلان
Döger :	Dibcenksu ذيب جنكشو	Döger :	Çeks چكس
	Dürkeş دركش		
» :	Taş-bek(Yaş-bek?) تاش بېك	» :	Baş-bek باش بېك
	Yalgu-bek(Balgu-bek) يلقوبېك		Beygu-bek بېغوبېك
Bayandır :	Tülü Hoca تولو خواجه	Bayandır :	Qabil Hoca قابيل خواجه

QURS YAVQUY HAN : Nâibi :

? : Alıs oğlu olsun (Ulaş oğlu Uysun?)

الاس اوغلى اولسون

INAL YAVQUY HAN : Vezir, nâib ve beyleri : Kengeş beyleri :

? : Qaru(Qayı, Bayat) Dede Kerencük

	دده کرنجوک	Eymür	: Kerüncək
Salur	: Damqaq	دمقاق	Salur : Tabaq
	Öksi	اوکسی	Enküş
			Ötkân
			Qulsarı

INALSİR YAVQUY HAN : Vezirleri :

: (Dede Korkut)

Qayı : Korkut (Kara Hoca oğlu)

قورقوت

Salur : (Ö)ksi Hoca

Salur : Enküş Hoca

Yiva : Şaban Hoca

İva : Şaban Hoca

QAYI İNAL HAN : Naib ve vezir : İnaq beyi :

Bayat : Korkut(Dede Kerencük?)

قورقوت : (Korkut Ata)

Bayandır : Dönker

Bayandır : Begdez

Erki(Köl)

İğdür : Dönke

İğdir : Dönke

QORI HAN : antlık :

Saruqılbaş : سارقیلباش

ARSLAN HAN : inaq :

inaq :

Suvar : Suvar

Suracık : Suvar

ŞAH-MELİK : Atabek :

Bügdüz : Qardıçı

Bügdüz : Quzacı-Bek

Burada zikredilenler Reşideddin'e göre vezir, nâib ve sonlara doğru da antlık, inak ve atabek olarak adlanıyorlar. Ebûlgazi tabii ki aslı tarihî tâbirlerine daha yakın isimler zikrediyor: Uluğ beyler, kengeş beyleri, inaq beyi veyâ inaq diye. Herhalde içlerinde «kengeş beyi» tâbiri bu hususta en doğru bir kelime olsa gerek. Qurs Yavquy Han'ın nâibini tarif ederken Reşideddin'in kullandığı tâbirlerden bu açıkça anlaşılıyor. Diğer taraftan yukarda bu nâib, vezir ve beyleri hükümdarlara göre sıralamıştık. Şimdi bir de uruqlarına göre tasnif edelim ve sonra bunlar hakkında mâlumat verelim :

Kanlı : Yuşu Hoca, Kara-sülük.

Uygur : İrqıl Hoca

Salur : Ulaş, oğlu Ulad; Damqaq ve Öksi.

Yazar : Alan, oğlu Bulan.

Döger : Dîb Cenkušu, oğlu Dürkeş; Taş-bek, oğlu Yalgu-bek.

Bayandır : Tülü Hoca; Dönker, oğlu (Köl)Erki(Han).

İğdir : Dönke.

Yiva : Şaban Hoca.

Qayı(?) : Dede Kerencük (?).

Eymür(?) : Kerüncek(?).

Bayat : Dede Korkut.

Önce kronolojik olarak Kanlı uruğundan gelenler zikredildi ki, Oğuz çağında bu kabîle büyük ehemmiyeti haiz idi(keza bk. not: 56a). Oğuz Destanının uygurca variantında Oğuz'un müşâvirine «Uluğ Türk» denmektedir. Burada, herhalde ayrı bir kabîlenin ismi olan «Türk» *Mücmel* vs. de olduğu gibi bir hakîm ve âlim devlet adamının ismi olarak zikredilmektedir. Kara-Sülük'ün babasının ismi olan «Yuşu» ise, Çengiz'in oğlunun adında Çoçu olarak görülmekte olup, bu ad Coşu, Toşu vs. şekillerinde de zikredilmiştir. Yazmalardaki Poştı vs. şekillerini istinsah hatası kabul edebiliriz. Zira bu Yuşu isminin yukarda bahsedilen şekilleri tam bir şive değişmesinden başka birşey değildir.

Oğuz Destanına göre Oğuz'un son zamanlarında Kang ve Kanlılar, Kayı, Halaç ve Karluklarla yanyana Amuderya nehrinin Termiz'den aşağı kıyılarında, Horezm ve Aral Gölü mıntakalarında yaşamışlar. Ahmed Yesevî'ye göre Otrar'da da onlar olmuştur. Uygurlar ise, Semerkant, Talas ve Almalık olmak üzere Pamir ve Tanrı Dağlarının steple birleştiği ziraat sahasında yaşamışlardır. Oğuz, Batı seferlerinden önce «aqa» ünvanını taşıdığı halde Edil nehri, Kafkas Dağları, Azerbaycan, İran ve Afganistan yoluyla memleketine döndükten sonra

«Uygurnın Kağanı» lâkabını almıştır. Kanlı ve Uygurlar Oğuzlara akraba sayılmış; fakat Oğuz Han şarka, Çin'e yaptığı sefer esnasında bu akrabalık Kanlı ve Uygurların Oğuz'a karşı isyân etmelerine mani olamamıştır. Uygur, Oğuz ve Kanlıların tümü Tokuzoğuz diye anılmış. Batı(Bizans) kaynaklarında «Tokurogur» diye zikredilen kabileler galiba bu Dokuzoğuz kelimesinin «lir» şeklindedir. YOODP'de Oğuz Han için «Kanlı kâfir elinden haraç alan Oğuz» denilmiştir. Bu ise, Buhara, Horezm ve Sırderya havzasında ve şimdiki Kazakistan'ın batı yarısından hükümlük eden Kang, Kanlı, Kangıl ve Kancak yahud poliatal telâffuzla Ken, Kenli, Kenger ve Kencek denilen büyük kavim demektir. Bunlar aynı zamanda Peçenek aşiretinin hâkim tabakasını teşkil ediyorlardı. Bu bakımdan Oğuz destanının Kanlı ve Uygurları Oğuzlara akraba bir kavim olarak zikretmesi hakikate uygundur.

Kanlıların Horezm ve Sırderya havzasında yaşayanları, Araplar gelmeden evvel Horezm'de hükümlük eden bir kavim sıfatıyla Firdevsi'de Keng diye adlandırılmıştır. Çinliler ise Semerkant'ı dahi, Oğuz Destanına uygun olarak, burada hâkimiyet gösteren bir kavim sıfatıyla Kang-yu şeklinde zikretmişlerdir. Bu sahada Uygurlar da yaşamaktaydılar. Aslında Uygurlar Oğuz'a yakın ve akraba kavimlerin başında gelmektedirler. Bunlardan Kün-Han'ın müşaviri olarak Yenikent hâkimi, yâni medenî şehir hayatı yaşamakta olan Irqıl Hoca zikredilmektedir.

Oğuz Hanlarının naib ve vezirleri olarak çok raslanan Salurlulara gelince, bk. not: 16a, 976a. Yâni bu isim, sadece Sarıogur, Sarıgur'daki «r» yerine «l» geçmesinden ibârettir. Bunlardan bir kısmı Oğuz camiasına girmiş, bir kısmı ise Kuke-nor taraflarında ayrıca yaşamaya devam etmiştir. Burada zikredilen beylerden Reşideddin'deki Damqaq ile Ebülğazi'deki Tabaq, Öksi ile Enküş şüphesiz aynı şahıslardır. Bu arada Dedekorkut'da Salur Kazan'ın babası olarak zikredilen «Ulaş» adını taşıyan Salur Beyi de dikkati çekiyor. Ancak burada oğlu olarak Ulad zikrediliyor. [Dede Korkut'un da görüldüğü bu çağ, herhalde Dede Korkut hikâyelerinin yaşanmış olduğu bir çağdır.]

Yazar için bk. not: 602a. Yazar kabilesi beyi olarak zikredilen «Alan» da dikkate değer bir isimdir. Bilindiği gibi Alanlar, tarihte Hazar boylarında görülen bir kavimdir (Bk. İ. A., *Allan* mad.). İhtimal yazar, Yas+er yâni As+er den gelmektedir. As'lar Alanlarla komşu olarak yaşayan, Türkleşmiş bir Kafkasyalı kavimdir. Bunlar anlaşılabilir sonradan türkleşip, Yazar ismiyle Oğuz camiasına katılmışlardır. Çengiz'in ecdadının hizmetinde olan Kayı aşiretinin bir kısmı Yasar-Kıyat'lar idi. Bu kavmin beyinin ismi olarak zikredilen Alan, Hun devletinde Mao-dun(Mete)nun maiyetini teşkil eden dört kabilede birisi olarak Çin kaynaklarında zikredilir(Bıçurin, I, 49, 120). Demek Yazarlar, yâni Türkleşmiş As'lar sonradan VIII ve IX. asırlarda Tanrıdağları mıntakasında Ezkiş/Azkiş, yâni Az+kişi ismiyle Göktürk camiası idaresinde mühim rol oynadıkları gibi, Hind hududundaki Kayı Yabguları yanında da devamlı surette yüksek vazifelerde bulunmuşlardır.

Dögerler hakkında bk. not: 602c. Prof. Haening Döger ismini, aslen İranlı zannettiği Tokhar kabilesinin türkleşmiş ismi olarak kabul ediyor. Fakat herhalde Tohar ismi, şimdiki Afganistan'ın kuzeydoğusunda Amu Derya güneyinde Tokharistan ve kuzeyinde Küçük Tokharistan ismiyle yaşıyan bir doğu İran kavminin ismidir. İhtimal ki bu ismi taşıyanlar, Balkanlardaki Bulgarlar gibi, hükümleri altındaki İran kavimlerine kendi isimlerini veren hâkim bir Türk zümresiydi. Sonradan kendileri de iranlılaşmış olacaklar. Oğuz Destanında bu ismin Duha şekline de raslanıyor. Eski Yunan kaynaklarında Toharlar Sırderya havzasında yaşıyan bir kavim olarak zikredilmiştir. Firdevsî'de de Tuhâr, bir Türk kahramanı olarak geçmektedir(XIII, 501). Şâyed «Tokhar» ismi türkçe ise, bu Dukha Koca ismiyle Oğuz Destanında geçen bir Türk kahramanının isminin «r» ilâvesiyle Tokhar ve Döker şeklini almış bir değişmesi olabilir.

Döger kabile beyinin ismi de dikkati çekiyor: Bu isim Dhîb Cenksu şeklinde yazılmış. Dhîb'in eski Hind ve Aryânî dillerinde Tanrı ve büyük hükümdar mânasını ifâde eden «diva-div» demek olduğu şüphesizdir. «Cenksu» ise, Marquart'ın izah ettiğine göre(Komanen, 167) vakanüvis mânâsında çince iki kelimenin birleşmiş şekli, «ceng-şi»dir. Bu ünvan 627'den sonra Uygurlarda ve Kıpçaklarda da kullanılmış. Son Horezmşâh'ın annesi Türkân Hatun'un babasının ismi, Pelliot'ya göre (Campagnes, 92), «Sarı Cenksî» idi. Oğuz Destanından anlaşılıyor ki, bu kelime, daha çok eski zamanlarda Hind hududunda bulunan ve Dhîb Yabgu lâkabını taşıyan Türk hükümdarının Döger kabilesine mensup vezirinin de lâkabı olmuştur. Şâyet Cengşi kelimesinin Çin menşeli olduğu kesin ise, Hind hududunda, Hind kültürü tesirinde yaşıyan Kayı Yabgularının daha çok eski zamanlarda, Uzakdoğuda Çinlilerle münâsebette olduklarını kabul etmek icab eder. Zaten Kayı kabilesi, milâdî 1030 senelerinde Çin hududundan kopup, Batı Türkistan'a ve Ukrayna'ya geçinceye kadar umumiyetle Çin taraflarında yaşamıştır(Mervezi). Onların diğer bir kısmı da, Kaykan yahud Kayhan lâkabıyla bir taraftan Buhara ve Semerkant'ın intakasında, diğer taraftan Hindistan'ın Sind havzasında araplar ilk geldiği sırada hâkim ve askerî bir zümre, Taberî'ye göre «Türklerin büyükleri» olarak yaşamıştır.

Dib-Cenksu'nun oğlu olarak Dürkeş zikrediliyor. Şüphesiz bu isimde, Türkeş kavminin hatırası yaşamaktadır. Türkeşler batıda, İranlılarla komşu, medenî hayata yakın bir Türk kavmi idiler. Burada ise Çin ve Hind tesirlerinin birleştiği bir babanın oğlu olarak görülmektedir. Fakat bu baba-oğulluk münâsebeti aslında izâfî de olmuş olabilir. Fakat Türkeşlerin medenî hayattaki gayretlerini bu kayıtlar da izah etmekte yardımcı oluyorlar.

Bayandırlar MS. V. yüzyıllarda Önasya'ya gelmiş benziyorlar. Burada Bayandırların Kayılara karşı herhangi bir hakimiyet iddiaları olmadığı dikkati çekiyor. Zira Kölerki Han, kendi uruğunun da padişah olması gibi arzusunun, ancak boş bir heves olacağını itiraf etmiştir. İğdür'lerden bir Dönke zikrediliyor.

Ebülğazi'de de Dönke geçmektedir. İğdir'lerin tarihteki rolleri pek fazla olmamıştır. Bayatlardan bahis konusu olan Dede Korkut'tur. Dede Korkut, Reşideddin'de Qaru(Qayı) Dede Kerencük'ün şahsiyeti ile karıştırılmıştır. Gerçi pek zorlanırsa «Dede» isminden önceki işaretler ki, biz Karu veyâ Kayı okumayı daha ımlaya uygun bulmuştuk, Bayat da okunabilir. Ebülğazi'de Kerencük bir yerde Eymir'den geçiyor; fakat daha aşağıda Dede Korkut Kayı Kara-Hoca'nın oğlu olarak gösteriliyor. Bu mesele, herhalde Reşideddin'e esas Oğuz metninde de olmuş olmalıdır ki, onların karışıklığı Ebülğazi'ye de tesir etmiştir. Son olarak Yiva(Eva) boyundan Şaban Hoca zikrediliyor. Ebülğazi'de Eva ile Şaban bitişik olarak görülünce, Kononov bu ismi Avaşban Hoca okumuş. Oysa Eva, yâni Yiva Şaban Hoca demek olsa gerek.

Daha sonraki Hanlar için bu kadar da vezir veyâ naib veya inaq ismi verilmemiştir. Sadece Kara Arslan Han'ın Suvar isminde bir inaq'ından bahsediliyor. Bir de Qorı-Tekin'in antlık'ı Sarıkılbaş'ın ismi geçiyor. Ebülğazi'de Salur boyundan Enküş'ün oğlu Ötkân'ın oğlu Qulsarı Sarı qul olarak da düşünülebilir. Fakat bu isme, daha açık şekilde Dede Korkutda tesâdüf ediyoruz. Daha yakın Hanlar için Bügdüz Qardıcı, Qımıq Qazıgurt zikredilmektedir. Bunların da kavimleri, isimleriyle birlikte zikredilmiş.

Birçok Oğuz Yabgusunun isminde yaşayan, onların başlıca Yabgu sülâlesi olduğu anlaşılan Kayı kabilesi ve boyu hakkında da bilgi vermek gerekmektedir. Oğuz rivâyetlerinde 24 kabilenin en mühimi ve hâkim unsur olarak gösterilen Kayıların ismi Qayığ, Qay, Qıy, Qıyat, Qaygat ve Qıygat şekillerinde yazılmıştır. Bunların bazı kısımları, şimdiki Türkmenlerde olduğu gibi Qaykan ve oradan Qaykanlu diye anılmıştır. Fakat Qayığ ve Qayığlığ şekilleri de vardır. Abbâsî ordusunda mühim bir yer işgâl eden bir emirin ismi Keyiğliğ'dir. Bunlar Qaykan ismiyle İslâm'dan önce bilhassa Buhara ve Hindistan'ın Sind havzasında hâkim unsur olarak yaşamışlar. Araplar yeni geldiğinde bunlar «okçu» olarak tanınmış, lâkapları «neşşâbun» veyâ farsça «nevâkiye» olmuştur. Halbuki bu Qayığların kalabalık bir kısmı, Çin hudutlarında, şimdiki Mançurya mıntakasında, «t» çoğul edatıyla «Qıygat» «Qıyat» ismi altında yaşamışlardır. Bunlar da aynı Karluklar gibi, çok geniş sahalara yayılmış bir halde yaşayıp, diğer kabileler üzerinde hâkimiyet kurmuşlardır. Oğuzların kalabalık olarak yaşadıkları yerler ise şimdiki Kazakistan'ın merkezî ve doğu kısımları olmuştur. Bu hususta ilerde tafsilât vereceğiz.

Esas itibariyle bir bozkır kavmi olan Oğuzların merkezi, Sırdarya havzasının orta ve aşağı kısımları ile Balkaş gölü etrafı, Uludağ ve Kürtağ mıntakaları olmuştur. Fakat Oğuzların bir kısmı, Qaykanlar gibi, şimdiki Afganistan'ın güneyinde ve Buhara etrafında yaşamışlar ve «Guz» ismiyle tanınmışlardır. Bu «Guz»a ait mâlumat Mes'ûdî'de vardır. Qaykanlılar Çinli budhist rahibi Hsüan Tsang'da Ki-kiang-na ismi altında zikredildiği gibi(Marquart, Eranşahr, 273), Oğuzların bir

kısmı yine Eftalit memleketinin en güney kısmında yaşamış bulunuyor. Mes'udî'de Guz ismiyle adlandırılan bu kavim (Marquart bunu Gur okumayı tercih etmiş, Eranşahr 251) galiba Kâbil, Ruhhac ve Gazne mıntakalarında yaşamışlar ve bunları 518'de Hindistan'a seyahat eden çinli seyyah Sung-yun Tieh-le ismiyle anmış(Si-yu-ki, *Buddhist records...* ed.S.Beal,I,intr.XCI,). Fakat gerek bu Hind hududundaki Qaykanlar, gerekse Tieh-le Oğuzları, Oğuzların ancak küçük bir kolunu teşkil etmişler. Qaykan/Qiykanlar mükemmel bir asker ve süvari olarak tanınmışlar. Araplar gibi Hsüan-Tsang da onların güzel at yetiştirdiklerinden bahseder. Araplar onlardan askerî atların kuyruklarını düğmek usulünü öğrenmişler. Çin hududundaki Kayılar da böyle at terbiyesi ile meşgul olmuşlardır.

Bu kadar geniş sahalara yayılan Karluk ve Kayıların berâberce veyahud ayrı ayrı büyük devlet kurmuş olmaları, ancak Sakalar devrinde vaki olmuş olabilir. Milâdın XI. yüzyılında Oğuz Destanı Salurlar ve Güney Azerbaycan ve Doğu Anadolu'da Bayandırlar ağzından söylendiği vakit, eski Saka devletinin şevketli zamanına ait çeşitli rivâyetler yaşamıştır. İhtimal ki bu rivâyetler Türkler arasında islâmiyetten evvel yaşayan alfabelerle yazılmış idiler. Çünkü onyedinci asır önce cereyan eden hâdiseler hakkında bu kadar mükemmel ve mufassal hatıralar şifâhî olarak yaşayamaz.

Sakalar devleti MÖ. VII. yüzyılda şimdiki Anadolu ve Filistin'e yayıldığı sırada, kavimler arasında hâkim unsurun İranlı yahud Altaylı olduğu meselesi ihtilâflı kalmaktadır. Bunları ben İbn Fadlan mukaddemesinde, s. XXVIII-XXX'da zikretmiştim. Oğuz Destanı üzerindeki araştırmalar neticesinde hâkim unsurun Türk ve bizzat Oğuz, Kanglı, Uygur, Halaç ve Karluklar olduğuna kanaat getirdim. Bu büyük devleti kuran milletler arasında şüphesiz ki aryanî unsuru da bulunmuştur ki, bunlar As, Alan ve Tokhar'lardır. Gerçi Soğd ve Horezm gibi Ortaasya iranlı kavimleri de bulunmuşlar; fakat onlar Euroasyanın muhtelif yerlerinde As ve Alanlar gibi bir isim bırakmamışlardır. Hindistan'daki Kuşan kültürü üzerindeki çahşmalar, Kuzey Hindistan'da «Ertunga» ismini ortaya çıkarmıştır(John M. Rosenfield, *The Dynastic arts of the Kushans*, Los Angeles, 1967, p. 16: Erjhuna Kapa; p. 114 Erjhuna Yasaga). «Erjhuna Yasaga» şeklinde yazılan ve bir «indoskit ünvanı olduğu söylenen Erjhuna muhakkak ki Ertunga'dır ve mânası da Ertunga'nın yasağı, anlamına gelir. [Gerçi bir Oğuz Yabgusunun isminde de «Yasaq» kelimesini görüyoruz. Bu da aynı şekilde bir isim olabilir.] Bu kelime Hindistan'da Indo-skit devletini kuran Saka hükümdarı devrine aittir. Herhalde Ertunga geleneği, Milâd sıralarında Hindistan'da Indo-skit devleti kurulduğu zaman olduğu gibi, bundan altı asır kadar evvel, büyük Saka devletinin kurulduğu zamanda yaşamış olacak. Destanların sahibi olan yaratan bu devleti kuran Tünge Alp destanından parçalar Kâşgarlı Mahmud'un eserinde muhafaza olunmuştur. Kâşgarlı bu destanları Çigil ve Karlukların dilinden nakletmiş. Fakat bu rivâyetler muhakkak ki Oğuzlarda da yaşamış. Tünge Alp, galiba Alp Arız ismiyle Derbent'i kırarak Kafkasya'nın güneyine geçen bir kahra-

man olarak zikredilmiş. Bu devre ait Oğuzlar arasında yaşayan hatıralar, ihtimal ki YOODP'da Etlersöğü Atıl Alp'a ait olduğu söylenen rivâyetlerde başlamıştır ki, bu Kafkasya Derbendini yıkmıştır. Yâni MÖ. VII. yüzyılda Tünge Alp kumandasında Anadolu ve Filistin'e giden Oğuzların hatıralarını iyi bilen ahfadı, MÖ. II ve I. ve MS. V. yüzyılda bunları bir daha yaşatmak istemişlerdir.

Bundan sonra MÖ. II. ve I. yüzyıllarda Hun ve Kuşan devletinin kurulması devri geliyor. Milâdî V. yüzyılda, takriben 460 senelerinde Maveraünnehr'i Hu-yi isminde bir Hun hükümdarı fethetmiştir (F. Altheim). Bu vakit muhtelif Türk kavimleri Eftalit ismi altında İran'a tecâvüz etmişler ve Sasanî Firuz'u 459-481'de mağlup ederek Kuzey İran'ı işgal etmişlerdir. Bunlar Akhunlarla Kidarlardır. Bu iki kavim Horasan yoluyla İran'a girerken Bayandır, Ağaçeri vs. kavimler de Kafkasya Derbent'i yoluyla Azerbaycan'a girdiler. İşte Oğuz Destanının İran seferlerine ait kayıtları, eski Sakaların milâddan önceki fütuhatıyla beraber, Hunların gerek Afganistan, gerekse Hazar Denizi kuzeyi yoluyla V. yüzyılda İran'a yaptıkları seferleri aksettirmiştir. Hu-yi'nin Kayı kabilesine dayandığı ve Kayıların Han'ı olması ihtimali vardır. Kendisi daha üç batın evvel Batı Türkistan'ı işgal eden Hun hükümdarları neslinden sayılıyordu ve ihtimal ki Atılâ'nın oğlu İrnek'le müttefik olarak iş görüyordu. Bu Hu-yi'nin VIII. yüzyıl başlarında Araplar geldiği vakit Buhara ile Semerkant arasını merkez edinerek memleketi idare eden padişahların, «Türk Padişahı Qay» sayılan Buhara hükümdarlarının cediti olup olmadığı münâkaşa mevzuudur (Maenchen-Helfen, JAOS, v. 79, p. 296; K. Enoki, CAJ, I, 1954, p. 45; E. A. Tompson, *A History of Attila and the Hunns*, Oxford 1948, p. 22; Kayı ve Qaykan meselelerine dair benim mülâhazalarım, ZDMG, Bd. 95, s. 366-371; Prof. H. H. Schaefer'in itirazları ZDMG, Bd. 96, s. 131-138; Sind'deki Qaykanların yeri için bk. Prof. N. A. Baloch, *Papers read at the RCD seminar...* 1965 Tehran, s. 61-73).

Oğuz Destanında Oğuzların yanında onlara akraba olarak gösterilen Qan, yahud Qanga, Qanlı, Qangak, Qanar, Qangaer ismiyle maruf olan ve Kıpçakların cediti olan kavim ile Uygur veyâ sadece Gur ismiyle maruf kavimler Oğuzların komşusu olarak şimdiki Aral'dan, Doğu Avrupa'ya kadar olan yerlerde hüküm sürmüşler. Oğuzlar, yâni isimleri «z» ile yazılan kavimler Don ve Dinyeper'in batsına geçmemişler; ülkelerini bilhassa As ve Alanlarla berâber olarak idare etmişler.

MÖ. III. yüzyıl sonlarında Kuke-nor'un kuzeyindeki Yan-Çiy-san mıntıkasını merkez edinerek büyük bir devlet kuran Mao-dun (Mete) bizim Oğuz Destanında açıkça görülüyor. Çin kaynaklarında Ki-ok Han, Mete'nin oğlu olarak zikredilmiş, memleketi 6'ya ve 24'e taksiminden bahsedilmiştir. Bunlar Kün Han çağının 6 oğul ve 24 torunlu teşkilâtını hatırlatıyor. Fakat asıl Kuke-nor mıntakası Oğuz Destanında yoktur. Çin kaynakları Mao-dun ve oğullarının nezdinde en muteber dört kavim olarak Xu-la, Lan, Hiu-bu, Siu-lin kabilelerini zikrediyorlar. Bunlardan «Lan», şüphesiz daha önce de bahsettiğimiz Alan'lardır. Di-

ğerlerinin hangi kabileler olduğunu katiyetle tesbit etmek mümkün olmuyor. İhtimal ki Mao-dun(Mete) devletinde bu dört hâkim kabilenin Alanlardan başkası, Batı Türkistan'da Oğuz Han'ın oğulları yanında hâkim unsur teşkil eden dört kabileden ayrı olmuştur. Keza Doğu Hunlarından, Mete'den sonraki zamanda, bilhassa Türkistan'da büyük rol oynadığı mâlum olan Çi-çi de bizim Oğuz Destanında gözüküyor. Halbuki bunun oynadığı rol pek mühim olmuştur.

Oğuz Destanı, ancak şimdiki Batı Türkistan ve ona komşu olan ülkelerin işgali hususlarına dair tafsilâtı bilgi vermiştir. Fakat bunun doğudaki kısmına dair ancak, Oğuz'un Çin seferi dolayısıyla çok kısa bir hikâyeye kalmıştır. Şüphesiz ki Oğuz Destanını tasnif edenler, bu Destanın Mao-dun devletine ait kısımlarını da biliyorlardı. Fakat oraları Oğuz'un üç amcasının memleketi olarak kabul edildiği için, kısaca zikretmekle iktifâ etmişlerdir. Oğuz Destanının doğu ülkeleri hakkında hayli tafsilâtı bilgi veren bir rivâyeti, Temür ve oğulları zamanında mevcudmuş. Bundan Şerefeddin Yezdî ve Uluğ Bey nakillerde bulunmuşlardır. Uluğ Bey tarafından istifâde edilen bu Oğuz Destanı rivâyetinde Karluk, Kalaç ve Kanglılarla birlikte Çuburgan(Şibirgan) isimli bir kabileden bahsediliyor. Oğuz'un Çin seferi de onun Kafkasya ve Önasya'ya olan seferlerinden önce yapılmış imiş. Oğuz Destanının Ortaasya'nın doğu kısımlarına ait malûmatı, muhakkak ki XII. yüzyıldaki hristiyan Kireyit Hanlarınca da biliniyordu. Onlar bu hususu, 1145'de Papa'ya kadar gelen mektuplarında zikretmişlerdir. Diğer taraftan Ebülğazi'deki Türkmen rivâyetlerinde ve Şerefeddin Yezdî rivâyetinde Ortaasya Türk kavimlerinin Moğol ve Tatar olarak ikiye ayrıldıklarına ve sekizer hükümdarı olan sülâlelerine dair tafsilât verilmiştir. Uluğ Bey ve Ş. Yezdî bunların Ergenekon'dan çıktıktan sonra Temurtaş, Mengli Hoca, Yılmaz Han isminde ve Kıyat kabilesi hükümdarları olarak bilinen hanlarından bahsetmektedirler. Yâni Oğuz Destanının Ortaasya'nın doğusuna ait kısmında hayli tafsilât bulunmuştur. Bu rivâyetlerde Batı seferlerine dair kısa bilgiler olduğunu da ODU'dan öğreniyoruz.

Bu tahlillerden sonra mâlum olan şu ki, Asya'nın ortasında Oğuz - Uygur devleti kurulduğu zaman, Karluklar, Türkler ve Yağmalar dağlık mıntakalarda yaşamışlar. Oğuzlar, Kanglılar ve Kıpçaklar ise bozkırda hayat sürmüşler. Bu hususta Oğuz Destanının Yağmalar için «bunlar bir dağ geçitinde yaşamaya mecbur edildiler» kaydı mühimdir. Bu herhalde Tanrı Dağlarına aittir. Fakat Yağmaların bir kısmı, Keşmir taraflarında da hükümrânlık etmişlerdi. Oğuz Destanındaki tafsilât, herhalde eski Hun devletinin kalıntılarının milâdî V. yüzyılda bir daha canlandığı devre ait olacaktır. Fakat bu devre ve Atilâ devletine ait teferruat verilmeyip, ancak bu hükümdarın ismini zikretmek, Batı Asya'yı Rumlarla paylaşmak hususuna ait hikâyeler nakletmekle iktifâ edilmiştir. Kıpçakların Oğuz Han rehberliğinde Doğu Avrupa'nın idaresine vazifelendirilmelerine ve Oğuz'un Önasya ve İran seferlerine dair verilen teferruat, Oğuz Destanının bilhassa üzerinde durduğumuz ehemmiyetli kısımlarını teşkil etmektedirler.

OĞUZ DESTANINA AİT ARAŞTIRMALARIN NETİCESİ

Oğuz destanları bize biri Batı Türkistan ve Önasya'daki Oğuz, diğeri Ortaasya ve Uzakdoğu'daki Oğuz şeklinde iki rivâyet olarak gelmiştir. Ortaasya'da Çengiz evlâdının daha islâmiyeti kabul etmemiş olanları için XIII. yüzyılda yazılmış olacağını tahmin ettiğimiz bir Uygurca şekli, (ODU) bu Destanın doğu rivâyetini aksettiriyor. Bu rivâyetten anlıyoruz ki esere Moğol zamanının dil bakımından tesiri varsa da, Moğollardan evvel dahi uygurca yazı kullanan, fakat müslüman olmayan Türk ve Moğol kabileleri arasında yayılmış bir Oğuz Destanı rivâyeti vardı. Bu rivâyette kurt kendisine seferlerde Oğuzlara yol gösterme vazifesi verilebilecek derecede Oğuzların kalbinde yüksek bir yer tutmuş olduğu aksetmiştir. Yine bu rivâyette DDQ'daki «Allah'dan da, şeytandan da korkmayan» kahraman tipi yer almıştır.

Bu rivâyetin tarihlendirilmesine gelince, Amur nehrinde oturan Mançu ve Tunguzlara Çürçüt denilmesi, bu rivâyetin yazılış tarihini tesbitte önemli olmaz. Çünkü bu «Çürçe» (çoğul olarak Çürçüt) Oğuz Destanının batı rivâyetlerinde var. ODU'da Kanglı aşiretine bu isim, Uzakdoğuda Çürçütlere karşı seferde, yâni Mançurya taraflarında iken verilmiştir. Zaten Moğol Altaymda, daha Çengiz Han zamanında Kanglı aşiretinin kalıntısı vardı(Reşideddin, Xetag. I/1, 137). Destanın bu rivâyetine göre Kang isminin en eski olan «Qanga» bu Uzakdoğu seferi esnasında; Karluklara bu isim Buzdağ diye anılan Kafkasya-Derbent taraflarında; Kıpçakların ismi de Etil havzasında verilmiştir. ODU bu destanın en çok Ortaasya, Çin ve Hindistan taraflarını en iyi bilen bir rivâyetidir. Fakat bu rivâyetlerde Batıya seferleri de zikredilmiş olsa gerektir. Nitekim hristiyan Kireyitlerin kralı Johann(Ong)un 1145'de Roma'da Papa'ya kadar gelmiş olan mektubunda, kendisinin batıda Ekbatan(Hemedan) ve Dicle nehrine kadar fütuhata iştirak ettiklerini söylediği üç ceddinden bahsetmiştir. Bu üç kral, önce de dediğimiz gibi, Oğuz'un amcaları olan Kür-Han, Kür-Han ve Or-Han ile birdir. Bu hristiyan(nesturi) Kireyit kralları arasında Kür/Gur-Han ismini taşıyanlar da olmuştur(Reşideddin, Xetag. I/1, 129-130).

Reşideddin ve Ebülгази'de görülen batı rivâyetlerine geçen Destanın türkçe olarak telif tarihi, Horezmşah Şahmelik'in Selçuklular tarafından mağlup edilişi

seneleri olduğunu(st. 881 notları) ve eserin farsçaya tercümesinin ise Azerbaycan taraflarında ve Horezmşah Muhammed'in Çengiz tarafından mağlûp edilmesinden az önce herhalde 1206 dan sonra, yazılmış olacağını izah etmeye çalıştım (st. 986 haşiyesi). Ebûlgazi Han'ın rivâyeti ise(Türkmen rivayeti), bu eserin türkçesinden gelme bir nüsha olduğu halde, müellifin Reşideddin tarafından Cami üt-Tevarih'e alınan farsçasından istifâde etmediğini, fakat türkçe sözleri yanlış tercüme eden diğer bir farsça nüshayı görmüş olduğunu araştırmalarımızda tesbit edebildik.

*
**

Oğuz Destanı üzerindeki tetkiklerin en kıymetli neticesi, Eski Oğuzların vatanı meselesidir. Bu hususta ben IA, I. 376-78 deki «Allan» maddesinde, Ptolomaios'la el-Birunî'nin Alan, Oğuz ve Peçeneklere ait kayıtlarını tenkidî olarak zikretmiştim. Daha Ptolomaios'da geçen Oksus ismi, yâni Sırderya nehri üzerinde oturan Oksus kavmi Oğuz demek olsa gerek. El-Birunî zamanında aynı Aral Gölü çevresinde As ve Peçeneklerle(Aspasiaka)larla komşu olarak yaşamışlardır. Bu cihetten Oksus kelimesini de sadece Oğuz'dan yunanlılaştırılmış bir kelime olarak kabul etmek mümkün olacaktır.

Oğuz Destanı, Oğuz kabilelerinin ezeli vatanının şimdiki Kazakistan olduğunu, yer isimlerini tasrih ederek tavsif etmektedir. Bunların esas vatanları Balqaş Gölü etrafıdır. Buradan Ak-kaya ve Almalık gibi türkçe coğrafi isimler naklolunmaktadır. Bu isimler «şaz» türkçesiyledir. Şimdiki Balqaş'dan güney ve güneybatı taraflarındaki coğrafi isimler de burada geçiyor. Hem de «Porsuqnun Qaraqum, Qazıgurt, Qaratağ, Ulutağ gibi Oğuzca şekilleri ile.

Buhara, Horezm tarafları Kanglıların, bunların doğusundaki yerler Uygurların ülkesi olduğu halde, Talas ve Şelci tarafları hem Kanglı ve Uygurların, hem Oğuzların müşterek vatanları olacaktır. Halbuki buraları IX-X. yüzyıl Arap Coğrafyacılarının verdiği bilgiye göre Halaç, Karluk ve diğer Türkmen Hanlarının komşu olarak berâberce yaşadıkları yerler idi. Burada oturan Halaçların Hanları, aynı zamanda Fergana, Pençkent, Belh, Kâbil, Gur ve Siistan'da hükümlanlık ediyorlardı. Şimdiki Kazakistan'ın Karatav ve Karaganda mıntakalarında bu Halaçlar Oğuzlarla komşu olarak oturuyorlardı. Din itibariyle budhist idiler. Karluklar ise yine Çu havzasındaki umumî karargahlarına tâbi idiler. Bunlar Fergane'nin, küçük ve büyük Toharistan'ın dağlık yerlerinde yâni Halaçların komşusu olarak kendi «Yabgu»ları idaresinde yaşıyorlardı.

XI. yüzyıl coğrafyacısı Şerif İdrisî'nin IX. yüzyıl ortasında yaşayan İbn Hurdadbeh'den aldığı anlaşılan haberleri ve Kimâk Hakanının oğlundan naklettiği malumat da bunlara uygundur. O IV. iklimin 8, 9. kısımlarında Karluklardan, 10. kısmında ise Kimâklerden bahseder. Fakat bu Kimâklerden de, Altay'da yaşayanlarından başka Hind ve Siistan sınırlarında oturanları da bulunmuş görülü-

yor. Bu cihetten Siistan'daki Zerenc gölü de, İran destanında Türkistan'ın uzak yerlerindeki diğer göller civarındaki Kimâklerle karıştırılmıştır(Marqurt, Komannen, s. 100, 104). İdrisî'de bir de V. iklimin 8. kısmında Oğuz şehirleri ve kabilelerinden, 9. bölümde de Tehame ismiyle zikrolunan Isıkgöl mıntakası Azgişlerin ve Türkîşlerin memleketi olarak tavsif olunuyor. Bu Azgişlerin ismi «Az+kişi» demek olsa gerek. Nasıl ki Türkîş de «Türk+kişi» demektir ve Türkîş'in iki kelime olarak da yazıldığı zamanlar olmuştur(Avff, Lübab ül-Elbab, II, s. 26). İdrisî'de VI. iklimin 8. kısmı «Teksin Karlukları»nm bir kısmının yeri, 9. kısmı Kifcak, Türkîş ve Hangakin Türklerinin vatani olarak tavsif edilmiştir. Bu Hangakend kıssası son derece mühim bir parçadır. İbn Hurdadbih'de Hangakeş, Kanglı demek olduğu gibi, Hangakend de Hang, yâni Kanglıların oturdukları yerler olarak tavsif edilmiştir. Bunlara dair kayıtları Klyaşturnıy (SE, 1951, III, 62'de) izah etmiş, Türkçesi de Belleten'de neşrolunmuştur. İdrisî bunları Oğuz Türklerinin bir sınıfı olarak gösteriyor. Bunlara ait birçok yer isimleri de zikredilmiştir.

İdrisî yine bu kayıtlarında «Lan» yâni Alanları Oğuzlarla müvazi olarak zikreder. Oğuzları şimdiki Kazakistan'da Alan ve Aslarla komşu yaşayan bir kavim olarak göstermek, İran Destanına, bilhassa Şaş/Taşkentli Dağıqı'nın rivâyetlerine tıpatıp uygundur. Şehnâme (VI, 1527, 1540 ve 1575) de Ayas isminde bir kavim zikrolunuyor. Oğuz Destanında, Dögerlerden bizim Taş-bek okuduğumuz, fakat Yas-bek de okunabilen bir isim zikrolunuyor. Ayas Türklerde yaygın bir isimdir. Fakat bu kelime «As» isminden de değişmiş olabilir. Yâni bu da Aral Gölü kuzeyinde yaşayan bir kavim olarak zikrolunuyor. Şehnâme ise onları Kehsen ve Karluklarla da beraber yaşayan bir kavim olarak göstermiştir. Bunlar Afrasiyab'ın oğlu Ercasb'a tâbidirler. Yine bu arada «Küh-i Khara» geçiyor ki, Karadağ demek olsa gerektir. Oğuzlar Şehnâme'de doğrudan doğruya Alanlarla bir yerde yaşayan ve hattâ Afrasiyab'ın ve oğullarının ordu teşkilâtında aynı kolda «Alanân u Guz» şeklinde birlikte geçer(mısra 1193). Hûlâsa Oğuz Destanında Oğuz, Kıpçak, Kanglı ve Kâşgarlı Mahmud'da Türkmen ismiyle zikrolunan Halaç, Karluk ve Uygurlar hakkında bunları Batı Türkistan'ın temel sekeneşi olarak gösteren kısımlar fevkalâde ehemmiyeti haizdir.

Ptolomaïos'da Tanrı Dağlarının kuzey kısımlarına Oikhar denildiği için Oğuz Destanının Semerkant, Talas ve Almalık taraflarını Uygur memleketi olarak göstermesi birbirine uymaktadır. Bunların Uygurlarla münâsebeti olamayacağına dair Rowlinson ve W. Gregorief'in geçen yüzyılda yazdıkları hemen kabul edilmişti. Şimdi Oğuz Destanından anlaşılıyor ki, Tanrı dağlarının orta kısmına Ptolamos'da Uyhardes denilen kısımları, gerçekten Uygurların memleketi olmuştur. Ebûlgazi rivâyetlerinde Peçenekler, Salurlarla harbeden bir kavim olarak zikrediliyor. Anlaşılıyor ki Oğuz Destanı Peçenekleri Aral Gölü mıntakasında yaşayan bir kavim olarak tammaktadır. El-Birunî burada Aral Gölü ve aşağı Amuderya mıntakasını Peçenek, Alan, As ve Oğuzların ülkesi olarak tanıyor ve Peçenek-

lerle Alan ve Asların buradan ayrıldıklarını biliyor. Demek ki Oğuz Destanının Peçenekler hakkındaki mâlumatı, El-Birunî'nin bildiklerine de uymaktadır. Herhalde İran destanında Horezm ahalisi sıfatıyla zikrolunan Peşenk'in Peçenek olması ihtimali kuvvetlidir. Afrasiyab'ın babası yahud cediti de Beşenk adıyla anılmıştır. Oğuz Destanı ile İran destanının paralel olarak tetkiki bize, Oğuz, Peçenek ve Alanların Horezmlilerle birlikte daha milâddan evvel VII. yüzyılda Sakalar hâkimiyeti devrinde yaşamış olduğunu anlatmıştır.

Herhalde bu Oğuz destanının eski tarihe ait kısmı, Milâdî IX. ve belki X. yüzyılın ilk yarısına kadar gelmiştir. Zaten Taşkentli Daqîqî'nin bildiği de o devirden evvelkisine aittir. Yâni Oğuz destanının bildiği eski Türk tarihinin devamını ve sonunu tarih olarak tesbit etmek mümkün değilse de, bunun ilk kaydının Peçenekler daha Aral havzasında olduğu ve buradan ayrılmamak için diğer kabilelerle Mes'udî'nin de anlattığı gibi savaşmalarını ve buradan ayrılmaya mecbur olduklarını zikrediyor.

TETKİKLERİN SON NETİCELERİ

Milâddan önceki yedinci yüzyılda Sakalar Önasya fütuhâtı yaptılar. Hem Uzakdoğu'ya da. Bütün bu fütuhata, Türkistan'da vaktiyle mâlum olmayan vâkitlelerde, ihtimal ki milâddan önceki onbirinci yüzyıldan başlayıp yerleşen İrani kavimler de katılmışlardır. Fakat bunların kralı ile, hükümdarlık gibi vazifeleri olmamıştır. Horezmlilerle Soğdların kralları varsa da, bunlar bütün Kang ülkesinde hâkim olan kabilenin bir kolu olmuştur.

Afrasiyab ordularını teşkil eden kabileler hakkında Şeh-nâme ve emsâli İran destanında az çok mâlumat var. Fakat onlar en çok şimdiki Afganistan'da yaşayan kabilelerdir. Afrasiyab burada Garcistan'ı merkez edinmişti. Mamafih bu İran destanında Türk, Karluk ve Çigil çok mufassal mâlumat olmuş; Oğuzlar daha kuzeyde olup, savaşlarda ikinci derecede rol oynamış görünüyorlar. Fakat Oğuz Afrasiyab'ın idâresinde bir kumandan olsa gerek. Ve çocukları da o taraflarda bulunmuş. Sonra bütün Oğuz kabilelerine hâkim olmuşlar.

O zamandaki, yâni ilk tarihî devirde Büyük Okyanus'la Ak ve Karadeniz'e kadar uzanan bir devleti kuran kabileleri öğrenmek için en mühim kaynak toponimidir. Toponimiye başlamadan evvel Türk, İran vs. rivâyetlerinde, Uzakdoğu, Önasya, Doğu Avrupa'ya yayılmış ve hükümet sürmüş kabilelere dair Çin, İran, Arap ve Rus kaynaklarında verilen mâlumat var. Bugüne kadar çok ihmal edilen bu kaynak, ilk tarihimizi öğrenmek için en mühim kaynaklardandır. Kabileler önce her yerde aynı şekilde değil, bazı lehçe ve mahallî telâffuzlara göre isim almıştır. Meselâ Kay, çoğul ile Kıyat, Kıygat şeklinde geliyor. Bunların Uzakdoğu'ya gidenleri Reşideddin'de çok eski zamandan beri tanınıyor ve onlara Hsi deniyor. Bu uzun bir meseledir.

26 Haziran 1970
Cerrahpaşa

Dizin*

A

Abbasiler : 108, 111, 128, 133, 134, 138, 144
Adem AS. : 39, 41, 123.
Ad.n Y.k.man : 54; bk. Yemekân.
Afganistan : 87, 94, 95, 98, 118, 121, 127, 134, 141, 143, 144, 146, 152.
Afrasiyab : 98, 109, 113, 123, 124, 127, 134, 150-152.
Afşar : 104. bk. Avşar.
Ağaçeri : 82, 87, 93, 123, 146.
Ağar il : 114.
Ağdıbori : 30, 90.
Ağım Yavquy : 75, 112, 131.
Ahamenidler : 122, 126.
Ahmed Yesevî : 81, 105, 125.
A-je : 104.
Ak beşim : 109.
Akdağ : 53, 100; bk. Aqtaq.
Akdeniz : 152.
Ak-hun : 118, 125, 146; bk. Eftalit.
Aq-qaya : 23, 88, 149.
Akkoyunlu : 113, 118, 124, 125, 138.
Aqlı : 58, 104.
Ak-man : 105.
Ak-şit : 87, 104, 133.
Aq-taq : 53, 100.
Ak-tatar : 82.
Ala Atlı As Donlu Qayı İnal Han : 103.
Ala Atlı Kiş Derneklü Qayı İnal Han : 55; bk. Qayı İnal Han.

Alan : 53, 82, 101, 102, 139-142, 145-147, 149-151.
Alanar : 90.
Alataq (Anadolu'da) : 30-32, 90.
Alataq (Orta Asya'da) : 21.
Alay : 94, 117.
Alayuntlu : 52, 99, 101.
Alefe : 27, 36.
Alınca Han : 81, 82, 129.
Alıs Oqlı Olsun (?) : 54, 102, 140.
Ali Han : 71-74, 78, 109, 110, 131, 132, 135, 138.
Alicaq Beğ : 114.
Alkavlı Avul(Alqa evli) : 51, 99.
Almalıq : 21, 23, 24, 53, 86, 89, 100, 105, 117, 126, 137, 141, 149, 150.
Alp Arız : 145.
Alp Er Tunga : 127; bk. Afrasiyab; Tunga Alp Er.
Alp Tavgaç Han : 62, 63, 104, 130.
Alp-togan : 137. bk. Er Togrıl bn Alp Togan.
Altay : 101, 102, 145, 148, 149.
Altınordu : 106.
Amılca Han : 81, 129.
Amirân Kâhin : 73, 110.
Amu Derya : 85, 86, 135, 138, 141, 143, 150.
Amul : 46.
Amur : 84, 148.
Amuy (Amuye) : 22, 47, 71, 72, 109; bh. Amu Derya.

* « ق » karşılığı olan «Q» yi «K» sırasında aldık; Ayrıca Türk, Oğuz gibi çok geçen kelimelerle müellif isimleri dizine alınmamıştır. Siyah olanlar destanın metnindeki sayfeleri gösterir.

Anadolu : 32, 37, 85, 92, 98, 106, 113, 114, 120, 123, 127, 138, 145, 146. Bk. Rum.

Anande : 69, 108, 109.

Antakya : 32, 33, 39, 40, 91, 92, 123.

Antalya : 92.

Antep : 91.

Antliq : 65-67, 106, 140, 141.

Antliq Sarı kulbaş, bk. Sarı kulbaş.

Anuşirvan : 112.

Aral : 83, 137, 141, 146, 149-151.

Araplar : 93, 133, 137, 142, 146, 152.

Aras : 31.

Argu : 119.

Argun : 81.

Ariqlı(?) : 29, 90; bk. Azqıllı.

Ariqlı Arslan Han : 62, 104, 105, 130, 134.

Ariqlıq Tafgaç Han : 105.

Arlan : 102, 139.

Arqa : 81.

Arran : 30, 31, 91.

Arslan (Toqsurmuş oğlu) : 73, 74, 110, 131, 138.

Arslan Han : 68, 130, 135, 137, 140; bk. Qara Arslan Han.

Arslan Han (Asilzâde oğlu) : 131.

Arslan Şah : 74; bk. Arslan (Toqsurmuş-oğlu).

Arslan Sultan : 78, 114.

Arslan Yabgu : 138.

Aryani : 101, 145.

As : 101, 102, 126, 142, 145, 146, 149-151.

Asanaş : 53.

Asilzâde : 131; bk. Saman Yavquy.

Askelan : 93, 122.

Asoka : 107, 108, 135, 136.

Aspasiaka : 149.

Asrıyaka : 123; bk. Boğazlar.

Astrabad : 46.

Asurlular : 124.

Atabek : 71, 140, 141.

Atabek Qardıçı : bk. Qardıçı.

At-basar (?) : 100; bk. Basar-qum .

Atil : 23, 27, 88, 95, 96, 123; bk. Edil.

Atıla : 122, 146, 147.

Atropoten : 91.

Atsız : 93.

Ava : 99, 103; bk. Yiva.

Avar : 82.

Avaroci : 123; bk. Eymür.

Avşar : 50, 77, 96, 99, 104, 108, 114, 134, 136.

Avrupa : bk. Doğu Avrupa.

Ay-Han : 33, 36, 50, 99.

Ayagöz : 81.

Aymaq : 99.

Aymar : 123; bk. Eymür.

Aymavut : 97, 121; bk. Yağma.

Aymur : 98, 99; bk. Eymür.

Ayne Han (?) : 59, 60, 104. bk. İne Han.

Az : 101.

Azerbaycan : 30, 98, 100, 110, 117, 120, 127, 141, 145, 146, 149.

Azkıllı (?) : 29.

Azkiş : 101, 142, 150; bk. Ezgiş.

B

Baalbek : 42, 93, 122, 123.

Baber : 106, 136.

Babil : 121, 124.

Babur : 97.

Badhgis : 94; bk. Baygiz.

Bağdad : 31, 32, 43, 54, 137.

Bağraş-göl : 105, 121, 134.

Baquy Dîb Han : 129.

Bal Hatun (?) : 68, 108; bk. Mal Hatun.

Bâlâ Hatun : 108.

Balasagun : 105, 107, 137.

Balgu-bek : 54, 102, 139; bk. Yalgu-bek.

Bal-gur : 87, 133; bk. Bulgar.

Balhaş gölü : 86, 94, 95, 100, 117, 144, 149.

Balkan (Avrupa) : 98, 143.

Balkan Dağları (Hazar Denizi) : 77, 113, 114, 118.

Balkaş : bk. Balhaş.

Bamiyan : 94.

Banu Hatun : 64, 106, 136. Bk. Bayır Hatun.

Barçınlıq : 138.

Barçuk : 121.

Barmakluk Çosun Billig : 28, 90.

Barshan : 112.

Barsı : 114.

Basarqum : 53, 100.

Basra : 43, 46, 47, 54, 94.

Baş-bek : 102, 103, 139.

Başgurt (Başkurt) : 22, 23, 53, 54, 86, 87, 96, 97, 100, 106, 133.

Bataq Şehir : 33, 91, 103: bk. Antakya.
Bâverd : 46.
Bayandır : 51, 54, 55, 98, 99, 101, 103, 113, 117, 118, 122, 124, 125, 130, 134, 138-141, 143, 145, 146: bk. Akkoyunlu.
Bayat : 50, 55, 97, 99, 102, 126, 134, 140, 141, 144.
Baygız : 47, 94.
Bayır Hatun : 64, 106, 136: bk. Banu Hatun.
Baykal : 84.
Becene : 52, 98, 99, 101: bk. Peçenek.
Begdez : 103, 140.
Beğdili : 51, 77, 94, 99, 105, 113, 138.
Behtâver : 85.
Beloğur : 87, 88: bk. Bal-gur.
Balagor : 87.
Bek-Tekin : 63, 106, 130, 136.
Bek-Tekin köyleri : 136.
Belh : 76, 112, 135, 149.
Bermekî : 112.
Beşbalık : 97, 105.
Beşenk : 98, 151.
Beş oğur (Beş Uygur) : 87, 88.
Bey dağları : 91.
Beygu-bek : 103, 139.
Bisket : 97.
Bijen : 121.
Bingale : 118.
Bişe : 94.
Bitlis : 91.
Bizans : 86, 92, 123, 127, 142: bk. Rum.
Boğduz : 99: bk. Bügdüz.
Boğazlar : 92, 123.
Borsuq : 17, 53, 81, 100, 117.
Bozok : 48, 50, 52, 53, 100, 125.
Bozyaqa : 53.
Börcegin : 84.
Börü-tekin : 84, 134
Brangar : 100.
Budizm : 94, 105, 108, 109, 136, 137, 149.
Buğra Han (Buqra Han) : 63-68, 106, 107, 125, 130, 135, 136
Buğra Hanun Aşısı : 63, 106.
Buğra Hanlar (Yağma Hanları) : 86, 105, 133, 135, 136.
Buhara : 20, 47, 85, 95, 109, 117, 124, 142-144, 146.
Bukhtarme : 100.
Bulan : 53, 101, 102, 139, 141.

Bulcungar : 100.
Bulgar : 81, 87, 133.
Bulgar (Balkanlarda) : 143.
Buran Han : 71, 109, 130.
Bürana : 109.
Buryat : 96.
Bustingar : 100.
Buşeng : 72.
Buzdağı : 90, 100, 148.
Bügdüz : 52, 71, 99, 101, 140, 144.
Bügdüz Qardıcı : 71, 110; Bk. Qardıcı.
Bügür : 105, 136, 137.

C

Cafga : 81. bk. Yabgu, Yavqu.
Canarık : 81.
Cankent : 109, 111; bk. Yenikent.
Carkent : 74, 111.
Cavut (Qırı) : 82.
Cayık : bk. Yayık.
Cebba Han : 112.
Cebbuye : 112, 134.
Cend : 71 (?), 109, 111, 138.
Cenkşi : 101.
Ceyhun : 71, 77; bk. Amuye. Amu Derya.
Çığdavul : 100.
Çirga : 81; bk. Yabgu.
Coçı (Coşı) : 88, bk. Yuşı.
Cungar-Alatav : 86, 100.
Cuvangar : 100.
Cürcan : 76, 112.

Ç

Çağanyan : 94.
Çağrı-Bey : 76, 77, 110, 111, 113, 138.
Çapurlı (?) : 97.
Çavuldur : 52, 99, 114.
Çayurlı (?) : 97.
Çekes : 102, 139.
Çengiz Han : 82-84, 88, 92, 101, 106, 108, 110, 122, 126, 141, 142, 148, 149.
Çengiz İmparatorluğu (Evlâdı) : 92, 104, 114, 122, 148.
Çepni : 52, 99.
Çerkesler : 87.
Çi-çi : 147.
Çiğrek : 124, 126.
Çiğil : 79, 126, 134, 145, 152.
Çin : 21, 82, 86, 97, 98, 101, 102, 107,

113, 120-122, 124, 126, 139, 142, 143,
147, 148, 152.
Güney Çin : bk. Nankiyas.
Kuzey Çin : bk. Hıta.
Çoci : 81, 88, 141; bk. Yuşi.
Çu : 85, 94, 109, 113, 117, 126, 134, 135,
149.
Çuburgan : 147.
Çung-hin Yu-ya : 139.
Çürçüt : 86, 122, 148.

D

Damgan : 123.
Damqaq : 54, 103, 140-142.
Davud : 76, 77, 113; bk. Çağrı-Bek.
Dede Kerencük : 54, 55, 102, 140, 141.
Dede Korkut : 102, 103, 134, 140-142, 144;
bk. Korkut.
Demâvend : 45, 46, 93, 118, 122, 123.
Derbend : 27-29, 49, 90, 113, 118, 122,
123, 145, 146, 148.
Dev kayası : 107; bk. Dîv Kayası.
Dhib (Dîb) : 82, 136, 143.
Dib Baquy : 102, 129.
Dib Cenqşu : 54, 139, 141, 143.
Dîb Yavqu Han (Oğuz'un atası) : 17, 129.
Dîb Yavquy Han (Kün Han'ın torunların-
dan) : 53, 54, 101, 129, 132, 133, 139.
Dicle : 32, 123, 148.
Dihistan : 46.
Dikli : 113; bk. Zengi bn Dekle.
Dimeşq : 33, 39-41, 91, 92.
Dinyepr : 146.
Dîv Kayası : 66, 107.
Diyarbekir : 32, 42.
Dodurga : 99; bk. Durdurga.
Doğu Avrupa : 87-89, 102, 122, 126, 133,
146, 147, 152.
Doqr Yavquy : 131; bh. Tokuz Yavquy.
Dokurgur : bk. Tokurgur.
Dokuzoğuz : bk. Tokuzoğuz.
Don nehri : 142.
Doylı Qayı Hanı : 103, 129.
Döger : 50, 54, 97, 99, 101, 102, 114,
139, 141-143, 150.
Dönke (İğdür) : 55, 103, 140, 141, 143,
144.
Dönker (Bayandır) : 55, 130, 140, 141.
Duha : 143; bk. Tokhar.
Duqaq : 73, 110, 137; bk. Tuqaq.

Durdurga : 51, 197.
Durun : 114.
Düker : 102; bk. Döger.
Dürkeş : 54, 102, 139, 141, 143.

E

Ebîverd : Bk. Bâverd.
Edebalı : 111.
Edil : 95, 96, 102, 108, 113, 118, 133,
141, 148; Bk. Atıl.
Edil Bulgarları : 87; bk. Bulgar.
Eftalit : 81, 84, 94, 98, 112; 145, 146;
bk. Ak-hun.
Egrence : 106.
Ekbatan : 123, 148; bk. Hemedan.
Elteber : 137.
Endek : 66, 107, 136; bh. Endel.
Endel (?) : 107.
Enekdet : 119; bk. Hind.
Enküş : 103, 140, 142, 144.
Ense : 102, 124.
Erbil : 32.
Erbüz Karahan : 105.
Ercasb : 150.
Ergenekon : 147.
Erjhuna Kapa : 145.
Erjhuna Yasaga : 145.
Erk : 105, 136.
Erki : 55, 103, 140, 141. Bk. Köl Erki.
Erkökçe : 106.
Erkünçe : 106, 136; bk. Künçe.
Ermen ülkesi : 74, 98, 138.
Er Togrul bn Alptogan : 110, 111, 137,
138.
Ertunga : 145.
Esferâin : 46.
Eslî Han : 71; bk. İslî Han.
Eşref [Türkmenleri] : 77.
Etil : bk. Edil.
Etilerseöğlü Atıl Alp : 146.
E.t.r.l bn Alq.t.gan : bk. Er Togrul bn
Alptogan.
Eva : bk. Yiva.
Eylek oğlu Sarıkılbaş : 107.
Eymür : 52, 77, 98, 99, 103, 114, 141,
144.
Ezel : 105, 136; bk. Erk.
Ezkiş : bk. Azkiş.

F

Fars : 44, 54, 134.
Fars Atabekleri : 77.
Feramarzen : 72.
Fergane : 87, 93, 94, 98, 104, 117, 121,
124, 133, 149.
Feyzabad : 135.
Filistin : 120, 122, 146.
Firûz : 146.
Frenk : 35-39, 92, 122, 123.
Fuşenc : 110.

G

Gârcistan : 22, 47, 94, 95, 117, 127, 152.
Gazne : 22, 73, 74, 76, 86, 98, 145.
Gazneli Mahmud : bk. Mahmud Sübek-
tekin.
Gazneliler : 76, 111, 113.
Gevâr Hatun : 68.
Gilgit : 85.
Gök-Han : bk. Kök Han.
Gökçe Göl : 82, 117, 118, 122, 125.
Göklü il : 114.
Göktürk : 83-86, 94, 103, 107, 112, 118,
121, 126, 127, 133, 134, 136, 142.
Greko-Baktria : 83.
Gur : 22, 47, 86, 94, 95, 98, 08, 117, 120,
121, 125, 126, 146, 149; bk. Uygur.
Gurça : 113.
Gur-Han : 82, 98, 148.
Gurcistan (Gur ülkesi) : bk. Garcistan.
Guta : 41.
Guz : 144, 145, 150.
Gürcü(ler, istan) : 31, 32, 75.
Gün Han : bk. Kün Han.
Gür Han : bk. Kür Han.
Gürgân : 46.
Gürk (G.r.k) ve Başgurd : 22, 23, 54, 87,
88.

H (X, Kh)

Haçlılar : 122, 123.
Halaç : 45, 46, 87, 93-95, 98-100, 118,
121, 124, 126, 133, 141, 145, 147, 149,
150. Bk. Qalaç.
Halacistan : 94.
Halep : 126.
Halil (vilâyeti) : 41.
Khalkh : bk. Karluk.

Hangakin : 150.
Harezmi : bk. Horezm.
Hazar Denizi : 112, 118, 122, 126, 137,
142, 146.
Hazar Derbendi : 27, bk. Derbend.
Hazaran : 108.
Hazarlar : 101, 108.
Helen devleti : 122.
Hemedan : 45, 123, 148.
Herat : 46, 47, 73, 76, 94, 110.
Hita (Hitay) : 51, 89, 97, 98, 121.
Hindistan : 21, 76, 86, 87, 95, 98, 107-
109, 112, 118-120, 122, 124-127, 134-
136, 141, 143-145, 147, 149.
Hindikuş : 122, 125, 126.
Hisar Taq : 78, 114.
Hiu-bu : 146.
Hoca : 23, 88.
Horasan : 46, 72, 73, 77, 105, 110, 113,
114, 117, 118, 124, 125, 131, 138, 146.
Horezm : 20, 77, 95, 98, 108-110, 113,
117, 124, 132, 141, 142, 145, 149, 152.
Horezmşah Muhammed : 77, 105, 110, 114,
138, 143, 148
Horezmşah (Şah-Melik) : 109.
Hoten : 98, 114, 134.
Hristiyan : 104, 105, 109, 137.
Hsi : bk. Kay.
Hsining : 84, 113.
Hsiung-nu : bk. Hun.
Hucavur : 24, 89, 119.
Hu-la : 146.
Hun : 82, 101, 102, 117, 122, 124, 125,
142, 146, 147; bk. Ak-hun, Kara-Hun.
Huşin : 101; bk. Uysun.
Hutğlan Haqan : 133; bk. Kut-iğlan Ha-
kan.
Hutlam : 97.
Huvâre : 109.
Hu-yi (Hu-i) : 122, 146.
Huzistan : 42.

I

İndırtarığı : 49, 96.
İrak(-ı Acem) : 44, 45, 47.
İraq-qula : 28, 29, 90.
İrql Hoca : 49, 52, 96, 139, 141, 142.
İsfahan : 42-44, 54, 77, 93, 123.
İsiq-göl : 85, 113, 150.

I

İdil : bk. Atil. Edil.
İğdir (İğdür) : 55, 99, 103, 114, 134, 140, 141, 143, 144.
İğrek : 124, 126.
İqar : 85.
İqariye : 21.
İl-Tekin : 63, 108, 130, 136, 137.
İlaq : 98.
İlarslan : 70, 109.
İlarslanşah : 74.
İle : 86, 94, 95, 100, 104, 121.
İlhanlılar : 81, 92, 93, 119.
İlibahk (?) : 86.
İlik (vilâyeti) : 47, 95.
İlik Han Nasr : 95.
İlmalsın Cabgu : 103, 134.
İnaq : 68, 103, 108, 140, 141.
İnal Han : 21, 22, 86.
İnal Han Sır Yavquy : 55; bk. İnalsır Yav-guy Han.
İnal Yavquy Han : 54, 121, 128, 129, 140.
İnal Yavı Han : 103, 128, 129.
İnalsır Yavquy Han : 54, 103, 129, 133, 134, 140.
İndo-skit : 122, 136, 145.
İne Han : 59, 60.
İpanç : 17, 81.
İran : 102, 117, 122-127, 134, 141-143, 146, 147, 149, 151, 152.
İrnek : 146.
İrtiş : 86, 101, 126.
İsa Peygamber : 18.
İsbicab : 81, 108.
İslâmiyet : 105, 125, 137, 148.
İsli Han : 71, 109, 130.
İstanbul : 123.
İtah : 108.
İt-Baraq : 25, 26, 86, 89, 95, 123; bk. Kıl-Baraq.

J

Johann : 148; bk. Ong Han.
Justin : 127.

K (Q)*

Qabil Hoca : 102, 103, 139.
Kâbil : 22, 86, 93-95, 134, 145, 149.

Qabul Kağan : 84.
Kafkaslar : 90, 100, 102, 122, 123, 141, 142, 145-148.
Qaqım Yabgu : 112, 137; Bk. Kökem Yavquy.
Qalaç : 45; bk. Halaç.
Qalsanqu (?) : 23.
Kang-çü(yü) : 95, 124, 142.
Kangalas : 107.
Kanglı (Qanqlı) : 20, 27, 47, 85, 87-90, 95, 98-100, 105, 109, 113, 117, 118, 124-126, 133, 137, 138, 141, 142, 145-150, 152.
Kanlı Yavlı Han : 104, 130.
Kanlu Hoca : 124.
Karaağaç : 53?, 100.
Kara Alp : 62, 63, 104, 106, 130.
Kara Alp Arıqlı (?) : 104.
Kara Arslan Han : 68-70, 109, 135, 144.
Kara Avul (Karaevli) : 51, 99.
Kara Bağ : 100.
Qarabah : 53 (?), 100.
Karabalgasun : 83.
Kara-barak : 57, 58.
Karacuk : 99, 100.
Karadağ : 100, 149.
Karadeniz : 152.
Karaganda : 149.
Kara-Han (Oğuz'un babası) : 17-19, 82, 83, 85.
Kara-Han : 63, 104, 113, 129-130, 132, 133, 135.
Karahanlılar : 86, 91, 92, 95, 98, 104, 105, 109, 118, 125, 133, 135.
Karahıtaylar : 98, 100, 108, 137.
Kara Hoca (Bayat) : 55.
Kara Hoca (Kayı) : 103, 144.
Qara-hulun : 26, 90.
Kara-Hun : 118, 125.
Kara Kıpçak : 105.
Kara Koyunlu : 118, 124, 125.
Karakum : 17, 81.
Karaman : 105.
Karaman-Bek : 77.
Karaman (Türkmenleri) : 77.
Karanlık ülkesi : 26.
Kara-sülük : 23, 24, 26-28, 42, 43, 48, 88, 139, 141.
Kara-şit Yağı : 22, 23, 75, 87, 133.

* Çok yaygın olmayan isimlerdeki Q imlâsı muhafaza edilmiştir.

Karatatarlar : 82, 84.
Karaval : 100.
Kara Yağma : 112.
Qardıçı (Bügdüz) : 71, 72, 74, 110, 140, 144.
Qarı Sayram (Eski Sayram) : 17; bk. Sayram.
Qarısınur (?) : 53.
Qarı Talas (Eski Talas) : 68; bk. Talas.
Karkın : 51, 97, 99, 114.
Qarlı-dere (?) : 53.
Karluk : 47, 83-85, 87, 90, 91, 94, 95, 97-100, 103, 105, 108, 112, 117, 118, 121, 126, 133-135, 137, 141, 144, 145, 147-150, 152.
Qaru (?) Dede Kerencük : 54, 102, 144; bk. Dede Kerencük.
Kaşgar : 104.
Kayalık : 105, 137.
Qaydu : 17, 81, 120.
Kayı (Kay) : 54, 76, 77, 96, 97, 103, 105, 110, 112, 113, 117, 124-126, 132, 133, 137, 140-144, 146, 147, 152.
Kayı dere : 53.
Kayı durdu : 53.
Kayı Han : 99, 101, 129.
Kayı İnal Han : 56, 129, 133, 134, 140.
Kayı Kara Hoca : bk. Kara Hoca.
Kayı Yavqu Han : 59-63, 105, 106, 130.
Qayaşqul (?) : 78.
Kazak (Kazalinsk) : 109.
Kazak (lar, istan) : 81-83, 88, 93-95, 97, 100, 105, 108, 112, 117, 121, 142, 144, 149.
Kazan (şehri) : 81, 106.
Kazan Alp : 117.
Qazan Bek : 77.
Kazıgurt (Kınık) : 72, 73, 77, 110.
Kazıgurt (dağı) : 81, 110, 114, 124, 144, 149.
Kazıgurt (kabilesi) : 99, 110.
Kazvin : 45.
Kengeş beyleri : 140, 141.
Kencek-Sengir : 100.
Kerân : 46.
Kerâküçi Hoca : 73, 77, 110, 125, 131.
Kerencük (Kerüncek) : 103, 140, 141 b. Dede kerencük.
Keşmir : 86, 95, 98, 121, 147.
Keyhüsrev : 109, 113, 127.

Keyümers : 128.
Qıl-Barak : 24-28, 49, 95, 126.
Kılıç Arslan (Şah Melik) : 71, 109, 131, 133.
Kılıç Arslan (Otrar Beyi) : 109, 138.
Kılıç Arslan Kır Han : 138.
Kılıç Arslan Sultan : 75, 111.
Kılıç Kara Han : 105.
Kınık : 52, 72, 76-78, 99, 101, 113, 124, 125, 138, 144.
Kınık Kazıgurt : bk. Kazıgurt.
Kınık Selçuk : bk. Selçuk.
Kıpçak : 26, 49, 85, 87-89, 94-96, 99, 102, 105, 125, 133, 143, 147, 148, 150.
Qır-Han : 129.
Kırgız(lar Yenisey ülkesi) : 84, 86, 88, 97, 104.
Qırqut : 110.
Kızık : 50, 97, 99.
Kıçıtav : 81.
Kidarlar : 146.
Kilikya : 92, 122.
Kimâk : 81, 101, 102, 149, 150.
Kimmer : 123.
Ki-ok : 139, 146.
Kireyit : 86, 88, 123, 147, 148.
Kirman : 44, 54, 73.
qol : 100.
Kore : 101.
Qorı Han (Tekin) : 63-68, 105-108, 111, 310, 135, 136, 140, 144.
Qorular : 107.
Qoru Yasaq Yavquy Han : 54, 128, 129.
Korkut : 55-58, 61, 103, 104, 140.
Qozı Tekin : 106, 136.
Köl (?) : 33, 91, 103; bk. Kök Han.
Köl Erki Han : 56-61, 104, 130, 134, 137, 143.
Kök Han : 33, 36, 51, 91, 99.
Kök Han (Baquy Dib Han'ın oğlu) : 129.
Köke-nor : 98, 114, 142, 146.
Kökem Yavquy : 75, 76, 87, 112, 113, 131, 137.
K.r dağları : 42, 93.
K.r.k : 54; bk. Gürk.
Qublende : 105, 112.
Kubilay : 81.
Kudherkin : 103, 136, 137; bk. Köl Erki.
Kudüs : 41.
Küh-i Khara : 150.

Kûh-i kiluye : 93, 122, 123.
 Quhistan : 46, 77, 93, 118.
 Kuke-nor : bk. Kökenor.
 Kûlân : 135; bk. Kûlenk.
 Kulbak : 107, 136.
 Qul-sarı : 103, 140, 144.
 Qulu Hoca (?) : 54; bk. Tülü Hoca.
 Kum Sengri : 53.
 Qumı : 99.
 Kun : 132.
 Kunala : 107, 135.
 Qunçı : 17, 81.
 Kungrat : 126.
 Kurkan : 84.
 Quru Tekin : bk. Qorı Tekin.
 Qurs Yavquy Han : 54, 129, 140.
 Kuşan : 81, 145, 146.
 Quşluq (?) : 53.
 Qut-oğlan-Hakan : 133, 134.
 Qutluğ-Bek : 77.
 Kuzey ülkeleri : 22.
 Quzı Tekin : 130.
 Quzı Yavı Han : 103, 128-129.
 Quzıcı Bek : 140.
 Kuzu Balık : 105.
 Küça : 136, 137.
 Küçünger : 100.
 Kûl-Tegin : 90.
 Kûlân : 108 bk. Kûlenk.
 Kûlenk : 68, 71, 104, 108, 130, 135.
 Kûmidh : 126.
 Kûn Han : 33, 36, 48-50, 53, 99, 101, 129, 132, 133, 139, 142, 146.
 Künce : 64, 106, 136.
 Kür nehri : 31.
 Kür-Han : 17-20, 82, 129, 148.
 Kürdistan Dağları : 32, 43.
 Kür-taq : 17, 22, 47, 53, 89, 94, 95, 100, 144.
 Küyükü Hisar : 69, 108.
 Küz-Han : 17-20, 82, 129, 148.

L

Lâlâ : 99, 100.
 Lan : bk. Alan.
 Lena : 96, 107.
 Loqman (?) : 110.

M

Macar[istan] : 87, 122.
 Maçın : 21.
 Mahmud Sübektekin (Gazneli) : 76, 109, 112, 131, 135, 137.
 Mahmud (Kara Arslan Han'ın oğlu) : 70, 109.
 Mahmudfular : bk. Gazneliler.
 Mal Hatun(?) : 68, 108; bk. Bal Hatun.
 Manaqa : 81.
 Mançu : 86, 122, 148; bk. Cürçüt.
 Manda : 71, 109.
 Mangışlak : 100, 101, 109, 113, 114, 118, 138.
 Manihaizm : 105, 108, 136, 137.
 Mankend : 109.
 Manqala : 100, 119.
 Mao-dun (Mete) : 103, 139, 142, 146, 147.
 Maveraünnehr : 20, 75, 87, 93, 95, 98, 119, 132, 146.
 Mayda (?) : 71, 109; bk. Manda.
 Mazenderan : 46.
 Medine : 41, 123.
 Medyalılar : 124.
 Mekke : 41, 123.
 Melikşah : 113, 114.
 Memlüklülür : 123.
 Mengli Hoca : 147.
 Merv : 46, 72, 75-76, 109, 138.
 Mes'ud : 76, 77, 109, 112, 131, 138.
 Mete : bk. Mao-dun.
 Mezduran : 110.
 Mısır : 33, 40, 41, 93, 123.
 Min-bulak : 85.
 Moğol(lar, istan) : 20, 81, 83-85, 92, 100, 108, 114, 120, 122, 123, 126, 127, 132, 133, 147, 148.
 Moğol-Han : 83, 129.
 Mongurlar : 84.
 Moyuncur : 82, 133.
 Muga : 30, 31, 91, 123.
 Muğ : 109.
 Muhammed (SA) : bk. Peygamber.
 Muhammed Bilgâ Han : 138.
 Muhammed Horezmşah : 77, bh. Horezmşah.
 Al Muktedir-Billah : 137.
 Mu-lo : 94.
 Mung-ol : 83; bk. Moğol.
 Mur : 104, 106.

Mur Yavı Han : 101, 104, 106, 130.
Musul : 32.
Muval : 20, 119: bk. Moğol.
Muynuzluk Buğra Han : 105.
Muzaffer oğulları : 134.
Mürdesuy : 99, 100.
Müslüman : bk. İslâmiyet.

N

Nâmalımış (?) : 53.
Nayman : 88, 100.
Nenkiyas : 21, 86.
Neyzek Tarhan : 94.
Nişabur : 46, 123.
Nogay : 90.
Nöker : 19, 53, 83, 119.
Nuh Peygamber : 17.
Nur : 138.
Nuşetekin Gurça : 77.

O

Ogeday : 83, 84.
Ogur : 18, 24, 82, 84, 87-89, 98, 127, 133.
Ogurça : 94.
Oikhar : 150.
Oq kiran kök bulut (?) : 23.
Okçı : 102, 124.
Oklı il : 114.
Oksus : 149.
Olçay Han : 17, 81, 100, 101, 119, 129.
On-Kimâk : 102.
Ong-Han : 98, 123, 148.
Onkol : 100.
Onogur : 82, 88.
Ontoquroğur (?) : 22, 88.
Ontoquzoğuz : 22, 88.
Onuygur : 82, 88, 137.
Or-Han : 17, 18, 20, 82, 83, 129, 148.
Orda : 81.
Orenburg : 87.
Orhun : 84, 98, 108, 133.
Ortaasya : 102, 121-124, 133, 134, 147, 148.
Or-taq : 17, 21, 22, 47, 89, 94, 95.
Osman Han : 71, 130.
Osman Gazi : 111.
Osmanlılar : 108, 111.
Otaq : 94.
Otrar : 108, 109, 137, 138, 141.
Oyunaq (Han) : 68, 108, 130.

Ö

Ökçe : 100.
Öksi : 54, 55, 102, 124, 140-142.
Önasya : 88, 93, 97, 120, 122-124, 126, 128, 133, 138, 147, 148, 152.
Ötkân (Ötükkân) : 103, 140, 144.
Özgend : 97.

P

Pamir : 85, 94, 117, 141.
Papa : 123, 147, 148.
Partlar : 126.
Peçenek : 82, 98, 142, 149-151.
Pencab (Peñç, Amu Derya'nın kolu) : 22, 85, 86.
Peñkent : 93, 149.
Peşenk : 151.
Peygamber (Muhammed SA) : 55, 75, 111, 128.
Porsuqnun Qaraqum : 149: bk. Borsuk.
Pu-for : 94.

R

Raqqa : 31, 32.
Rey : 45.
Roma : 92, 122, 148.
Ruhhac : 145.
Rum (lar; ülkesi) : 35-39, 74, 75, 77, 92, 93, 122, 123: bk. Anadolu.
Rum Selçukluları : 111.
Rum Türkmenleri : 77.
Rutbil : 86.

S

Sabar : 108.
Sabir : 82, 108, 122.
Saka : bk. Yakut.
Saka : 93, 98, 107, 122-124, 127, 128, 145, 146, 151, 152.
Sal Geçdüm (?) : 53.
Salgurlutar : 77, 113: bk. Salur.
Salur : 51, 53-55, 98, 99, 101, 103, 105, 113, 114, 117, 118, 120, 125, 138-142, 144, 145, 150.
Salur Kazañ : 136, 138, 142.
Saluvur (?) : 77, bk. Salvur.
Salvur Dikli : 77, 138.
Saman Huda : 75, 111.

Saman Yavquy : 75, 111, 112, 131.
 Samaniler : 75, 112.
 Samsüyrek : 51, 97.
 Sangar Nehri : 85.
 Sarayugur : 82; bk. Salur.
 Sarı : 46.
 Sarı Arqa : 117.
 Sarı Cenkşi : 143.
 Sarı ırmak : 97.
 Sarı ogur (gur) : bk. Salur.
 Sarıg Balık : 105.
 Sarıq Tunluq Ötemiş Han : 138.
 Sarıkılbaş : 64, 106, 107, 136, 140, 144.
 Sasaniler : 107, 112, 124, 137.
 Sâve : 93, 94, 118.
 Sayram : 17, 20, 24, 53, 81, 85, 89, 95,
 100, 104, 105, 110.
 Sayram-nor : 100.
 Sebelân : 30, 90, 91.
 Sebzvar : 46.
 Selçuk (Kınık) : 76, 77, 111, 137, 138.
 Selçuklular : 77, 92, 93, 107, 110, 111,
 113, 117, 123-125, 131, 137, 138, 148.
 Selenge : 82, 84.
 Semerkand : 48, 85, 87, 95, 109, 117, 126,
 141-143, 146, 150.
 Sencer : 98.
 Serahs : 46, 47, 72.
 Sergiopol : 81.
 Serenk : 75, 76, 112, 113, 131, 132.
 Seyiloğlu Karaman : 112.
 Sınmî oğul Yağma Han : 21, 86; bk. Ti-
 nesi oğul Yağma Han.
 Sırderya : 93, 94, 96, 100-102, 105, 108-
 110.
 Sır Yabgu : 103, 112.
 Sibirya : 84, 108, 124.
 Siistan : 149, 150.
 Sind : 21, 144, 146.
 Siyavuş : 109.
 Skit : bk. Saka :
 Soğd : 122, 133, 145, 152.
 Sol-kol : 100.
 Sorqı : 99.
 Subarlı : 108.
 Sultan Tuğrul : bk. Tuğrul.
 Sultanlı II : 114.
 Sunqur Tekin : 84.
 Suriye : 91, 93, 120.
 Suvar : 68-70, 108, 135, 140, 144.

Suvarcıq : 108.
 Sübektekin : 76, 112, 131.
 Sümbe : 109.
 Sübaşı : 91, 137.
 Süt-aq : 29, 90.
 Süt-qula : 29, 90.

Ş

Şaban Han : 71, 130.
 Şaban Hoca (Yiva) : 55, 103, 140, 141,
 144.
 Şaberan : 29.
 Şah-melik : 71, 72, 74, 77, 78, 109-111,
 131-133, 148.
 Şahruh : 94.
 Şaqıq Belhi : 135.
 Şam : 32, 33, 39, 54, 91, 93.
 Şamahı : 29, 30.
 Şamanizm : 136.
 Şaş : 150; bk. Taşkent
 Şelci : 81, 149.
 Şiraz : 44, 134.
 Şirvan : 29, 30, 118.
 Şivey : 84.
 Şünb-i Gazan : 109.

T

Tabaq : 103, 140, 142.
 Tabes : 77.
 Tabgaç : 86.
 Ta-çe-li : 94.
 Tagar : 36, 76, 92, 112.
 Taq Han : 33, 36, 51, 99.
 Taksila : 122, 136.
 Talas : 17, 20, 24, 62, 81, 85, 89, 95,
 104, 105, 117, 120, 130, 135, 137, 141,
 149, 150.
 Tamalmış (?) : 53, 100
 Tangut : 84.
 Tanrı Dağları (Tiyenşan) : 85, 97, 98, 104,
 112, 117, 120, 121, 126, 141, 142, 147,
 150.
 Tarbagatay : 100.
 Tarqan n. : 86.
 Tartı : 108.
 Taş-bek : 54, 102, 139, 141, 150.
 Taşkent : 97, 150, 151.
 Tatar (Alınca Hanoğlu) : 129.
 Tatar : 81, 84, 86, 87, 101, 102, 147.

Tavgac Han : 105.
Tavgast : 86.
Tavuman (?) : 103.
Taycut : 84.
Tebriz : 109.
Tehâme : 150.
Tekfur : bk. Tekur.
Teke (?) : 99; bh. Tikin.
Teksin Karlukları : 150.
Tekur : 33-37, 91.
Temur : 93-95, 108, 147.
Temürtaş : 147.
Tengiz Han : 33, 36, 51, 99.
Termiz : 141.
Terna : bk. Hristiyan.
Tigın : 107.
Tibet : 84.
Tio-İo : 95, 102, 145.
Tigit Qurı : 82.
Tiken bile er biçken Qayı Yavquy Han :
bk. Qayı Yavquy Han.
Tikin (?) : 99.
Tinci oğul Yağma Han : 21, 86, 98.
Tiyenşan : bk. Tanrı Dağları.
Tohar : 97, 101, 102, 143, 145; bk. Döger.
Toharistan : 94, 102, 112, 134, 135, 143,
149.
Toqsurmuş İçi : 73, 77, 110, 117, 131, 137,
138.
Tokurogur : 82, 142; bk. Tokuz Oğuz.
Tokuzoğuz : 82, 88, 94, 105, 106, 108,
126, 133, 134, 136, 137, 142.
Tokuz Hakan : 111.
Tokuz Tigin : 111.
Toquz Yavquy : 75, 111.
Toqi : bk. Yuşi.
Too-Man : 103.
Töle : 102.
Tömürdü Kagul : 93.
Tuzu-Lan : 135.
Tuğla n. : 20, 83.
Tuğluk (?) : 53.
Tuğrul (Toqsurmuş oğlu) : 73-78, 111, 113,
131, 137, 138.
Tuqaq : 73-75, 131, 137.
Tuman Han : 55, 57-61, 103, 104, 107,
130, 137.
Tunga Alp Er : 98, 145, 146; bk. Afrasiyab.
Tunguz : 148.

Tunkas : 86.
Turan Han : bk. Buran Han.
Turqanlı taq : 21, 86.
Turqunlu taq : 21, 86.
Turumçı : 99.
Tus : 46.
Tu-tu-ku : 97; bk. Durdurga.
Tuzgu : 76, 112.
Töli Hoca : 54, 102, 139, 141.
Tünge Alp Er : bk. Tunga Alp Er.
Türk (nehri) : 85.
Türk (kabilesi) : 126, 134, 141, 147, 152.
Türkân Hatun : 143.
Türkistan (Batı ve Doğu) : 17, 20, 21, 83,
85, 95, 104, 108, 121, 122, 124-126, 143,
147, 148, 150, 152.
Türkşler : 143, 150.
Türkmen : 51, 77, 84, 97-100, 108, 121,
125, 138, 147, 149, 150.

U

Ucan : 30, 91, 136.
Ugur : bk. Ogur.
Ugurca : 94.
Uje Han : 59, 104.
Ukrayna : 143.
Ulad : 53, 101, 106, 139, 141.
Uladmur Yavquy Han : 62, 63, 104-106,
130, 134, 135.
Ulaş : 53, 139, 141, 142.
Ulaşoğlu Salur Kazan : 124.
Ulaşoğlu Uysun (?) : 54, 102, 140.
Ulberli : 102.
Ulubagur : 22, 87.
Uludaq : 21, 85, 144, 149.
Ulutav : 81.
Ulufe : 27, 36, 90.
Uluğ Türük : 139.
Ur-Han : 129.
Ural Dağları : 81, 87, 100, 124, 125, 133.
Uranqay : 97.
Urçe Han : 63, 106.
Urfa : 91.
Usun : 126.
Uşun Koca : 124.
Uvlan : 101, 102, 139. bk. Bulan.
Uygur : 20, 47, 62, 63, 83-85, 87-89, 95,
97, 99, 103-106, 108, 117-120, 123-126,
130, 131, 133, 134, 136, 137, 141-143,
145-150.

Uykharden : 85.
Uysun : 102, 124.
Uzakdoğu : 96, 101, 102, 126, 133, 148,
152.

Ü

Üçok : 48, 50-53, 98, 100, 125.
Üç Karluk : 94; bk. Karluk.
Ürügür (Üregir) : 52, 99.
Üst Yurt : 137.

V

Vahş nehri : 135.
Van Gölü : 90, 91, 117, 118, 122, 125.
Vasपुरagan : 92.
Vayındır : 122.
Veli Han (?) : 78.
Volga : bk. Edil, Atıl.

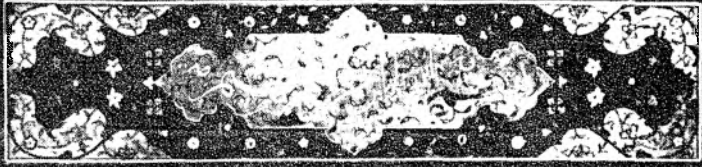
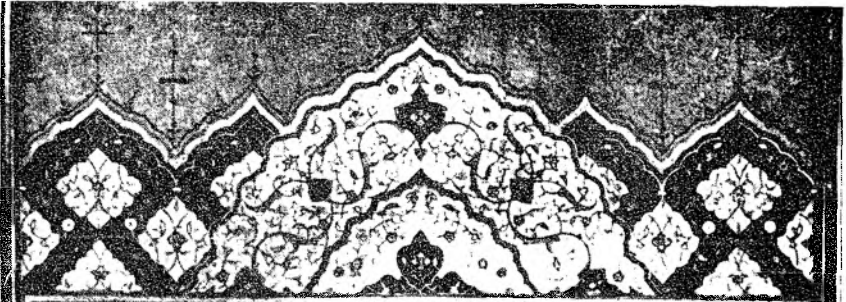
Y

Yabgu (Yavqu-Yavquy) : 81, 82, 117-120,
133, 135.
Yadhıgma : bk. Yağma.
Yafenc : 81.
Yafes : 17, 82.
Yağmalar : 51, 86, 95, 97, 98, 101, 105,
112, 121, 134, 136, 137, 147.
Yakut (Şaka) : 87, 89, 96, 107, 122.
Yalgu-Bek (?) : 54, 139, 141; bk. Balgu-
Bek.
Yalguz Ağaç : 47, 95, 133.
Yamansu : 95, 96.
Yan-çiang-san : 146.
Yapanca : 81; bk. Yafenc, İpanç.
Yapurlı : 51, 97; bk. Yayırılı.
Yar Sengri : 53.

Yas-Bek (?) : 54, 102, 150; bk. Taş-Bek.
Yasav : 100.
Yavuga : bk. Yabgu.
Yayık Nehri : 96, 98, 133.
Yayırılı : 97.
Yazar (Yazır) : 50, 53, 77, 78, 96, 99,
101, 102, 114, 126, 139, 141, 142.
Yedisu : 89.
Yehol : 102.
Yelâlik : 77, 114.
Yemar : 98; bk. Eymür.
Yemekân (Yemekler) : 54, 96, 102.
Yenikent : 49, 69, 71, 96, 104, 108, 109,
135, 137, 142.
Yenisey : 84, 86, 107.
Yeravul : 100.
Yeryud : 53.
Yılınız Han : 147.
Yigdir : 51; bk. İğdir.
Yinanç M. Halil : 111.
Yiva : 52, 55, 125, 140, 141, 144.
Yugur Haqan : 127.
Yulduz Han : 33, 36, 50, 99.
Yunanistan : 122.
Yuragul : 126.
Yurtçı : 23, 88, 139.
Yuş Hoca : 23, 26, 27, 42, 43, 48, 88,
139, 141.
Yüeci : 81.
Yüzlük : 99.

Z

Zâbil : 22.
Zaooy : 81; bk. Yabgu.
Zengi bn Dehle : 113.
Zerdüştilik : 109.
Zerefşan : 84, 85, 95.
Zorgöl : 85.

مویخان اتراک و در میان جالاک جمع فقیر میکند که فوج علیه السلام چون مع سکون روز زندان قیمت
 بکارد بر میهن یافت و انام از مشرق و ترکستان و آن حدود گرد یافت باصلح ترکان موصلی خان سلف
 شد و او همچو اتین پوز مایلاق و ضللاق اوزیزین ترکستان ناستان گاه مایلق و کدای و محمود دایلمو شهر
 و زستان گاه مه در آن حدود در موضع بوسوفی معانوم معروف معرافوم و در زر دو موضع دوشهرت کلاس
 و ماری صبریم که معمال در اوله دار و مملکت بزرگ و اکین و کان سلطان در لغا سا کله و ملک و مویچی بردگرات
 و بغداد و قفقاز دارد تختگاه بوجاخان در آنجا بگاه بوز و او بر اینی شد نام او دین ایزد خان مسی دین و تخت
 و جاهات و باو غنیمتند هم چون او و او بادشاهی بر کله مایلاق و جالاک شهر مشهور ۵

قراخان اورخان ارخان داشت نام مقام گاه و افشر بند شد موجب ولایت محمد وک از دوسری پهلوان
 از سیه در نظر در دهر دامن و ناسه سباز و ز شیر اذین خورد ماز درش از جوق او مایو بر شد و غناک و عزیز بود موی
 خوابیده چه نه مسوا و کنت آذین است که من مزین است او بد کار گانه افزای او و اعتراف و حضور او و خود
 عین عزیزان و ناسه است از حال خواب می دید میور آن کیم کافش نوزد ماز در صورت حال بریشان عرض
 سبایت درن بهمان اینو هم غازی ایمان آورد و دست دعا بر آید داشت و کنت مایلاق باک بر من حجاب در مایلاق

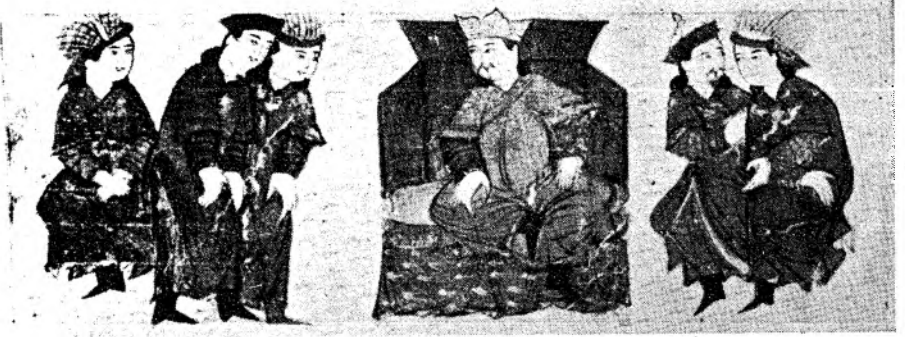
دادند که ما را بیدار اغوز بنقله فرستاده است بانه هزار مرد و ارباب لشکر بزرگ کلبه می رسند اگر چنانکه در خط
 آن دارند که این خبر شد و مال قهرمان گشته و سال بسیار بخزانه فرستد تا ما را نینم و بشما تعرض فرمایم و اسکور سر
 جنگ و مصاف دارند تعیین کنند و بیرون آیند تا جنگ کنیم و ازین شش شهرام بزرگتر کور بود
 یعنی قنابست و دویر نام یک بود یعنی ماه و سیوم را و روزی یقوتاره و چهاره کولی یعنی همان
 و قهر را عاق یعنی کوه و ششم را سدر یعنی دریا چون المعبان این شهران پیش کهنه رسیدند تکفور گفت
 فردا فلان موضع جنگ کنیم روز دیگر بهمان موضع رسیدند و جنگ کردند و تکفور را بر نزد و از لشکر او
 بسیار کشته شد و دو شبانه روز ایشان را بدو نیندند انجا که هزاره است تکفور بود چون انجا رسیدند اهل
 شهر شفق شدند و تکفور را بگرفتند و با ایشان سپردند و ایشان تکفور را با هفتاد مرد باطله که فرستادند
 اغوزاقا و شهر و ولایت و قرار بدادند و دست بخارند و قتل کردند و بیرون شهر فرو آمدند و پیش بنهر اغوزان
 المعبان مقام فرستادند که اگر چنانکه تکفور را خواهد یکتن و می فرماید که اولایت را غارت کنیم و مال و خزانه
 بفرستیم اشارت فرماید که اگر چنانکه نوازش می فرماید و از سرخون و کناه او بر سر میخیزد و او را با سر و لانت می کشد
 و طلب بر و مقصود خواهد داشته مال و خزانه خود را تعیین کند و بر اربابان فرستد تا ما را بعت در اسمالت کنیم و کور
 به نیکویم چون تکفور را پیش اغوز آوردند اغوزان و کیفیت جنگ و کارزار که میان او و بران اغوز گرفته بود باز
 برسد تکفور حال بران و بعد که واقع شده بود از آن آخر کارزار و جنگ کردند و هر بیت لشکر تکفور و رفتن
 بران اغوز در بی ایشان تا در شهر و افاق کردن بزرگان شهر و گرفتن تکفور و سپردن او تا مات مفصل است
 چون تکفور ازین خبر بیارغ شد غمناک بود تکفور گفت که بران من ولایت را غارت کردند و ایانه تکفور
 چون ندیده بود که ایشان غارت کردند گفت ما ذاع که من انجا بودم ایشان همه غارت کردند و از شهر بیرون رفتند
 صرا مقام ساختند اغوز چون با بران شرط کرده بود که قاریت کنند این معنی عظیم پسندیده داشتند و بسیار
 داری بجز نیک و اوست بر سینه و روی فرو آورد و شکر گزار که بران او سخن او و کور کور نکرد و بود و
 آن دارند که قایم مقام بذر تواند بود و بعد از آنک اغوزان لحوال معلوم کرد و موافق مزاج او آمد تا تکفور گفت
 هر چند تو اول بیعت در بنام منی و یا ما است و است خودی و اساس جنگ نهایی اما با این همه من از سر کناره تو
 در گذرم و تو با سر ولایت و حکم خود فرستم و سلطنت بر تو مقصد دارم اگر من بعد بدل راست و اندرون
 صنیع کردی و سال بسیار خزانه و مال هر جا که من با اغوزی تکفور بجز این سخن بشنود سر بر زمین نهاد و تیر
 بدی و دعا با قامت رسانید و در جواب گفت که مات و ولایات و مالک مستحقم و فرمان تو است و انشا الله
 و بر این بیعت تواند اندیش بر راجه فده بشو و محل تواند بود که از حکم تو بجا و ز نام بر رجاستار و روز عظیم
 و شفا دارم اگر اغوز رحمت فرماید و سیور غاشبی کند حلقه بندگی در گوش کنم و سال بسیار مال خزانه را
 صکر دارم و دران باب بنیک این درگاه نامیر و آن شاه که همه هم نصیر بود و جبران حکایت با خبر رسید
 اغوز حال ولایت رور و فرنگ و لشکر و جابجا ایشان و مالک دکان ولایات لشکر چون فرستد و چگونه
 کیرد مات از تکفور بر رسید تکفور گفت استا طریق گرفتن و نیک جان باشد که از انجا اغوز المعبان را با
 پلک و خلعت انجا فرستد و بزرگان را اسمالت کند و قزلبوشانند و با ایشان بگویند تا مال بدهند من نیز
 در خصیه از خود چیزی بایشان نریم و المعبان خود بفرستد و این معنی با ایشان بنیادیم که این قوم قوی عظیم
 و از انجا که انفس می آید نام این ولایت مات سخن خود کرده اند و هیچی آفریند را وقت معاومت ایشان بفرستد
 دهان باشد که بطاعت در لایند و پیش از انک کار جنگ انجا بدو خطی دران میان هلاک شوند و هر چه

Oğuz'un (veya oğullarının) Şam'da karşılanması.
[Ha: 382 a]

Oğuz'un seferlerinden dönüşünde Uygur ve Kanklılar tarafından karşılanması.
[Ha: 383 b]

Kün Han'ın Padişahlığı.
[Ha: 377 a]

Tuman, Köl Erki, Kayı Yavgu Hanlar ve Korkut.
[Ha: 387 a]